

casei regale a Danemarcei, din care dinastia Greciei este o ramură.

PE VREMEA CÂND PRINȚUL MOȘTENITOR TRĂIA ÎN ANGLIA

— Din nefericire, îmi spune Diadohul, nu mai cunosc decât unele crâmpoie din limba daneză, deși sunt prinț de Danemarca. La drept vorbind, nici n'am avut prilej să cunosc vreodată țara străbunilor mei.

Cu toate acestea el și-a început cariera militară acolo, în marină, așa cum cere tradiția daneză pentru acei cari se nasc după prințul moștenitor, și-mi povestește câtă dragoste poartă astăzi aviației.

— În timpul șederii mele în Anglia am activat cu sârguință într-o mare uzină de avioane. Am învățat tehnica și construcția avioanelor astfel că sunt în măsură să cunosc pe deplin o chestiune care astăzi pasionează toate popoarele.

„NEPOTUL MEU, MIHAI, VOEVOD DE ALBA IULIA”

— Inșuși M. S. Regele Carol II al României a autorizat pe Augustul Său Fiu să se perfecționeze într-o uzină de automobile...

— În epoca noastră, aceasta mi se pare destul de firesc. Iar nepotul meu, Mihai, Mare Voevod de

Cortegiul nupțial părăsește catedrala.

O altă fotografie lăsată în timpul ceremoniei. Se distinge în fotografie și M. S. Marele Voevod Mihai.

Ex-Kaiserul Wilhelm al II-lea bunicul miresei.

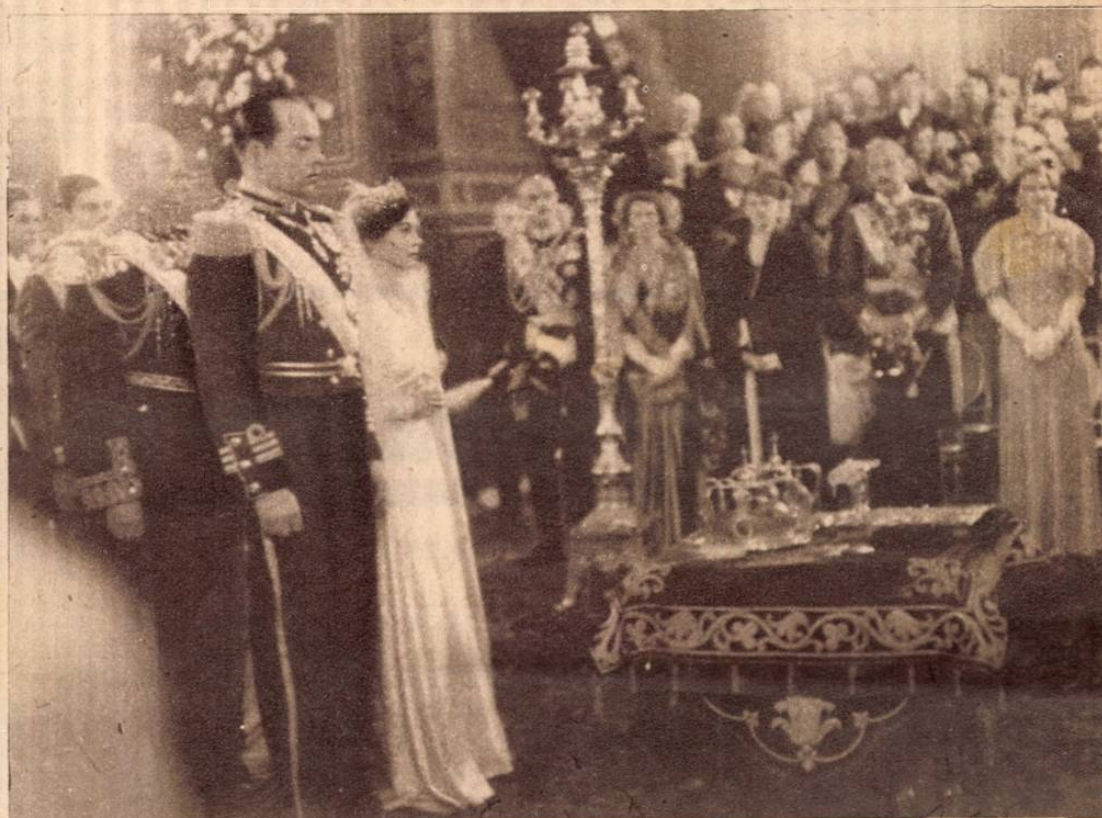
Alba Iulia, e un tânăr înzestrat cu o inteligență scilipitoare. A crescut mult, în vremea din urmă, încât aproape nici nu-l mai recunoști. Augustul Său Părinte îi supraveghează, ceas-cu-ceas, educația și activitatea atât de rodnică pe tărâmul cultural și sportiv; iar poporul român are dece să fie mândru l...

Diadohul e cel mai plăcut dintre vorbitori. Îmi permit să-l întreb dacă dela război încoace a mai avut prilej să-l vadă pe unchiul său, fostul împărat Wilhelm al II-lea.

CUM AM CUNOSCUȚ-O PE NEPOATA LUI WILHELM II

— Da, am fost la Doorn. În 1924, cu prilejul unei călătorii în străinătate, am vizitat în primul rând pe mama mea, sora Kaiserului, la Florența, unde mai târziu am cumpărat o vilă. De acolo, mă duceam adesea la Londra, spre a-l vedea pe fratele meu, Regele George. Într-o zi, trecând prin Olanda, fantezia m'a împins să fac o vizită unchiului meu, pe negândite și fără să mă anunț dinainte. Trebuie să spun că la Doorn mi s'a făcut o primire dintre cele mai călduroase, ceea ce m'a încurajat să revin apoi în nenumărate rânduri...

...Și iată că acolo Prințul s'a îndrăgostit de nepoata lui Wilhelm al II-lea.

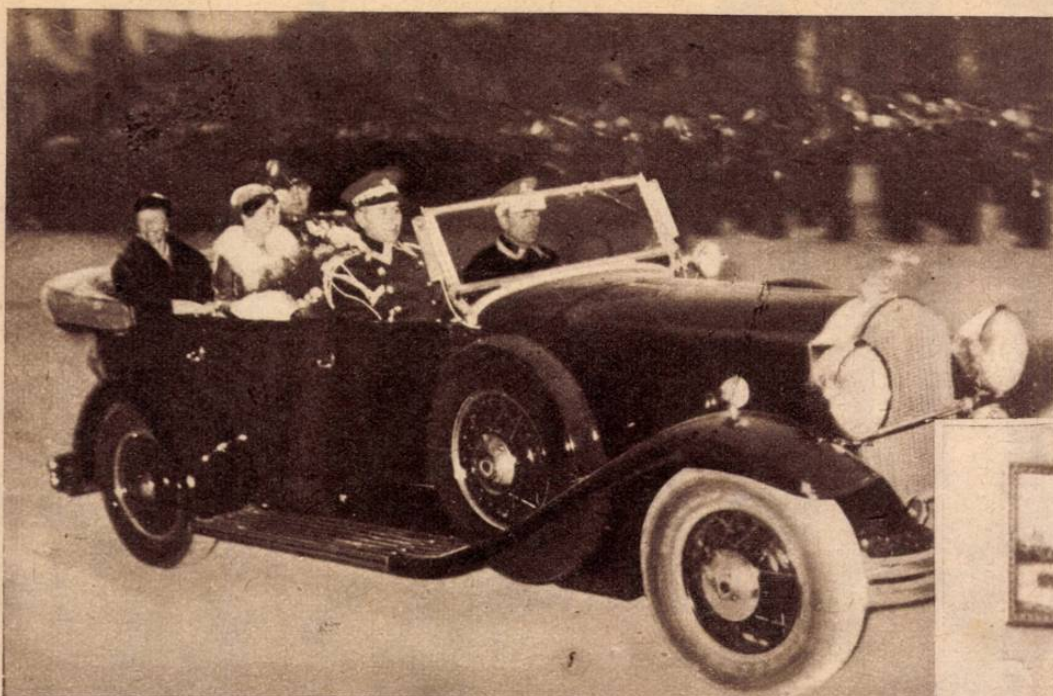
Augustii miri în timpul ceremoniei căsătoriei.

Regele George al II-lea al Greciei.

CUM S'A DESFĂȘURAT CERE- MONIA CĂSĂTORIEI

Soarele poleia cu aur piscurile înzepzite ale munților cari încercuesc capitala în clipa când cinci lovituri de tun anunță ziua celebrării solemne a căsătoriei Diadohului cu prinpessa Frederica-Margareta. Încă din revărsatul zorilor populația a ocupat trotoarele străzilor laterale de-a-lungul cărora va trece cortegiul. Casele și instituțiile publice, splendid decorate, înfățișează un spectacol grandios. La ora 9 și 45, toți invitații au sosit la catedrală. Douăzeci și unu lovituri de tun anunță plecarea cortegiului. Ceremonia nupțială e celebrată

Sosirea principesei Frederica de Brunswick la Atena. În fotografie se mai disting mama principesei și mirele, principele Paul al Greciei.

după ritul ortodox de către Mitropolitul Atenei, asistat de Sf. Sinod și de episcopii prezenți.

Prințesa *Frederica*, îmbrăcată într-o rochie albă de dantelă, sosește urmată de cele șase domnișoare de onoare. E întâmpinată, în fața peristilului catedralei, de către Regele *George*, de mitropolit și de președintele Consiliului, d-l *Metaxas*.

Tatăl său o conduce spre interiorul bisericii, în timp ce mulțimea umple văzduhul cu exclamații de entuziasm. Prințesa răspunde mai întâi cu un gest al mâinii, apoi se întoarce — atât sunt de călduroase aclamațiile — spre a saluta poporul. Și începe liturghia de logodnă, urmată de liturghia de nuntă, cărora li se păstrează ritualul tradițional.

ȘASE ZECI DE MEMBRII AI FAMILIILOR REGALE DIN EUROPA

La unsprezece și treizeci, 301 lovituri de tun anunță sfârșitul ceremoniei.

Nouii căsătoriți părăsesc cei dintâi catedrala și, între două platoane de cavalerie, fac înconjurul capitalei spre a se duce la palat unde au și intrat membrii familiei regale precum și cei șaiszeci de membri prezenți ai familiilor regale străine, printre cari se remarcă ducele și ducesa de *Kent*, prințul regent *Paul* al Jugoslaviei, *Voevodul Mihai* al României, marele duce *Dimitri* al Rusiei. Aceștia trei din urmă, în biserica ortodoxă, au sărutat mâna mitropolitului. Perechea princiară va petrece câteva zile la castelul Turnul Reginei, proprietatea d-nei *Serpieri*, iar luna de miere în Austria...

Perechea princiară împreună cu părinții miresei.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

INAPOIEREA M. S. MARELUI VOEVOD MIHAI → DELA ATENA

M. S. Marele Voevod Mihai, care a asistat la nunta princiară dela Atena, s'a înapoiat la începutul săptămânii trecute, în Capitală. Fotografia noastră a fost luată în gara Mogoșoia. Marele Voevod este întâmpinat de către dl. subsecretar de stat, Gabriel Marinescu.

NOUL PRIMAR AL CAPITALEI

Domnul C. C. Brăescu a fost numit președinte al comisiei interimare a Municipiului București. Fotografia noastră a fost luată la instalarea noului primar. ↓

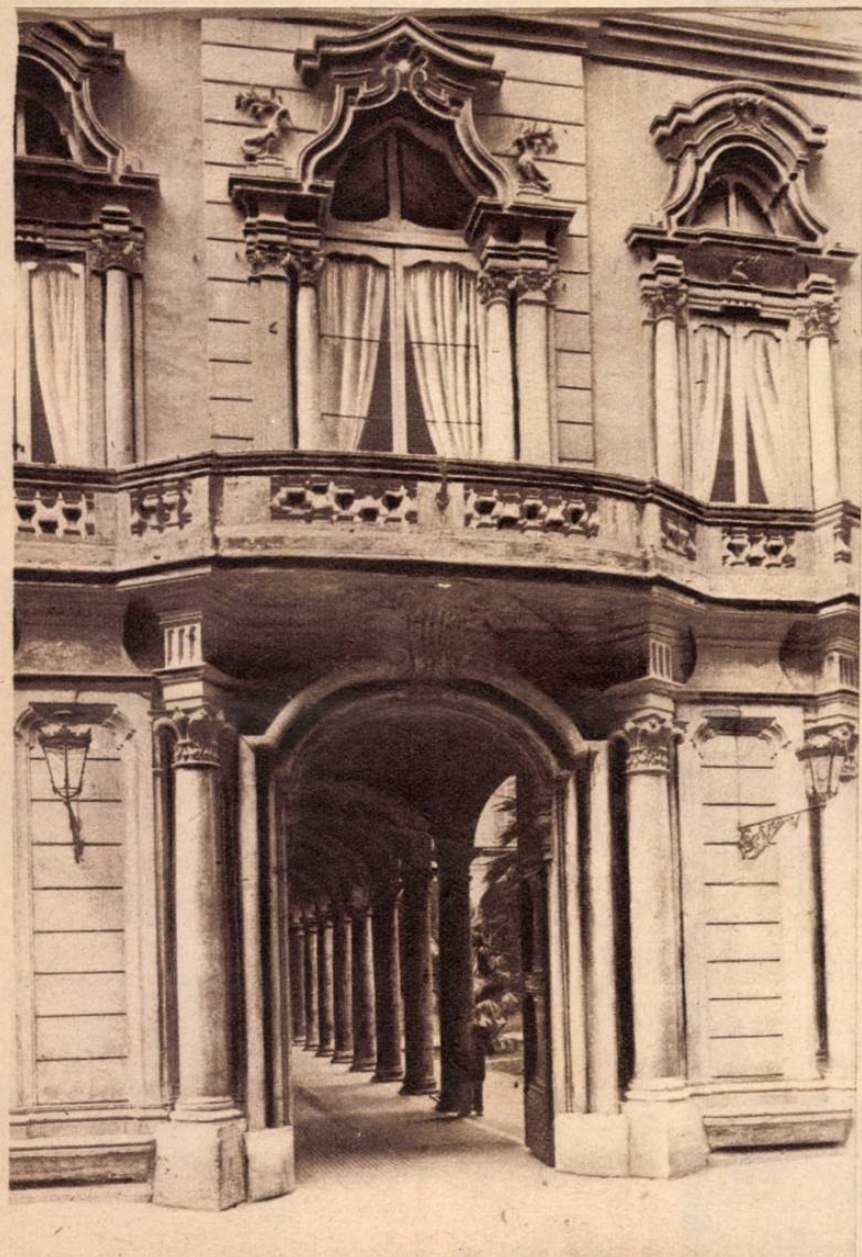
BANCHETUL DELA SPLENDID-PARC

Domnii Al. G. Donescu, fost primar general al Capitalei și Mihail Berceanu, fost subsecretar de stat, fotografiați la recentul banchet care a avut loc la Splendid-Park, pentru sărbătorirea unor edili. →

CASA IN CARE VA LOUI ADOLF HITLER LA ROMA

Cancelarul Hitler va vizita Roma, în cursul lunii Mai. El va fi găzduit în „Doria Palais”, unde a locuit înainte de războiu, cu ocazia vizitei sale la Roma, și împăratul Wilhelm al II-lea. Fotografiile noastre înfățișează: Intrarea principală a palatului Doria din Roma și Galeria oglinzilor din Doria Palais, unde va fi găzduit Adolf Hitler.

Ducele și Ducesa de Kent au petrecut Crăciunul la curtea regală jugoslavă

În drumul lor spre Atena, unde au asistat la nunta princiară, ducii de Kent s-au oprit la Belgrad, unde au sărbătorit Crăciunul cu familia regală jugoslavă. Fotografia noastră înfățișează: dela stânga la dreapta: Regina Marioara a Jugoslaviei cu cei doi fii ai ei Tomislav și Andrei, Prințesa Olga, Ducesa de Kent, Ducele de Kent, Regele Petru II și Prințul regent Paul, în castelul din Dedinje.

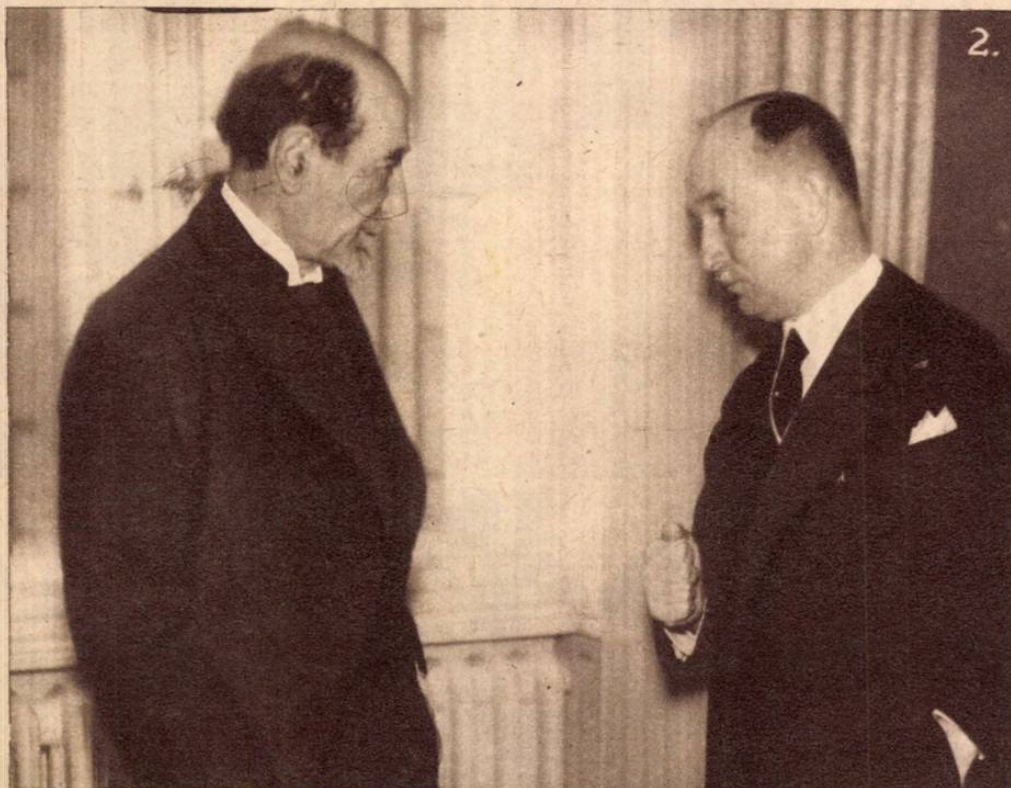
Ambasadorul britanic în China a sosit în patrie

Sir Hugh Kantchbull-Hugessen, ambasadorul britanic în China, închis la Shanghai de Japonezi, a demisionat și a revenit, săptămâna trecută, la Londra. Fotografia noastră înfățișează pe Sir Hugh Kantchbull-Hugessen, fotografiat la sosirea în gara Victoria din Londra, alături de soția și fiicele sale.

MINISTRUL NOSTRU

DE EXTERNE, LA PRAGA

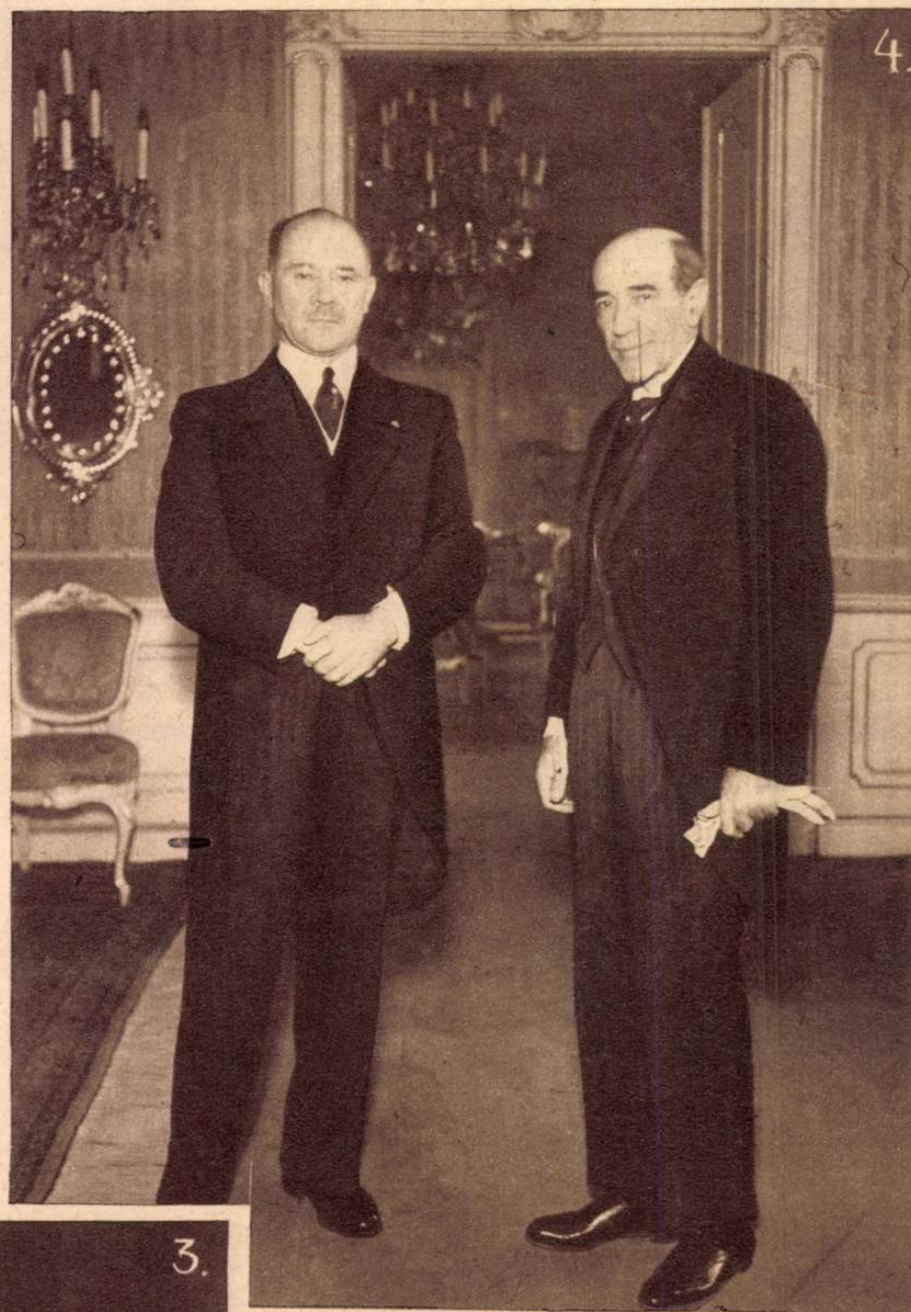
Domnul Istrate Micescu, ministrul nostru de externe, s'a oprit la Praga, în drumul său spre Geneva, unde va asista la sesiunea Ligii Națiunilor, în calitate de președinte al Micei Antante. Înățișăm în această pagină, câteva instantanee luate de trimisul nostru special în Cehoslovacia:

1. Sosirea și primirea d-lui Istrate Micescu, în gara Wilson din Praga.

2. Domnul Istrate Micescu, în audiență la d-l Ed. Beneš, președintele republicii cehoslovace.

3. Duminica trecută, ministrul nostru de externe a făcut o vizită d-lui Dr. Kamil Krofta, ministrul de externe al Cehoslovaciei.

4. Vizita d-lui ministru Istrate Micescu la d. dr. Milan Hodza, președintele consiliului de miniștri cehoslovac.

5. În registrul palatului prezidențial și-a înscris uumele și ministrul nostru de externe, d. Istrate Micescu.

**PRIMA FOTOGRAFIE A PRIMULUI
MINISTRU EGIPTEAN,
MOHAMED MAHMUD PAŞA**

Prima fotografie a noului prim-ministru egiptean, Mohamed Mahmud Paşa, luată imediat după venirea sa la putere.

**D. VAN ZEELAND SE INDREAPTĂ SPRE CASA
PRIMULUI MINISTRU ENGLEZ**

Dl. Paul Van Zeeland, fostul preşedinte al consiliului belgian de miniştri, a sosit la Londra, cu o misiune foarte importantă. El va desvălui guvernului englez un nou plan economic, interesând Statele Unite, Anglia, Franţa, Germania şi Italia, prezentând totodată şi o garanţie de colaborare pacifistă.

Fotografia noastră înfăţişază pe dl. Van Zeeland plecând spre casa primului ministru englez.

INSTALAREA NOULUI VICE REGE AL ABISINIEI, LA ADDIS ABEBA

Noul vice-rege al Abisiniei, Ducele de Aosta, a fost instalat de către predecesorul său, Mareşalul Graziani. În fotografia noastră, Mareşalul Graziani (dreapta) prezintă noului vice-rege (stânga), pe căpeteniile indigene.

**SOŢIA PRIMULUI
MINISTRU
JUGOSLAV, LA
ST. MORITZ**

Doamna Stoiadinovici, soţia primului ministru jugoslav, se află actualmente la St. Moritz, în tovărăşia celor două fiice ale ei. Fotografia noastră înfăţişază pe d-na Stoiadinovici cu cele două fiice ale ei, Lilly şi Yvonne, la patinaj, în St. Moritz.

Domnilor!

STOFFE

PENTRU

HAINE SPORT

cumpăraţi numai

*La Vulturul de Mare
cu peştele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACAI STR. CAROL 76 78 80 82 STR. HALELORZI

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redată amănunţit în excelentă revistă
RADIO-ADEVĂRUL

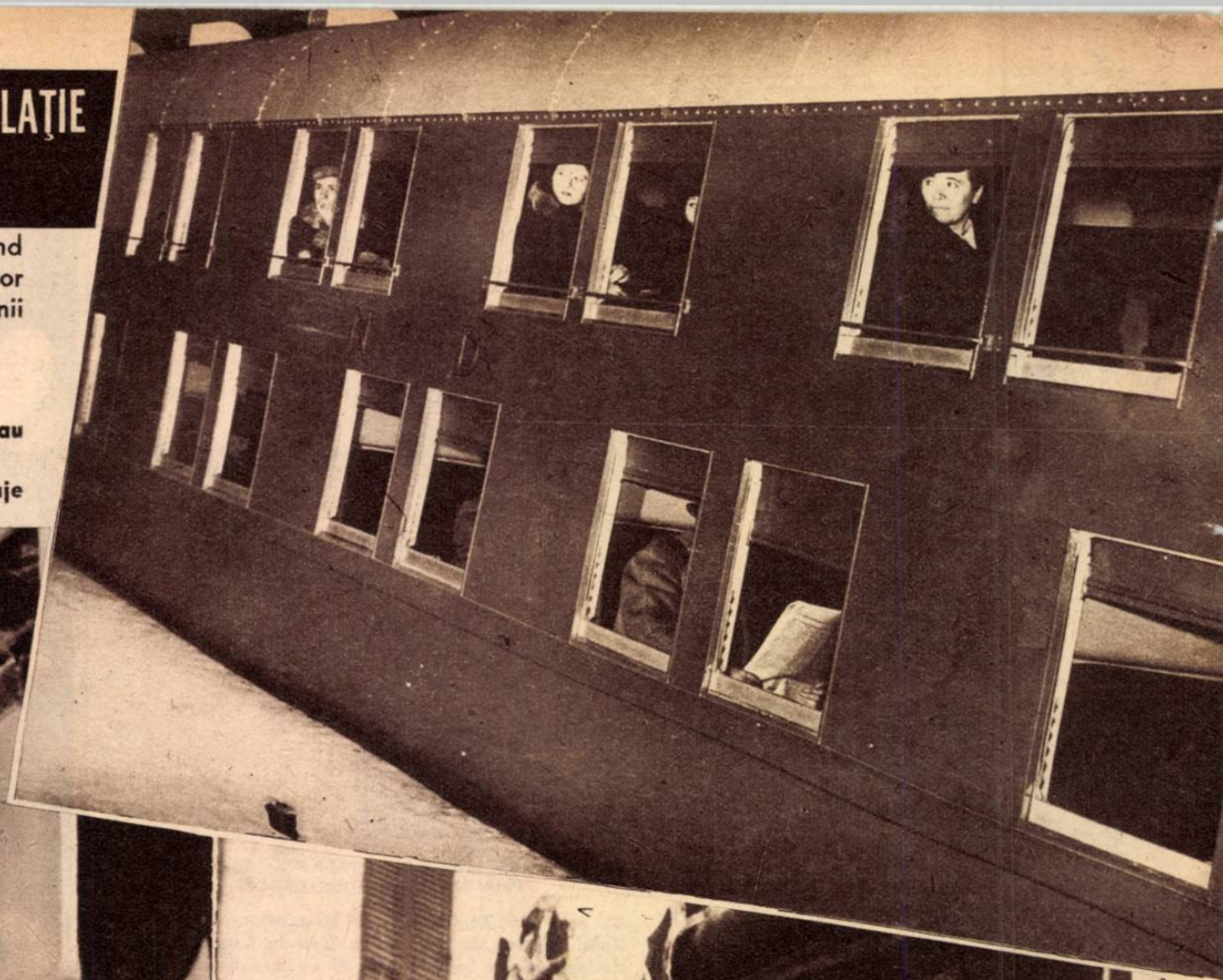
IN AMERICA A FOST PUS IN CIRCULAȚIE UN TREN CU DOUĂ ETAJE

Trenul New-York—Long Island a introdus de curând vagoane cu două etaje, care în cazul că se vor găsi utile, vor fi răspândite și pe celelalte linii de cale ferată.

Fotografiile noastre înfățișează:

un vagon de cale ferată cu două etaje astfel cum au fost introduse pe linia New-York—Long Island.

Interiorul unui vagon de cale ferată cu două etaje

FRIG NEOBICINUIT IN ITALIA

În Italia a fost în ultima vreme un ger, cum nu s'a mai pomenit de multe decenii. Mari întinderi în Marea Adriatică au înghețat, iar pe Etna, în Sicilia, se face sky.

Fotografia noastră înfățișează o fântână înghețată din Roma, priveliște foarte rară în acele ținuturi.

Un belgian câștigă campionatul european pentru scrisul rapid la mașină

La Haga s'a ținut de curând un concurs pentru campionatul rapidității scrisului la mașină, campionat care a fost câștigat de Victor V. D. Pol cu 493,9 puncte, înaintea d-rei Irene Szterenyi cu 492,9 puncte și a d-rei Klare Marer cu 487 puncte.

Fotografia noastră înfățișează pe învingătorul și câștigătorul campionatului european, belgianul Victor V. D. Pol (centru), având în stânga pe d-ra I. Szterenyi, (premiul II) și în dreapta pe d-ra K. Marer (premiul III)

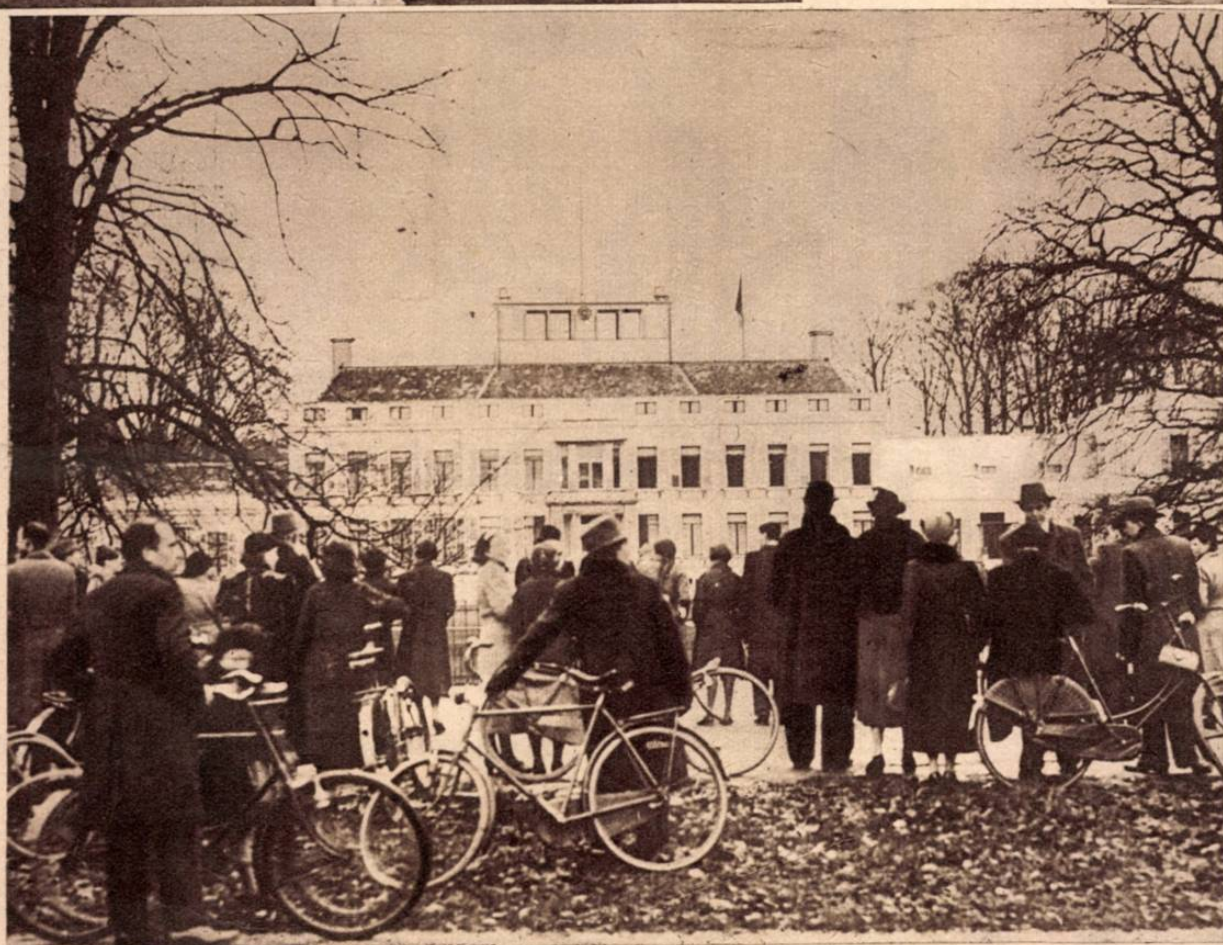
OLANDA E IN AȘTEPTAREA UNUI FERICIT EVENTIMENT

Prințesa
Juliana a sosit
la castelul
Soestdijk unde
va vedea lumina
zilei viitorul
moștenitor
al tronului
Olandei

4. COPIII ADUC FLORI PENTRU PRINȚESA JULIANA

Neînterupt sosesc la palatul Soestdijk copii și adulți, spre a aduce flori Prințesei Juliana, în așteptarea fericitului eveniment. În fotografia noastră, copiii înmânează unui servitor al palatului un buchet de flori pentru Prințesa Juliana.

Fotografiile noastre înfățișează:

CĂRUCIORUL VIITORULUI MOȘTENITOR AL TRONULUI OLANDEI

1. Toată Olanda așteaptă venirea pe lume a primului copil al Prințesei moștenitoare Juliana și al Prințului Bernard al Olandei. Cu această ocazie vor avea loc mari serbări. Fotografia noastră înfățișează căruciorul prezentat Prințesei Juliana de directorul și nursele casei Diaconeselor din Haga.

2. Automobilul cu Prințesa Juliana, părăsind sanatoriul din Amsterdam, unde moștenitoarea tronului Olandei a stat dela data accidentului de automobil a Prințelui Bernard.

3. În apropiere de Haga, în fața palatului Soestdijk staționează o mulțime de cetățeni, cari așteaptă sosirea Prințesei Juliana a Olandei.

IN PALESTINA, IN CHINA SI IN SPANIA

Turburările din Palestina. — Continuă să zâmbească, după ce și-a primit sentința de condamnare la moarte.

Arabul din automobilul poliției continuă să zâmbească, după ce a fost condamnat de Curtea Marțială din Ierusalim la muncă silnică pe viață, fiind vinovat de a fi ascuns arme de foc și muniții.

← Războiul chino-japonez

Print japonez în timpul intrării triumfale în Nanking.

Fotografia noastră înfățișează pe Prințul Asaka, comandant al efectivului japonez, trecând în revistă trupele, în timpul marșului victorios al intrării în Nanking.

Rezultatul unui bombardament aerian japonez ←

Fotografia noastră înfățișează ruinele unei gări din Wuhu, China, având în față o locomotivă aruncată de bombardamentul aerian japonez din locul ei de manevre, tocmai în fața gării.

VASUL ENGLEZ DE RĂSBOI „PANAY” A FOST BOMBARDAT DE JAPONEZI →

Fotografia noastră a fost luată cu ocazia bombardării canonierei engleze „Panay” și scufundarea ei de către avioanele japoneze și înfățișează pe ofițerul John Lang, de pe „Panay”, rănit de bombe japoneze în mai multe locuri, primind îngrijiri de la ceilalți membrii din echipaj rămași în viață, imediat după acostare.

TRAGEDIA DIN SPANIA

Pe un ger năpraznic, trupele generalului Franco se războesc pentru recucerirea Teruelului. În fotografia noastră, un soldat republican părăsindu-și calul mort, pe Plaza de Toros din Teruel.

BĂTĂLIA DELA TERUEL↑

Trupele guvernamentale au recucerit Teruelul. Fotografia noastră înfățișează împărțirea alimentelor pe frontul guvernamental din jurul orașului Teruel. În timpul ultimei bătălii a fost un viscol extrem de puternic rar cunoscut în Spania.

Evacuarea orașului Teruel→

2.

LA ST. MORITZ, PRINTRE MILIARD

1. MODA
Elegante
căciulă
lână.

2. CO

Marg
de A
d'Am

4. ma
po
zâ
gu

5.

4.

SEZONUL SPORTURILOR DE IARNĂ E ÎN TOI!

Iarna grea care bântuie Europa anul acesta, a adunat o seamă de personalități în localitățile renumite pentru sporturi.

Înfățișăm în aceste două pagini, fotografiile trimise de reporterul nostru special.

ARI ȘI SPORTIVI

SPORTULUI DE IARNĂ LA ST. MORITZ
din fotografia noastră poartă o blană albă cu o
asortată, pantofi albi de piele și ciorapi pestriți de

III NOULUI VICE-REGE AL ABISINIEI LA SPORTURILE
DE IARNĂ

erita și Maria Cristina di Savoia-Aosta, fiicele Ducelui
osta, noul vice-rege al Abisiniei, fac sky la Cortina
ezzo, cea mai celebră localitate italiană de sporturi de iarnă.

oi buni prieteni: micul skior și
ele St. Bernard se bucură deo-
rivă de întinderea albă de
adă, în care se pot sben-
în voie.

5. UN FUNI- CULAR PEN- TRU SKIORII COMOZI

La St. Mo-
ritz s'au in-
stalat de cu-
rând pe Su-
vretta-pen-
tru skiorii
cari se tem
de oboseala
urcușului-un
soiu de funi-
cular care
să-i transpor-
te în vârful pan-
tei, la o înălți-
me de 2600 me-
tri. Sportivii se
agață de un cârlig
de metal, tras în sus
pe sârme groase.

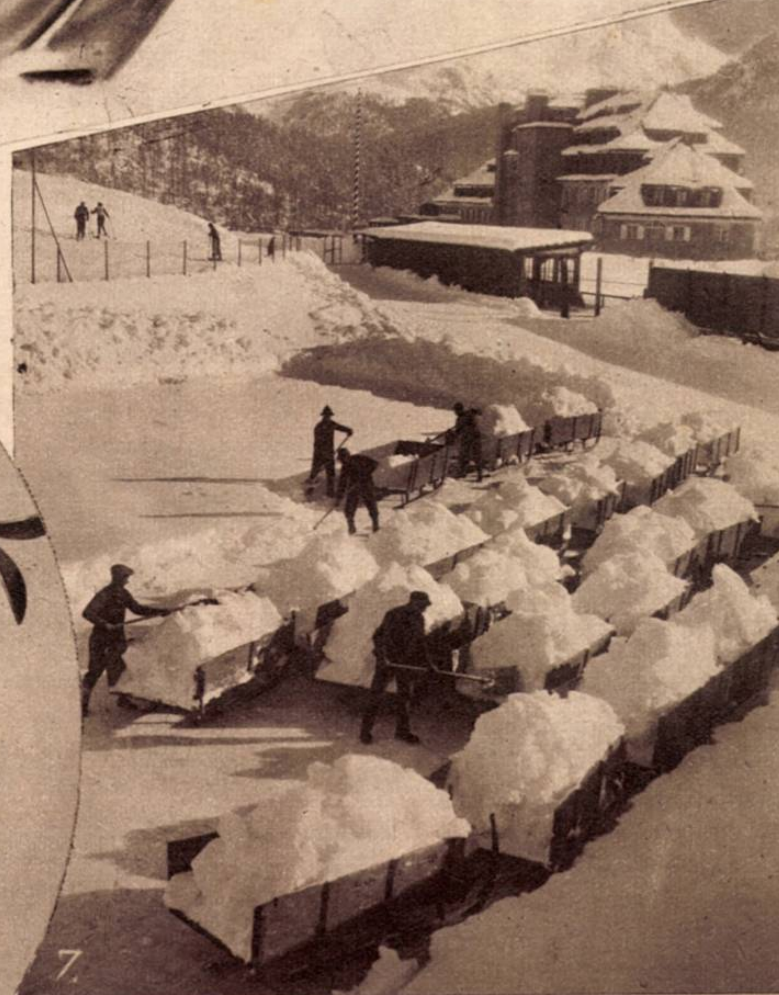

6. BARBARA HUTTON, ACTUALA CONTESĂ REVENTLOW, LA ST. MORITZ

Contesa Haugwitz Reventlow, fostă Bar-
bară Hutton, moștenitoarea miliardelor
Woolworth, a plecat la St. Moritz, unde a în-
tâlnit pe soțul ei și pe micul lor fiu, Lance.
In fotografia noastră, contesa Reventlow într'un
nou costum de ski, în compania doamnei și domnului
Montague, la St. Moritz.

7. CURĂȚIND LO- CUL DE PATINAJ..

din St. Moritz, El-
veția, unde s'au
început Vinerea
trecută campio-
natele.

3. PRIMA FEMEE CARE VA LUA PAR- TE LA CELEBRUL CONCURS „KILO- METRUL LANSAT”, LA ST. MORITZ

Austriaca Nina Pulver
este prima femeie
care va lua parte la
cel mai primejdios
concurs de sky din
lume numit „Kilome-
tre Lancé”. La acest
concurs este vorba
de atingerea celei
mai mari viteze pe
sky. Până acum, fe-
meile n'aveau voie
să participe la acest
concurs. Concurenții
se îmbracă cu cos-
tume aerodinamice și
skyuri prevăzute cu
agărători de care se
pot prinde la cobo-
rirea pantelor. Unii
participanți ating vi-
teze de 130 km.
Fotografia noastră în-
fățișează prima fe-
meie care va parti-
cipa la renumitul „Ki-
lometre Lancé”, la
antrenament.

3.

Solu CULTURII

DIN INTUNERIC LA LUMINĂ

COLINDÂND orașul am avut surpriza de a da, la un colț de stradă noroioasă, prin apropiere de „Mandravela”, de un colportor, al cărui coș era tixit, cu nouile cărți. „Cu privire la...”, „Coșbuc, Eminescu, Hașdeu, Creangă, etc. ale lui Barbu Lăzăreanu.

Sunt într'adevăr unele ulițe periferice ale Capitalei, cari mai păstrează aspectul de orașel african: fără apă, fără canale, fără pavaj, luminate cu petrol... Iată însă că, înainte de reformele edilitare, începe să pătrundă pe acolo lumina spiritului.

Noroaele mahalalelor mai sunt înfruntate și de câțiva tineri actori. Găsești pe acești simpatici pioneri ai civilizației prin grădinițele și sălile modeste dela marginea orașului.

Veți da, pe acolo, și de teatru de păpuși, cu „Vasilachi”, care pe la mijlocul secolului trecut mai făcea deliciile boerilor noștri, lipsiți de alte distracții; dar veți găsi și câte-o scenă destul de confortabilă, cu decoruri și culise.

Prin ulițe oropsite, unde ești îndemnat să crezi că ar putea fi doar niște banale cărciumi, încep să răsără teatre de cartier și mici librării. Modestul colportor, care-și așează taraba pe un scaun, sau pe o ladă, este de fapt un prețios agent al civilizației, contribuind la infiltrarea culturii în straturile largi ale poporului.

PRIMELE LIBRĂRII BUCUREȘTENE

Pe la 1848, Ioan V. Socec, de origină boemă, venind la București, la librăria George Ioanid, a găsit cărțile legate cu funii, împreună cu lucruri de brașovenie.

Ioanid, cel mai reputat librar pe atunci, vindea mai mult încălțăminte, pălării și vase de lemn ardelenesti...

Dintre editorii cei mai vechi, cităm pe: I. Heliade Rădulescu, care a editat „Curierul Românesc” primul ziar bucureștean; Asachi, care a scos „Albina Românească” prima gazetă ieșeană; Cezar Boliac, care și-a editat el singur, „Trompeta Carpaților”.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea au apărut Steinberg, Alcalay, Carol Müller, la București; Ralian și Ignat Samitca la Craiova; Șaraga și Haiman la Iași.

„Cultura Românească” editoarea de azi a bibliotecii „Cu privire la...” este vechea editură „Steinberg” care pe vremuri răspândia în țară romanele istorice și haiducii lui N. D. Popescu: *Iancu Jianu*, *Tunsu-Haiducu*, dela cari s'a inspirat Bucura Dumbravă. Tăria acestei edituri erau colportorii, cari odată cu icoanele — duceau atâtea tipărituri în satele risipite prin văile și dealurile României. Unii dintre iluștrii scriitori români de azi mărturisesc că s'au apropiat de marea epică populară, mulțumită calendarelor lui Nedea Popescu și romanelor lui istorice. Astăzi, editura „Cultura Românească” a trecut de la colportori la marile librării, unde-și plasează operele editate. Totuși bătrânii colportori, cari au înțeles rostul cărțicelor lui Barbu Lăzăreanu, vin ei singuri să le ceară, plecând cu coșul tixit să desțelenească meleagurile neumblate.

LUPTA ÎNTRE INTUNERIC, ȘI LUMINA

În trei luni se tipăresc azi mai multe cărți, de cât s'au tipărit în primele secole ale culturii românești. Prima carte românească, „Catechismul românesc” ar fi ieșit în 1535, de sub teascurile de lemn ale tipografiei din Sibiu. Din această carte nu s'a păstrat nici un exemplar, totuși mărturii demne de crezare au făcut pe învățații noștri să admită că aceste pagini au existat într'adevăr.

Dar cu mulți ani înainte, în 1508, se întrezărise prima undă de lumină pe cerul plumburiu al vremurilor grele depe atunci.

În anul arătat mai sus — adică o jumătate de secol după ce Gutenberg dăruise omenirii invenția, care era menită să revoluționeze lumea — se cu-

românești, dela 100, câte erau în total pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, până la 700, la începutul secolului al XIX-lea.

Numărul — odinioară fruntaș — al cărților grecești, slavonești, greco-românești, slavo-românești și latinești rămâne staționar, mult în urma cărților românești.

ASTAZI

În *Catalogul presei din România*, pe anul 1933, se găsesc trecute, numai pentru București, 51 ziare și 31 reviste!

Spre a ne face o idee de avântul cărții românești este interesant de notat că, în noua și vastă clădire, cu multe etaje, a bibliotecii Academiei Române, se află actualmente o comoară compusă, aproximativ, din 350 de mii de volume, adică de cinci sute de ori atâtea câte s'au tipărit în România în primele patru veacuri de după invenția tiparului.

Și totuși mai este atâtea de ucrat pentru a se aduce întreaga populație a țării românești la izvoarele culturii și de a se face din fiecare locuitor un cititor.

Azi, în mod obicinuit, o carte se editează în câteva mii de exemplare; pe când statistica numără aproape douăzeci de milioane de locuitori în România!

Rolul colportorilor nu este terminat. Sub aparența lor modestă, ei mai au încă o menire nobilă.

O librărie într'un coș.

legeau la Târgoviște, pentru prima dată pe plaiurile noastre, literele de tipar, ce erau menite să alcătuiască *Liturghia slavonească*.

În secolele al XVI-lea, al XVII-lea și XVIII-lea sau tipărit în România șapte sute de cărți românești; sau mai tipărit și puține cărți slavonești, grecești și latinești.

E de observat că, mai întâi au apărut la noi, cu deosebire cărți slavone; cărțile românești se ivesc mai târziu.

N'a fost însă o continuitate în această ascendență. Au venit ani fericiti în cari răzbăteau zorile culturii... Dar interveneau pauze de câte unu, sau două decenii. Soarele se ivera din nori de după stâncile negre ale ignoranței, pentru a urma iarăși o eclipsă de o jumătate de veac, ca aceea, atât de penibilă, înainte de epoca lui Matei Basarab și a lui Vasile Lupu.

Este curios că epoca fanariotă se caracterizează printr'un avânt al cărții românești. În timpul lui Brâncoveanu, care era ocrotitorul bisericii ortodoxe în Orient, s'au tipărit mai ales cărți grecești.

Epoca renașterii — sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului XIX-lea — dă un deosebit avânt tipăriturilor, urcând numărul cărților

COMEMORĂRI

În 1939, vom putea sărbători jubileul de o sută de ani, de când au apărut primele litere latine în „Buletinul gazetei administrative” din București — bunicul „Monitorului oficial”.

Presă română, care dă atenție celor mai neînsemnate evenimente, a pierdut prilejul de a sărbători centenarul primelor ziare românești: „Curierul Românesc”, al lui I. Heliade Rădulescu, care a apărut la 8 Aprilie 1829 la București și „Albina Românească”, scoasă la Iași, la 1 Iunie 1829, de Asachi.

Toate aceste importante evenimente culturale, cred că s'ar putea comemora în cadrul unor serbări demne, cu care prilej să se facă propagandă, în toată țara, pentru răspândirea cărții și ziarului românesc.

Alex. F. MIHAIL

Citiți

„MAGAZINUL”

Publicatia lumii select

MEXICUL

ȚARA ARBORILOR BIZARI

FRUCTE CARE EXPLODEAZĂ ȘI UN POM FRIGORIFER

DESPRE Mexic se știu relativ puține lucruri. Cărțile de geografie dau câteva indicații vagi despre această țară, care stă ca un tampon între America de Sud și America de Nord. Cu toate acestea, savanții, în special botaniștii, o prețuiesc foarte mult. Mexicul este țara în care cresc peste 10.000 de feluri de plante. Incepând dela stuțuri mici și neînsemnate până la ahuehetes, chiparoșii uriași unici în întreaga lume.

În cimitirul Santa Maria del Tule din apropierea orașului Oaxaca există un chiparos gigantic, care după toate probabilitățile, are o existență de câteva mii de ani. Unii botaniști îi atribue chiar vârsta de 10.000 ani. Poetul american Franck Crane a scris un imn despre acest chiparos, în care se spune că pe vremea când Eva a oferit lui Adam mărul păcatului, chiparosul acesta era străvechiu.

În orașul Morelos din Mexico crește „arbol della malla mujer”, adică arborele femeii rele. Este desigur cel mai bizar copac din lume. Cine se atinge de el, se îmbolnăvește de friguri sau de o intoxicație a pielii, dacă nu chiar de boli incurabile. Administrațiile locale au pus pe toți acești pomi tăblițe, prin care se atrage atenția trecătorilor asupra pericolului la care se expun atingând trunchiul sau frunzele copacilor. Băștinășii susțin că în trunchiul acestor pomi ar sălășlui duhuri rele. Savanții susțin că în frunzele și trunchiul acestui arbore, s'ar afla toxine.

Tot în statul Morelo, crește și numitul „arbore de dinamită”, ale cărui fructe explodează atunci când sunt coapte. Explozia este atât de puternică, încât sburăturile coajei pot răni grav pe cei care se află în apropiere. Orașul Cuernavaca este renumit, deoarece aci crește singurul arbore de dinamită din Mexico.

Fructele lui sunt mari cât o portocală și au coaja subțire dar foarte rezistentă. Bineînțeles că și în apropierea acestor copaci se află tăblițe prin care se atrage atenția publicului asupra pericolului.

În orașul Cuernavaca se află și singura grădină botanică din Mexic. În această grădină cresc câțiva arbori numiți chico-zapote, cari poartă niște fructe mari cât cartofii irlandezi, dar extrem de gustoase. În Mexic circulă legenda că Eva ar fi oferit lui Adam un fruct de chico-zapote, iar nu un măr.

Un alt arbore curios, care crește pe istmul Tehuantepec, este așa numitu Papaya sau cum mai este numit „el melon-zapote”. Arborele acesta poartă fructe numeroase, mari cât pepenii, cu un miez galben, dulce și aromat și sămburi negri. Pe arborele papaya se pot vedea simultan fructe verzi și coapte, precum și flori, deoarece dă mai multe recolte pe an.

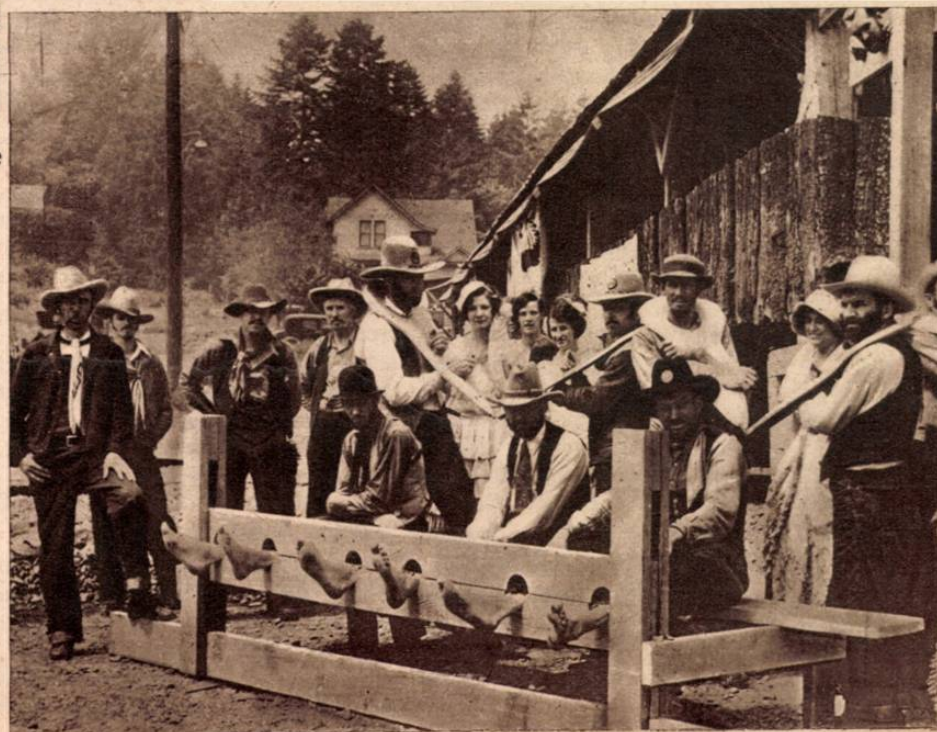
Palatul prezidențial din Mexic.

Stradă principală în Vera Cruz (Mexic).

Tărtăcuțe care slujesc în Mexic ca vase pentru ținut apă.

Tipuri și obiceiuri din Mexic.

O caracteristică a acestui arbore este aceea că dacă se atârână de crengile sale carne sau orice aliment, acesta este păstrat, întocmai ca într'un frigorifer. Dealtfel, arborelui i se mai și spune planta-frigorifer a Mexicului. Băștinășii obicinuesc să puie în trunchiul copacului, carnea de viță bătrână sau de pasăre bătrână, frăgezind-o astfel, fără să se strice.

În statul Chiapa din sudul Mexicului cresc nenumărați arbori, al căror lemn este foarte mult întrebuințat la construcții. S'au găsit în ruine străvechi grinzi de sapote, absolut intacte, în timp ce metalul și chiar piatra era distrusă. În Tabasco, Cosumel și alte localități de pe coasta Mexicului se găsește arborele chicle, înrudit cu sapote, din care se extrage cauciucul întrebuințat în America pentru bomboanele de gumă de mestecat.

Pe o stradă din Mexic, ziua în amiaza mare...

IN LĂNURILE BIBLIEI

CUPRINSUL BIBLIEI

DE vei întreba pe cineva ce cuprinde Biblia, îți va spune că, în cea mai mare parte, istoria poporului evreiesc. Așa e părerea multora. Dacă însă te apuci să citești Biblia stăpânit de o asemenea părere, nu prinzi firul ei și la fiecare pas ai să-ți spui: Da ce să cetesc eu istoria unui popor străin? Fiecare popor își are istoria obârșiei lui, cronicile lui, și atunci mai bine să mă apuc de citit povestirile despre obârșia poporului meu!

Cetind însă Biblia mânat de un asemenea gând, rămâi străin de marele ei cuprins. Vezi copacii, dar nu vezi pădurea, vezi amănuntele, dar nu vezi calea și ținta spre care te duce ea.

În adevăr, Biblia nu începe cu povestirea obârșiei poporului evreiesc, ci cu izvodirea omenirii întregi. Adam nu este strămoșul poporului evreiesc, ci al omenirii de pretutindenea. Poporul evreiesc începe târziu, dela Avraam. Așa ne spune Biblia. Deci ea, dacă ne povestește începuturile poporului evreiesc, nu ne povestește însă numai atât, ci și începuturile altor popoare. Însuși Avraam nu ne este arătat numai ca strămoș al poporului evreiesc, ci și al celui arab. Prin soția sa Agara, din care s'a născut Ismail, a urmat poporul Ismailiților din Arabia.

Biblia este astfel nu cartea unui singur popor, ci a omenirii întregi. Ea este evreiască numai prin veșmântul scrierii ei, fiindcă a fost scrisă în limba poporului evreiesc și a ieșit la iveală în sânul lui. Dar și așa ea nu cuprinde numai povestirea urzii acestui popor, ci și firul clădirii dela început a neamului omenesc, iar apoi și firele feluritelor popoare care s'au desprins de aici.

Din această pricină, este greșit a privi Biblia numai ca o carte a unui singur neam, ci trebuie a o privi ca marea povestire a omenirii întregi. Dovadă este faptul că nici legea creștinească, pe care o avem ca religiunea omenirii întregi, nu s'a lepădat de ea și nici legea de mai târziu a lui Mohamet nu s'a ținut departe de ea, ci a împrumutat din ea o mulțime de amănunte, pentru legea cea nouă a poporului arab.

II

CHEIA BIBLIEI

Atunci, dacă aceasta este urzeala Bibliei, care este cheia înțelegerii ei în legătură cu celelalte popoare? Cheia este prinderea unui înțeles care este deopotrivă pentru toate neamurile pământului. Biblia este povestirea păcatului intrat în omenire, iar apoi a rânduiei și a

luptei pentru înfrângerea păcatului și a curățirii omenirii prin Iisus Hristos.

Biblia ne arată cum lumile au ieșit din neființă, din nimicul stăpânitor peste nemărginire, din întinderile fără capăt, care nu cuprindeau decât pustia goală, pentru a ne face deodată marturi ai celei dintâi răsăriri a lumilor. *La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul* ne spune ea (Cartea Facerii I, 1). Acestea sunt cele dintâi cuvinte ale Bibliei. Ele ne mărturisesc că, înainte de toate, până a nu fi fost nimic altceva, când nu era încă nici soare, nici pământ, nici alte stele ale văzduhului — Dumnezeu a făcut mai întâi aluatul din care apoi au fost plasmuite toate acestea. Asta înseamnă „cerul și pământul”, adică tot amestecul de lucruri pentru zidirea viitoare. Din acesta apoi a fost plămădită și făcând mulțimea și felurimea atâtor stele, care umplu văzduhul, cu pământul nostru cu tot.

După aceasta, povestirea nu deapănă mai departe firul povestirii despre toate, ci se mărginește numai la noi, pământului. În adevăr, pentru noi lucrul cel mai de preț nu era să știm ce a mai fost cu toate aceste stele, cu minunățiile și trupurile lor uriașe, ci a ne povesti amănuntele obârșiei pământului nostru. De aceea soarele și luna și stelele sunt pomenite numai după legătura și atingerea pe care ele o au cu pământul. Aceasta e pricina pentru care îndată după cele de mai sus, noi cetim numai despre pământ: *Și pământul era neîntocmit* (în evreiește tohu-vabohu — claie peste grămadă) *și deșert; și întunec era peste fața adâncului; și Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor* (Cartea Facerii I, 2). Asta arată starea dela început a pământului, când el nu era întocmit, ci se găsea într'un amestec fără nicio rânduială. De aceea apele erau deasupra, fiindcă, în starea aceea de neorânduială, ele acopereau totul. Și astăzi apele sunt mai întinse decât uscatul. Treptat ele au fost strânse în zăgăzuirea uscatului, care a ieșit la iveală mai încheșat. Au ieșit la față întinderile de pământ de o parte, iar mările de altă parte. Puțin câte puțin, pierdea starea de tohu-vabohu, pentru a începe răstimpul rânduiei.

Starea aceasta ne este povestită în Cartea Facerii, pas cu pas. Ni se arată începuturile străvechi ale prefacerii tuturor lucrurilor pe pământ... cum viața a început a mijii pe pământ, mai întâi în apă; cum, prin desimea aburilor, care au trebuit să plutească deasupra scoarței pământului — în starea de fierbințeală dela început — de la o vreme, a răzbit lumina soarelui, a lunii și a stelelor; cum verdețea a răsărit pe pământ, apoi vietățile târtoare, cele zburătoare, cele cu patru picioare și, în sfârșit, omul.

Rând pe rând, pe măsură ce toate acestea răsăreau din neființă și se iveau pe întinsul pământului, ele erau după gândul lui Dumnezeu. Cartea Facerii ne spune că „Dumnezeu privea una câte una toate cele făcute și le vedea că sunt bune, adică răspundeau în totul gândului său. Numai când l-a făcut pe om, nu mai vedem spunându-ni-se „și a văzut Dumnezeu că plămuita sa este bună”, cum ni s'a spus la fiecare treaptă de odrăsliri și de făpturi, din câte a făcut până atunci. Vom vedea de ce această săritură. Numai la sfârșit, ca încheiere, privind peste toate cele făcute, cuprinzând deci și pe om, cetim: *Și a văzut Dumnezeu toate lucrurile sale și, iată, ele erau bune foarte* (Cartea Facerii I, 31).

Omul a fost clădit altfel decât celelalte făpturi. Pe când despre toate celelalte vietăți, Dumnezeu a zis: „Să fie!” și ele îndată au răsărit din nimic, când a fost să-l facă pe om, Dumnezeu a zis: *Să facem om după chipul și asemănarea noastră, vorbind către sine însuși, ca Tată, către Duhul și Fiul său*. Numai când a fost vorba de om a spus aceste cuvinte (Cartea Facerii I, 26). Apoi, luând lutul moale, afăcut chipul omului „și a suflat asupra lui suflare de viață și astfel omul a avut un suflet viu” (Facerea 2, 7).

Acestea sunt trăsăturile deosebite pe care le întâlnim, când a fost vorba despre facerea omului. El nu a mai fost pus pe aceeași treaptă cu celelalte făpturi, ci pentru el a fost rânduit un chip de viețuire, deosebit, adică a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și a fost înzestrat cu un suflet viu.

De aici urmează pentru om un alt soi de viețuire. Dacă el este „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”, înseamnă că el va fi părtaș al unor trăsături ale lui Dumnezeu. Pe când celelalte viețuitoare vor urma neabătut legea vieții lor, fără puterea de a schimba ceva prin ele singure, omul va avea puterea hotărârii și pășirii la faptă prin el însuși. Pe când toate celelalte făpturi vor fi ca împinse pe drumul vieții lor, omul însă va avea cinstea pășirii după voia lui, ca cel ce este „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu” și deci este înzestrat cu voia slobodă.

III

SLOBOD ȘI PENTRU PĂCAT

Dacă însă aceasta era o treaptă de mai mare înălțare pentru om, totodată însă cuprindea în sine și răspunderea pasului său și urmările faptei săvârșite numai de el.

Aici este obârșia păcatului. Dacă omul era ca celelalte făpturi, nu avea cum să răsără păcatul, fiindcă el avea să meargă sub îmbodul legii, care-l mâna fără știrea și voia sa. Tot așa, o parte a ființei omenesti merge și acum după legi pentru hotărârea sa. Astfel sunt răsuflarea și celelalte stări ale trupului său, care se împlinesc fără hotărârea omului.

Este o parte însă în care el hotărăște asupra sa. Aceasta este o trăsătură de cinstă, fiindcă i s'a dat în mână vrednicia de a se cârmui singur. În mâna lui era puterea de a pași spre drumurile trase de Dumnezeu, dar și răspunderea și primejdia lui, dacă omul ar fi voit să facă altfel.

Așezându-l în raiul desfătării (Facerea 2, 8), adică dându-i mijloacele de a duce viața cea mai fericită, în neîncetată gustare a minunățiilor lui Dumnezeu, omul putea fi ființa fericirii celei mai neturburate. Aflându-se în priveliștea neîntunecată a lucrurilor lui Dumnezeu, fiind totdeauna, în fața lui, ce altă fericire mai aleasă putea nădăjdui?

Tocmai pentru aceasta, ca nu cumva să alunece cu voia lui slobodă, Dumnezeu i-a dat și o poruncă, pentru voia lui să se întărească și să nu se îndrepte fără folos spre doruri către care ar fi putut năzui. I-a dat poruncă *să nu mănânce din Pomul Cunoștinței binelui și răului*. Să vadă pomul, dar să nu se atingă de el. Să-și întărească astfel puterea de a se stăpâni și să nu alerge după ce nu s'ar fi convenit.

Atâta urmărea această poruncă și era foarte ușoară. Față de atâtea desfătări pe care omul le avea în acel rai al desfătării, de ce ar fi trebuit să mai năzuiască spre altceva?

Da aici s'a mai amestecat cineva; s'a amestecat imboldul spre cele rele pe pământul acesta, adică Diavolul sau Satana. Acesta a răstălmăcit înaintea omului porunca lui Dumnezeu.

— Să nu mănânci din Pomul Cunoștinței? i-a spus omului... A! da... Dumnezeu știe că în clipa aceea ai fi și voi ca niște dumnezei.

Iată ispita trufiei, care a pișcat întâia oară inima omului... Să te faci mai mare de cât ești; să nu te mulțumești cu ce te-a încununat Dumnezeu; să te încumeți a te încununa singur, după capul tău, după imbolduri străine! Astfel ispita a intrat în sufletul omului. Din ispită a răsărit păcatul, iar prin păcat înstrăinarea de Dumnezeu.

Omul a căzut în ispită. Eva, soața omului Adam, făcută și ea pentru ca viața omului să fie mai deplină printr'însa, a primit ispită, a căzut într'însa și a târit apoi și pe soțul ei să păcătuiască și el. Și au păcăuit, mâncând din Pomul Cunoștinței, peste porunca lui Dumnezeu. Astfel au întors spre prăbușire porunca ce

avea să le fie spre păzire și întărire.

De aici a urmat lunga nenorocire, nu numai a lui Adam și a soției sale, ci și-au pierdut cinstea înaintea lui Dumnezeu, dar au căzut din soțul de viețuire în care Dumnezeu i-a pus și au rămas să ducă o viață plină de munci, de nevoi și de greutate pe pământ. Pe când omul ar fi trăit mult mai bine ca dobitoacul, care găsește toate la îndemână în lumea lui Dumnezeu, fără să are, să semene și să secere, omul a rămas să muncească din greu pentru a-și agonisi hrana sa. De aci înainte, aceasta a rămas rânduiala sa, tot după hotărârea lui Dumnezeu. Deci legea muncii este o lege grea, aspră, dar a rămas și ea o lege sfântă, fiindcă este rânduită de Dumnezeu. Dacă omul n'a ascultat porunca din tîia a traiului ușor, s'o asculte acum pe a doua, pe cea a traiului greu. Aceasta a fost soarta noastră pe pământ, de acolo înainte.

IV

CHEIA BIBLIEI

Prin abaterea omului însă, a intrat în lumea lui Dumnezeu un cui străin: cuiul neascultării, al abaterii omului dela legea lui Dumnezeu. El a însemnat ridicarea omului peste voința lui Dumnezeu. Acesta este păcatul, până în ziua de azi. El este totdeauna trufirea omului de a nu asculta pe Dumnezeu, ci a umbla după amăgirile lui.

Tot păcatul însă se răzbuună. Starea aceasta de răzvrătire a omului împotriva lui Dumnezeu nu a putut rămâne nerăzbuună. Ea a vătămat pe făptaș, cum a văzut, dar nu numai în ființa lui, ci și a urmașilor. Dacă strămoșii noștri au păcăuit, starea aceasta de răzvrătire s'a moștenit.

Așa vedem noi în însăși viața noastră cum, din păcatele părinților, se trag durerile și scaderile copiilor. Deci urmașii lui Adam și Evei au rămas plecați și ei spre păcat.

Până azi oamenii simt plăcere de păcat, până azi simt că o dulceață să meargă după poftele trupului lor și împotriva poruncii lui Dumnezeu. În aceasta se vede boala ființei lor. Le-a intrat stricăciunea în sânge, dela neascultarea lui Adam, și de aceea se îndulcesc cu păcatul și cu anevoie se lasă ruși de el spre legea lui Dumnezeu.

Ce ar fi urmat, dacă ei rămăneau statornici în legea lui Dumnezeu?

Se înțelege ar fi urmat starea armonioasă a tuturor năzuințelor noastre. N'ar fi fost ca acum, unde dorințe bune se ciocnesc cu alte dorințe rele. Ființa omenescă este ca frântă. Omul este când vrednic, când nemernic. Unul este sfânt, altul ticălos. Aceasta este spărtura intrată în ființa noastră, prin abaterea dela legea lui Dumnezeu. Am ajuns

DIN TOATĂ LUMEA

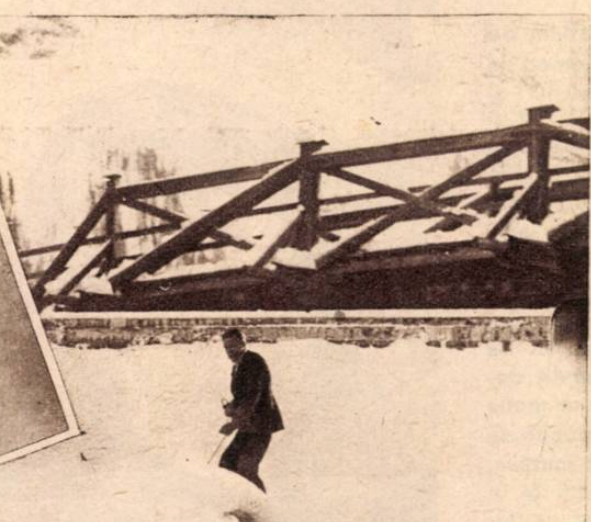

Dans la picioarele Sfinxului

Edith Zeisler, o tânără dansatoare, execută un dans în „pointe”, pe treptele scării care duce spre sfînx.

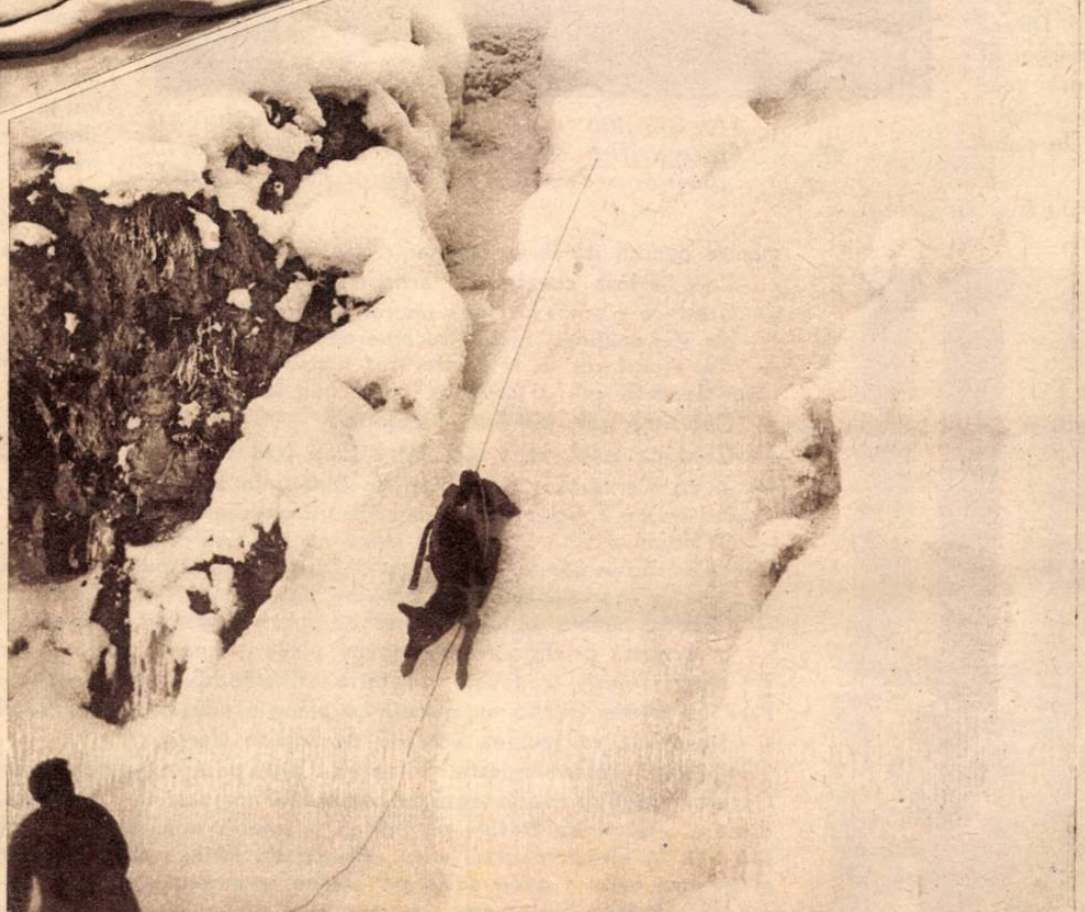
← Exerciții de gimnastică impuse funcționarilor Ministerului britanic al aerului

Ministerul englez al aerului a impus funcționarilor sale, frecventarea unei clase special amenajată, de gimnastică. Fotografia noastră înfățișează pe aceste funcționare, în timpul exercițiilor.

Un câine a fost salvat → depe un ghețar.

În apropiere de St. Moritz, în munții Suvretta, un prețios câine ciobănesc a căzut într-o despărțitură formată între doi ghețari. Câinele dispăru la un moment dat din ochii însoțitorului său, totuși din lătratul său puternic, acesta a putut să-și dea seama că nu este rănit mortal. Astfel a pornit imediat o expediție de alpiniști, cari cu ajutorul frânghiilor și alpenstockurilor au reușit să salveze prețiosul animal. În fotografia noastră, câinele salvat.

a fi supuși nu numai lui, ca Stăpânului vieții, ci și păcatului, adică gustului nostru, poftei de rănd, care se ține de noi. Abia printr-o putere de aiurea omul ajunge să se scuture de această apăsare.

Toată povestirea Bibliei, de aici înainte, dela arătarea neascultării și prăbușirii omului, este povestirea pregătirii lui pentru desființarea păcatului. Aceasta ni se desfășoară în tot lungul Vechiului Testament. Marii închinători ai lui Dumnezeu au fost plini de dorința de a căpăta ajutorul de sus, care să-i ajute să biruie această stare de întuneric a omului.

Dumnezeu neputând să lepede ființa plăsmuirii sale, adică pe om, nu l-a lăsat numai în reaua urmărire a faptei lui, nu l-a lăsat numai să-și tragă osânda celor făptuite, ci tot atunci i-a arătat în zare ivirea unui Mântuitor, care să-l ridice din starea căzută la care a ajuns prin păcatul lui. Această nădejde a fost cea care a hrănit pe toți dreptii Vechiului Testament. Ea avea să întregască ființa omului printr-o nouă împărtășire cu Dumnezeu. Starea aceasta, de statornicire nouă a ființei omenești în vrednicia ei de odinioară, este partea Noului Testament. El arată împlinirea celor făgăduite în Vechiul Testament, dobândirea de mijloace nouă prin Iisus Hristos, pentru a ne așeza din nou în cinstea dela început înaintea lui Dumnezeu.

Deci Noul Testament adaugă dela Dumnezeu leacul pentru tămăduirea ființei vătămate prin păcatul celui dintâi om. Omul nu și-a ținut vrednicia cu care-l înzestraseră Dumnezeu, de a merge pe picioarele lui, cu mintea lui, mai bine ca celelalte vietăți ale pământului. Trebuia ca Dumnezeu să dreagă această știrbire adusă plăsmuirii sale. El a făcut-o și deaceia a trimis în lume pe Iisus Hristos, care este îndreptătorul nostru și astfel îndrumă lumea din nou spre Dumnezeu.

Acum înțelegem de ce Dumnezeu, făcând pe om, nu a spus ca la celelalte trepte ale facerii lumii: „Și a văzut Dumnezeu că erau bune”. Când a făcut pe om, ține aceasta, fiindcă a dat și omului o parte a cărmuirii lui, prin care să răspundă singur de sine. Omul însă a păcătuit și astfel s'a făcut singur urzitor al păcatului, adică al înstrăinării de Dumnezeu.

Acesta este tot miezul Bibliei. El este povestirea izvoririi omului dela Dumnezeu, apoi a înstrăinării lui și a călăuzirii lui din nou spre Dumnezeu. Ea este arătarea luptei cu păcatul, pentru a ajunge din nou la biruință și împăcarea cu Dumnezeu. Cetind Biblia cu înțelegerea aceasta, ea este mult mai luminoasă. Așa se cuvine să pășim de aici înainte, pentru a cuprinde cheia ei și a dezlega toate așdăncimile ei.

Arhim. Scriban

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

Radio-Adeverul

GRETA GARBO E DIN NOU IN EUROPA

CONVORBIREA REDACTORULUI NOSTRU SPECIAL
DIN GÖTEBORG, CU CELEBRA STEA A ECRANULUI

INCĂ depe la orele 7 dimineața ședeam cu toții în hallul hotelului Grand din Göteborg la o ceașcă de cafea. În timp ce zăpada biciuia impunătoarea clădire, ne sfătuiam cum să facem ca să putem obține o convorbire cu mândra fiică a Suediei, Greta Garbo.

Ne adunaserăm cu toții, reprezentanții agențiilor internaționale de fotografii, reporterii ziarelor cotidiene scandinave, corespondenții marilor publicații din străinătate, vreo câteva foste celebrități ale filmului suedez și în timp ce întinerul mai domnea pe străzile acoperite cu zăpadă ale marelui oraș comercial suedez, noi ne îndreptam spre port, în automobilele comode ale companiei „Amerika-Linie” din Göteborg, al cărei transatlantic „Gripsholm” urma să aducă în patrie pe Greta.

Zăpada cădea pe aparatele fotografice ale reporterilor, iar obicinuita ploaie scandinavă nu ne făcea așteptarea pe chei prea plăcută. Vestea revenirii în patrie a celebrei stele de cinema se răspândise cu iuteala fulgerului. Cu toate că mai trebuiau să treacă două ore până la sosirea vaporului, o mulțime imensă staționa pe chei, spre a vedea în carne și oase pe „Divina Garbo” și a-i pregăti o primire triumfală.

Ici, un tânăr mângâie nerăbdător petalele a doi superbi trandafiri roșii ca sângele, colo un grup de fete tinere, ținând în mâini fotografii ale Gretei Garbo; o bătrânică simpatică se interesează când sosește vaporul, o artistă suedeză de cinema așteaptă în mașina-i elegantă, sosirea Gretei Garbo. Și în vreme ce aci, în Göteborg, oamenii se frământă să ghicească dacă vor putea s'o vadă chiar azi pe Greta, dacă este tot atât de frumoasă ca 'n film sau va fi puțin obosită și plictisită, o mică barcă cu motor a vămii portului Göteborg, conduce armata ziariștilor spre imensul transatlantic. Am călătorit aproape o oră și când, în ziua care mijeia, începură să dispară din raza privirii noastre coșurile și clădirile orașului, se ivi la orizont impunătorul „Gripsholm”, care aduce în patrie, pentru sărbători, pe toți danezii norvegienii și suedezii. Mica noastră barcă se târăște ca un melc pe lângă silueta majestoasă a uriașului plutitor, al cărui catarg este împodobit cu un măreț pom de Crăciun.

După trecere de câteva minute ne aflam pe bordul hotelului plutitor, instalați comod în sufragerie, consumând cafea și sandwichuri și aflăm că Greta Garbo ocupă cabinele 17 și 21 — două camere elegante cu baie proprie — că Greta călătorește în haine bărbătești, sub numele de Mr. Jones Emerson. Foarte rar putea fi văzută pe punte. De vreo câteva ori participase, împreună cu un ofițer scandinav, la un joc pe punte și s'a amuzat odată, alergând în costum de sky dealungul punții de promenadă. Tot restul timpului l-a petrecut în cabinele ei, unde i se servia de altfel și masa — Greta Garbo ceruse un menu special. Odată fusese solicitată de public să vie în sufragerie. Garbo a refuzat. Se scuzase, spunând că „n'are nicio rochie cu ea”. Și în timp ce discutăm cu aprindere toate noutățile aflate, suntem prezentați domnului Director Sven Gustavson, fratele Gretei Garbo. El ne aduse la cunoștiință aprobarea surorii sale de-a acorda un scurt interview reprezentanților presei, cu condiția să fie lăsată în pace când va ajunge la Göteborg.

Greta Garbo în „Regina Christina”.

Greta Garbo într'unul din rolurile ei.

La înapoieră în patrie, Greta Garbo s'a fotografiat cu acest ziarist suedez, a cărui asemănare cu Robert Taylor este frapantă.

O așteptăm în biblioteca vasului „Gripsholm”. Aparatele fotografice formează un fel de zid în jurul fotoliului pe care-l va ocupa, peste câteva minute, Greta Garbo, cea mai celebră femeie din lume. Se instalează și aparate de cinematograf, care însă sunt imediat demonstrate, căci numai compania la care lucrează Greta Garbo are dreptul s'o filmeze. Și apoi se deschide ușa, în cadrul căreia apare femeia al cărei nume este cunoscut deopotrivă de locuitorul pădurilor virgine ca și de directorul de bancă din New-York, a cărei glorie s'a răspândit peste toate cinci continente, putând fi numită cea mai celebră femeie a zilelor noastre. Milioane de admiratori ar fi sacrificat bucuria să se poată afla în acel moment, pe bordul vasului „Gripsholm”. „Divina Garbo” se întreține cu noi, ne răspunde foarte amabil la întrebări și în acest moment nu este decât un om, o mică domnișoară Gustavson, care zâmbind modest a luat loc între noi. În ochi i se putea citi bucuria că va revedea pe ai săi, va fi în țara în care s'a născut și va petrece Crăciunul ca în copilărie. Greta Garbo nu mai este, în acest moment, fermecătoarea stea de cinematograf, care ne entuziasmează pe ecran, ci pare mai mult o femeie modestă, obosită și puțin nervoasă. Părul ei lung ajunge până la umeri. Un simplu mantou negru — cum ar purta orice modestă funcționară suedeză — îi învăluie silueta fină. Ea poartă pantofi cu tocuri joase, șosete de lână peste ciorapii de mătase și

mănuși cenușii de lână, cum ar purta orice suedeză în acest sezon friguros.

- Care a fost creația dv. artistică? — am întrebat-o pe Garbo.
- Cred că n'am avut încă un rol despre care să pot spune că mi s'a potrivit întocmai.
- Nu v'a mulțumit nici întruchiparea Mariei Walewska, pe care ați interpretat-o de curând?
- Nu. Acest rol nu m'a interesat nici când — anunță Greta Garbo. Dar viitorul meu rol va fi într-o comedie modernă și cred că acest gen îmi va surâde.
- Cât timp veți rămâne în Europa?
- Cred că vreo zece luni. Între timp însă voi filma la Londra.
- Și nu v'ar surâde să turnați un film și în Suedia?
- De ce nu? Dacă am avea regisorii necesari.
- Și acum, o altă întrebare: de ce nu vă căsătoriți?

Greta Garbo se gândește un moment, înainte de a răspunde ziaristului suedez care i-a pus această întrebare.

- Asta e foarte simplu — răspunde ea — nu mi-am găsit încă tovarășul potrivit.
- Credeți cumva că o căsătorie ar putea influența activitatea artistică?
- În această privință nu pot spune nimic — ne asigură Garbo. Asta depinde de tovarășul pe care ți-l alegi, cred că o căsătorie influențează, într-o direcție sau alta, producția artistică a unui om. Pare că Greta Garbo nu discută cu plăcere această temă. Se ridică, ne spune respectuos bună ziua și convorbirea cu femeia adorată de toți ia sfârșit.

„Gripsholm” intrase în portul Göteborg. Greta pășește pe uscat înconjurată de un cordon de polițiști suedezi. Cetățenii suedezi ovaționează pe celebra lor compatriotă. Din toate direcțiile se aruncă flori. Greta Garbo dispăre, alături de fratele ei, într'un taximetru obiciuit. Automobilul se îndreaptă spre gara principală. Mă aflu în biroul marelui hotel „Haglund”. Bătăile mașinei mele de scris au poate același ritm cu cel al trenului care o duce acum pe Garbo spre moșia ei. Gândul meu o vede încă pe modesta fetiță suedeză, Fröken Gustavson, pe care gloria filmului a transformat-o în cea mai celebră femeie a timpurilor noastre: Greta Garbo.

H. M.

Dela frații noștri din Banat

Desigur nu e ușor pentru Românii din Banatul sârbesc să țină ridicat stindardul culturii naționale, cu toate greutățile vieții. În multe centre însă, oamenii inimoși știu — fără ajutorul oficialității — să pună la îndemâna conaționalilor lor, slova românească.

Revista noastră n'a pregetat nicicând să stea într'ajutorul acestor purtători de steag ai culturii românești și am trimis astfel „Realitatea Ilustrată” — fără a pretinde altă plată decât spezele de parto — pretutindeni, unde ni s'a cerut. În acest fel, Românii din țări străine au putut păstra legătura cu patria-mumă. Publicăm mai jos frumoasa scrisoare — care ne-a umplut de bucurie — a domnului Nicolae Șofariu, „Casarul cazinei” din Vladimirovac, Banatul sârbesc (Jugoslavia).

Vladimirovac, la 10 Ian. 1938.
I. Bănuț, rugător.

Prea Stimate Domnule Director!

Mulțumindu-vă foarte mult pentru binevoitorul dv. dar, revista „Realitatea Ilustrată”, care e cea mai bogată, cea mai mare și cea mai răspândită și pe care în anii trecuți am avut binevoitoarea dv. favoare de a o avea și de a o citi în cazina noastră, cu un preț cât se poate de redus.

Convins de marea dv. mărinimie apelez și în anul acesta la bunăvoința dv. de Român, rugându-vă să ne trimiteți „Realitatea Ilustrată” cu un preț cât se poate de redus.

Sunt incredințat că și în anul acesta ne veți acorda această favoare, ca și în anii trecuți.

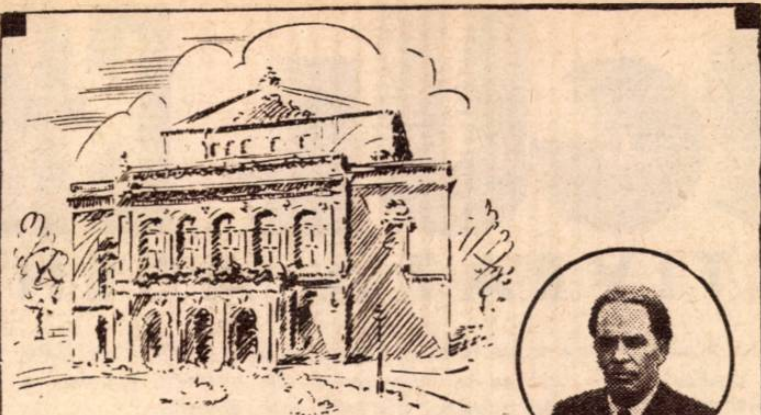
Etc. etc. etc.

Cu deosebită stimă,

NICOLAE ȘOFARIU,

casarul cazinei

Asemenea scrisori avem nu numai din Banatul sârbesc dar și din Macedonia, Statele-Unite ale Americii, etc.

D-I Ioan Morțun,

dela Teatrul Național, strălucitul artist, care grație creațiilor sale a îmbogățit scena românească, ne declară:

„Un artist nu trebuie să răcească niciodată. Vocea sa e un bun prețios și starea sa fizică, trebuie să fie întotdeauna „astfel, încât să poată scoate maximum din rolurile, ce i-au fost încredințate.

„În viața mea eu nu am fost cruțat de boli, însă răceli, gripă, reumatism, n'am avut nici odată, pentru că întotdeauna am știut să le evit la timp cu câteva tablete de „Aspirină. Nu cred să mai existe un alt mijloc de apărare, mai eficace, contra răcelilor, gripei, etc., decât Aspirina.”

I. Morțun

La primul semn de răceală

ASPIRIN

Observați CRUCEA BAYER

„Soarele Artificial de Altitudine”

— ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TEHNICA S. A. BUCUREȘTI STR. A. BRIAND 20 TELEFON 4-17-00

UN SĂPUN EXCEPȚIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

A APĂRUT

MAGAZINUL

Pe luna Ianuarie. — 160 pagini 25 lei.

CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

Apare în fiecare 15 ale lunii.

STIMULAȚI

INTESTINUL Dv. LENEȘ

și vă veți simți
mult mai tineri

Intestinul Dv. măsoară mai mult de 9 metri. Dacă el nu se golește complet, cel puțin odată pe zi, resturile alimentelor se acumulează, producând toxine și acizi. Aceștia trec în sânge și vă intoxică întreg organismul. Atunci vă simțiți obosiți, deprimați. Veți suferi de dureri de cap, dureri de spate, de reumatism și multe alte boli.

Nu încercați să remediați acest rău forțând intestinul cu purgative puternice, ci luați „mica doză” zilnică de săruri Kruschen, care încetul cu încetul va readuce intestinul Dv. la o funcționare normală. Înainte de a fi luat prima jumătate de sticlă, veți fi uimiți de rezultate. Privirea va fi din nou vioale, tenul strălucitor, mersul sprinten — vă veți simți întineriți, într'un cuvânt, vă veți bucura de acea invidiată „sănătate Kruscheniană”.

Prețul unui flacon mare 95 Lei, unul mic — 60 lei.

Digestia soțului Dvs.

Un bărbat care digeră bine este un om fericit.

A purta de grijă unui soț înseamnă, înainte de toate, să îngrijești de buna sa digestie, preparându-i bucatele, ce-i plac, cerându-i părerea asupra menului și yeghind ca alimentele să-i priască, adică să se digere bine.

Traul în familie se va resimți în bine de pe urma acestei îngrijiri și dacă, din întâmplare, soțul Dv. se va plânge de cea mai mică indispoziție stomacală, oricare ar fi cauza ei, să aveți la îndemână un flacon de Magnesia Bisurata. Trei minute după luarea primei doze din acest antiacid, durerile de stomac vor fi dispărute. Arsurile, apăsările, crează insomnie, migrene, acrii, gaze. Aceste indispoziții nu rezistă niciodată produsului Magnesia Bisurata, care lucrează rapid și radical.

De vânzare la farmacie și drogerii la prețul de lei 75, sau în format mare economic Lei 110 flaconul.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

În voiaj o sticlă cu
COGNAC
COINTREAU
—face minuni—

TARGUL CĂSĂTORIILOR

CUM ACTIVEAZĂ AGENȚIILE DE MARIAJ

TOTUL se modernizează și în veacul care trăim totul se așează pe baze strict comerciale. Dela vechile idile de dragoste, cari duceau la încheierea de căsnicii trainice și până la agențiile matrimoniale din zilele noastre, distanța este enormă.

Agențiile de mariaj există de mult, dar organizarea lor și modul de a lucra s'au schimbat în decursul vremurilor, adaptându-se cerințelor timpurilor moderne și mentalității din zilele noastre. La noi agențiile matrimoniale n'au atins încă perfecțiunea întreprinderilor similare din străinătate, deși — judecând după numărul anunțurilor dela „Mica Publicitate” — ele există și fac afaceri destul de bune.

În străinătate însă și mai ales în centrele mari ale lumii funcționează adevărate burse ale lui Himineu, adoptate diferitelor clase sociale.

Dacă un locuitor al Parisului sau un provincial n'are un cerc prea vast de cunoștințe, sau n'are îndrăzneala necesară pentru a-și alege singur tovarășa de viață — la dispoziția lui stau numeroase agenții matrimoniale, ziare de specialitate, un adevărat târg modern de logodnici și logodnice.

Clienții permanenți ai acestor agenții se recrutează din văduve și văduvi, tineri și tinere, fete bătrâne și celibatari, de toate vârstele și de diferite situații sociale.

După cum cafenelele și cinematografele, restaurantele și barurile se împart în clase, tot așa și agențiile matrimoniale se împart — după prețurile pe cari le percep — în câteva categorii.

AGENȚII DE LUX, FIGURANȚI ȘI FIGURANTE

O vilă elegantă, cu etaj, așezată într-o grădină din cartierul Etoile. Candidatul la însurătoare pătrunde în hallul impresionant al unei burse moderne a lui Himineu. Este întâmpinat de un fecior îmbrăcat în livrea, care-l introduce în luxosul birou al directoarei, o femeie în vârstă cu aere de aristocrată.

O scurtă privire asupra vizitatorului îi este suficientă ca să formeze o caracteristică a noului client.

— Ce pretenții are domnul?

„Domnul” pierde însă curajul și nu știe ce să răspundă.

Directoarea îi vine în ajutor:

— O fată bogată, avută sau săracă?

— Cu o avere oarecare...

— Calitățile ei fizice?

Se pare că până în ultimul moment clientul nu s'a fixat încă asupra calităților fizice ale viitoarei sale soții.

În sfârșit, el indică nehotărît una din fotografii. Ați ales o fată frumoasă și demnă de dv. Puteți s'o invitați atât pe ea cât și pe mama ei, mâine la un fivoclock aici la noi. Avem pregătit totul pentru a facilita prima cunoștință a clienților noștri. Prima dv. întâlnire cu domnișoara va fi organizată de noi și se va desfășura într'un cadru plăcut și civilizat. Vă înscriu pentru mâine la 5. Primul pas spre viața de familie se soldează astfel cu cheltuieli.

A doua zi clientul și aleasa lui, însoțită de mama ei, petrec o oră într'unul din saloanele întreprinderii. Clientul este invitat apoi din nou la secretara care îl întreabă asupra impresiei ce i-a produs domnișoara, adăugând că fata și-a rezervat răspunsul — prin intermediul biroului — pentru a doua zi.

Odată clientul plecat din casa ospitalieră, secretara chiamă pe frumoasa candidată și pe mama ei, cărora le dă câte o sută de franci:

— Nu uita domnișoară că ești înscrisă pentru Joi: cocktail cu un american. Și fiindcă nu-i plac fetele însoțite de mame, vei veni singură. Iar d-ta doamnă vei fi Vineri, mătușa unei nobile refugiate din Rusia, contesa Nadia de Ivanoff.

* * *

Fiecare agenție matrimonială dispune de un asemenea cadru de figurante și figuranți. Pentru găsirea unei parteneri sau unui partener ideal, se cere deseori timp și de cele mai multe ori, idealul nu poate fi găsit.

Ar fi însă o crimă să lași să-ți scape din mână un client, fără ca să storci dela el cât mai mulți bani. Iată deci justificat scopul apariției figuranților și figurantelor.

UN LOGODNIC SEXAGENAR

Oamenii cu venituri mai modeste nu pretind ca agențiile cărora li se adresează să fie luxoase, sau să aibă fecior cu livrea. Ei pretind doar executarea cât mai conștiincioasă și mai exactă a „comenzii” lor.

În agențiile matrimoniale cari contează pe astfel de categorii de clienți, totul este mai simplu, mai real, mai familiar chiar. Există

Căsătorie în lumea mare.

o rezervă de logodnici și logodnice, rezervă ce s'a acumulat în cursul anilor de activitate a agenției. Taxa de înscriere este și ea mult mai modestă: 200—300 de franci.

Procentele de dotă ce se cuvin patronilor, depind în cea mai mare măsură de generozitatea clientului, care de obicei nu este prea mare.

Dar pe aceste baze sănătoase agenția lucrează intens, având o reputație bine stabilită. Cartoteca clienților și clientelor este bine pusă la punct, iar scrisorile de mulțumire ale fericiților perechi se păstrează cu sfințenie, ele constituind gloria și capitalul întreprinderii.

În sudul Jugoslaviei este obiceiul ca mireasa să fie complet acoperită, așa cum vedem în fotografia noastră.

O nuntă în Coreea.

UN CAZ CURIOS

Într-una din agențiile matrimoniale, și-a făcut apariția un client ce părea a fi grec sau turc, în orice caz un oriental.

— N'am nevoie de logodnicele dv., a răspuns el hotărît la ofertele pe care i le-a făcut directoarea.

— Probabil că ați greșit adresa.

— N'am greșit nimic. Caut un soț. Nu pentru mine, pentru nevasta mea... Caut un bărbat bogat pentru nevasta mea. E o rusoaică și m'a luat de bărbat ca să poată părăsi Rusia Sovietică. Am acceptat afacerea cu condiția ca să fiu plătit aici. În realitate, ea n'are aici nimic. Nici avere, nici rude bogate. Toate promisiunile ei au rămas vorbe goale. Am rămas astfel fără bani, dar cu nevastă. Vreau să scap de ea.

— Înțeleg, șopti directoarea, începând într'adevăr să-și dea seama de combinația comercială a orientalului.

— Nevasta mea e foarte frumoasă. Și o nobilă veritabilă, nu de alea de care e plin Parisul... Directoarea rămase pe gânduri. A răsfoit apoi cartoteca și și-a adus aminte că, cu trei zile în urmă, un suedez bogat căuta o logodnică rusă.

— Totul se va putea aranja, a declarat ea hotărîtă.

* * *

Par'că din întâmplare, logodnica mărîtă a făcut cunoștință cu suedezul bogat. S'au plăcut... Dar în afară de partea romantică, trebuia tranșată și partea comercială. Suedezul a invitat pe bărbatul nobilei rusoaice în biroul lui: cât pretindeți pentru divorț?

Cifrele seducătoare se succedau cu iușeală vertiginoasă în mintea orientalului. Simțul realității a limitat însă numărul lor la 5:

— O sută de mii de franci. Suedezul a rămas liniștit. Și-a scos calm carnetul de cecuri din buzunar, a semnat un cec și l-a întins „bărbatului”.

— Avocatul meu vă va chema pentru încheierea formalităților. Peste un sfert de oră, bărbatul însă se întoarse. Se răsăgândise. Nu mai vru să-și cedeze nevasta decât pentru 200.000 franci. Valoarea cecului a fost dublată. Dar peste o zi nu se mulțumi nici cu această sumă și pretinse 500.000 de franci. Peste alte două zile, fu arestat pentru șantaj și expulzat din țară.

Logodnica suedezului a obținut fără greutate divorțul de bărbatul șantagist. Iar biroul matrimonial a primit un excelent onorariu.

De data acea asta el a contribuit într'adevăr la o căsnicie fericită...

L. BICEAI

O lectură pasionantă:

„Romanele Captivante”

În fiecare săptămână un nou roman.

FRATELE LUI DONALD BUDGE E PROFESOR DE TENIS

Llyod Budge, fratele celebrului jucător american de tenis, predă, la Florida, cursuri de tenis. Llyod Budge a servit ca antrenor fratelui său, acum câțiva ani. Fotografia noastră înfățișează pe Llyod Budge, fratele maestrului Donald Budge, predând arta tenisului unor frumuseți de pe plaja Floridei.

CEA MAI FRUMOASĂ AMINTIRE

DIN CARNAVAL este

O FOTOGRAFIE FĂCUTĂ LA POLYFOTO

Astăzi o puteți arăta tuturor sau o puteți face cadou.

Mai târziu o veți privi cu o deosebită plăcere.

Studioul Polyfoto execută portrete de artă, fotografii de interior și exterior și orice lucrări de branșă.

Renumitul sistem POLYFOTO

48 fotografii — 1.000 lei

La cerere operatorul fotograf se poate deplasa la domiciliul Dv. Oricine poate anunța studioul prin telefon.

polyfoto

CALEA VICTORIEI 86

Vis-a-vis de Palatul Regal

Telefon 3.43.65

Sunt vindecabile bolile de plămâni?

Toți aceia cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânului, tuse învechită, flegmă, răgușeală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum, primesc dela noi pentru lămurire, absolut gratuit, și franco, o carte cu multe ilustrații, scrisă de d. dr. în med. Guttman, asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. Să se scrie o carte poștală francată cu 6 Lei — la adresa exactă PUHLMANN & CIE, BERLIN, 836, MUGGELSTRASSE 25—25a.

Vedere dintr'un cartier comercial, într'un oraș din Maroc.

PENTRU autorii de romane cu acțiuni fantastice, ca și pentru regizorii de filme, un decor dintre cele mai fascinante a trebuit să fie trecut la recuzita veche. Marocul, țara care din multe puncte de vedere amintește poveștile celor o mie și una de nopți, a intrat în lumina crudă a realității, și-a pierdut contururile estompate de basm și a devenit un stat ca toate celelalte, cu linii de comunicație, autobuze, avioane și radio. Cu toate acestea, pentru călătorul dornic de senzații, Marocul mai oferă multe lucruri neprevăzute. Ca aspect geografic este un teritoriu muntos, care începe la malurile verzi ale Mediteranei și Atlanticului și care se termină în valurile încremenite de nisip ale pustiei. De la coasta mării, până în inima pustiei, călătorul trece printr-o gamă întreagă de ținuturi, de un pitoresc neasemuit. Cum este și logic, ținutul din apropierea coastei este mai civilizat, adică mai plin de tot ceea ce caracterizează lipsa de confort și de pitoresc a vieții moderne. În Maroc poate fi satisfăcut orice om. La Fez și Maracheș vei fi servit în restaurante, cu langustă în maioneză, piersici la Melba și toate finețele bucătăriei franceze. Dacă pătrunzi mai departe în inima țării, vei trebui să te mulțumești cu pâinea neagră și grea a arabilor și eventual cu o cană de lapte curat. Orașul care are aspectul cel mai european este Casablanca. Pe străzile largi și curate te poți preumbla tot atât de liniștit ca și pe marile bulevarde ale Parisului. În schimb însă, când te afli pe piața Djemaa el Fna din Maracheș este indicat să fii cât mai prudent, căci mahomedanii fanatici nu privesc cu simpatie pe turiștii europeni.

IN ȚARA CELOR O MIEȘI UNA DE NOPTI

Senzații tari pentru turiștii dornici de aventură

PRIN VECHILE ORAȘE MAROCANE

Turistul adus prin meleagurile marocane, de către societățile de voiaj, este plimbat prin locurile care amintesc cât mai mult bătrâna Europă sau cel mult prin mahalalele în care caracteristica arabă este numai o spoială. Profesorul universitar Franz Werner a străbătut de curând dintr'un capăt într'altul Marocul francez, având prilej să cunoască această țară sub adevărata ei înfățișare.

De îndată ce ieși din raza de observație a patrului militar francez, Marocul își schimbă înfățișarea. Te afli în plin ev mediu. La Fez sau Maracheș, în mahalalele sordide și dogoritoare ca un cuptor, pierzi orice contact cu ceea ce curent se numește lumea civilizată. Nu arhitectura specifică a oaselor și nici arabii investimăntați în burnusuri aproape albe te fac să resimți atmosfera caracteristică orașelor mahomedane, ci plutește în aer ceva de poveste atât de autentică, încât, fără vrere, ți se pare că o trăiești.

În aceste orașe marocane, neatinse de valul civilizator, ai ocazie să întâlnești vrăjitori de șerpi, salimbanci și povestitori autentici, iar nu funcționari ai societăților turistice, cari joacă aceste roluri. Fără să faci prea mari eforturi, găsești în tot locul „amintiri din Maroc”, care nu sunt confecționate în serie, ci autentice saculețe pentru bani, covoare, cuverturi, pumnale cu gravuri minunate și diferite obiecte de fildeș „autentic arabe”. Este drept că pe aceste obiecte nu vei găsi scris: „Amintire din Mechnes” sau „din Casablanca”, în schimb vei avea de-a face cu obiecte de autentică proveniență arabă, iar nu franceză.

ZONE INTERZISE

Deși administrația franceză este extrem de energică, totuși există și astăzi încă în Maroc, zone interzise adică teritorii care nu pot fi străbătute fără paza patrulilor militare franceze. Este vorba de teritoriile din jurul Agadirului, Tarudantului și Tiznitului, care până mai

Sultanul Marocului.

acum câțeva vreme nici nu erau accesibile europenilor. Este de altfel zona cea mai caldă a Marocului, cu vegetație specifică ținuturilor tropicale. Și astăzi încă, dacă un turist dorește să călătorească pe șoseaua care duce la Azru la Midelt în Atlas, i se atrage atenția să nu întreprindă călătoria, decât în zilele în care patrulile militare franceze străbat această distanță, într'un sens și într'altul. Cu toate aceste măsuri de prevedere se întâmplă adeseori ca și convoaiele de automobile să fie atacate de berberii organizați în bande de tâlhari, cari găsesc un refugiu admirabil în ținuturile acestor stâncoase. De altfel, dealungul șoselelor periculoase se găsesc tăblițe, prin care călătorul este avertizat să se retragă la adăpost, înainte de căderea nopții. Nu de multă vreme a fost atacat un convoi de automobile pe șoseaua Rich-Bou-Anane-Colombe Behar. Numeroase persoane au fost ucise, iar marfa aflată în autocamioane a fost prădată. Profesorul Werner, care a străbătut țara numai în tovărășia unui ghid arab, a reușit acest tur de forță, fără să aibă prea mari neplăceri.

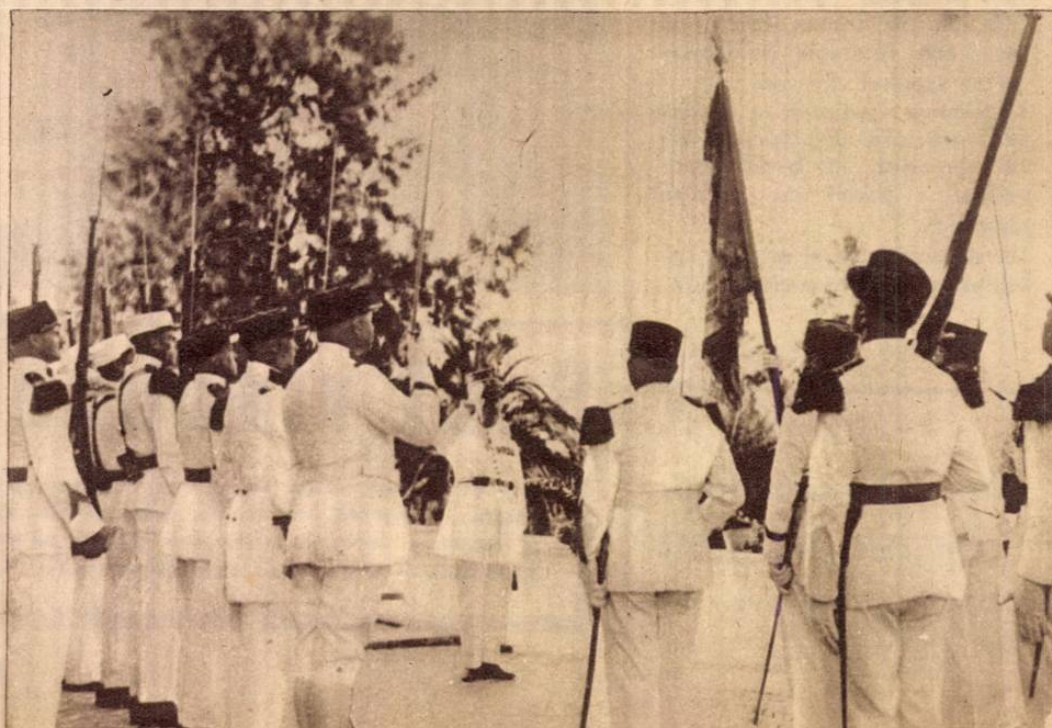
Ceva mai sus de Maracheș, dominând acest oraș se află locul numit Djebel Guelis. Este vorba de un deal stâncos, plin de caverne, care a fost întărit întocmai ca o cetățuie, fiind înconjurat cu sârmă ghimpată și având în punctele strategice, cuiburi de mitralieră și tunuri de câmp. Administrația Marocului a fortificat acest loc, aducând în caverne însemnate cantități de munițiuni și alimente, pentru cazul în care băștinașii Marocului s'ar revolta împotriva albilor. În acest caz, locuitorii albi din Maracheș s'ar retrage la Djebel Guelis, unde ar putea să reziste mai bine de un an de zile năvălirii eventualilor rebeli.

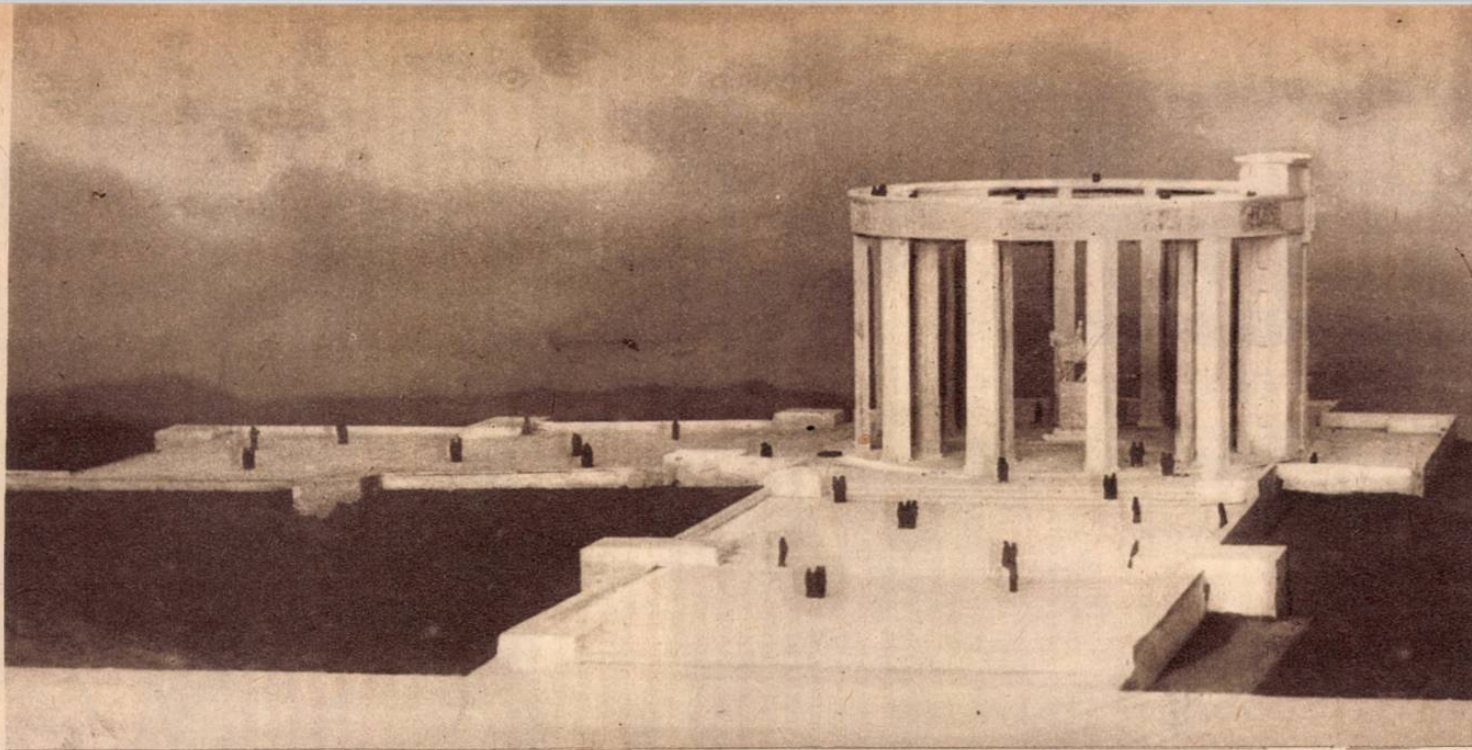
Pentru turistul dornic de aventură, Marocul oferă atracții indiscutabile... Cel puțin pentru un răstimp, a cărui lungime nu ar putea fi determinată.

Un aspect caracteristic al arhitecturii marocane.

Drapelul legiunei de onoare, în Maroc.

Un monument pentru Regele Albert al Belgiei

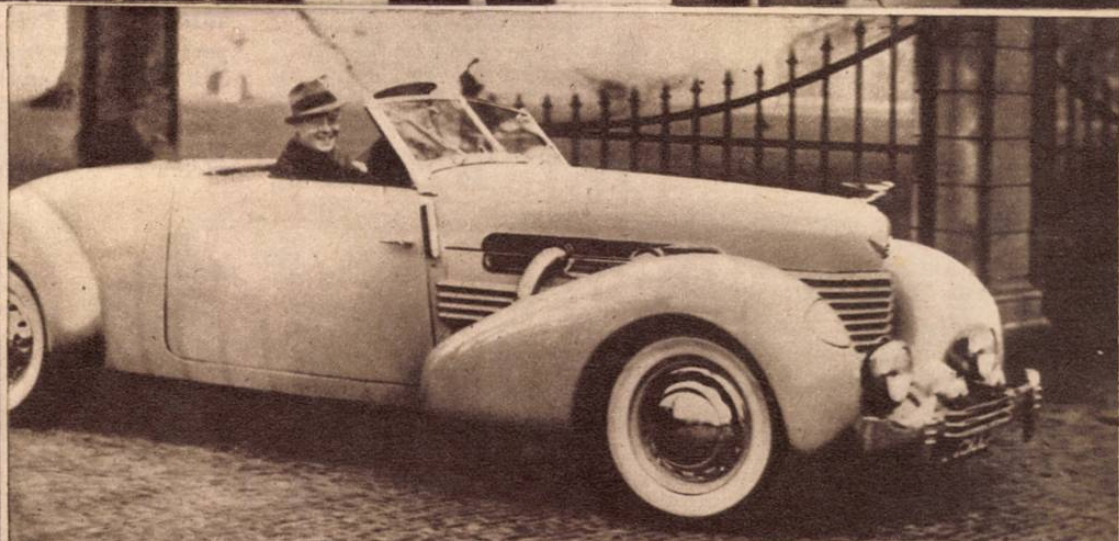
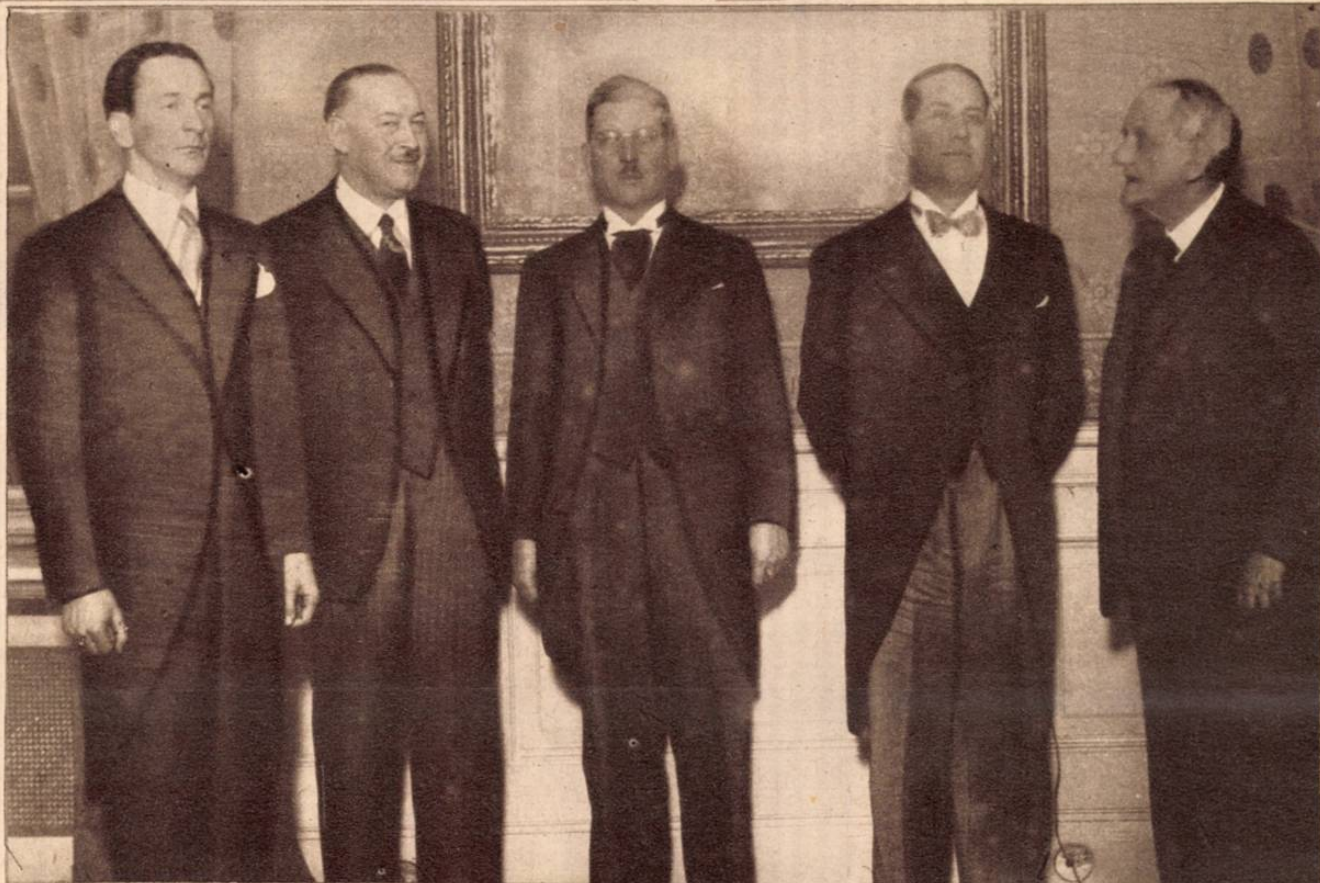
← Vechii camarazi ai Regelui Albert al Belgiei vor ridica la marginea Yser-ului, în Flandra, un monument regelui mort în împrejurări atât de tragice. În fotografia noastră, o machetă a monumentului pentru regele Albert al Belgiei.

Conferința celor trei puteri la Budapesta

La Budapesta a avut loc conferința reprezentanților celor trei țări semnatare ale pactului dela Roma. Conferința s'a ocupat de toate chestiunile actuale ale politicii balcanice și mai ales chestiunea protocolului Romei față de statele Micii Antante. Fotografia noastră înfățișează, dela stânga la dreapta: dr. Guido Schmidt, ministrul de externe austriac, președintele consiliului de miniștri ungar, dr. von Daranyi, premierul austriac dr. Schuschnigg, Conte Ciano, ministrul de externe al Italiei și ministrul de externe ungar, Kanya, la conferința dela Budapesta.

REGINA WILHELMINA FACE O PLIMBARE CU BICICLETA!

Regina Wilhelmina a Olandei care, actualmente, locuiește la castelul Soestdijk împreună cu principesa Juliana, face în fiecare dimineață o plimbare cu bicicleta prin parcul castelului.

PRIMA PLIMBARE CU AUTOMOBILUL A PRINȚULUI BERNARD, DUPĂ ACCIDENTUL SUFERIT

Prințul Bernard, abia însănătoșit după gravul accident suferit, a făcut prima plimbare cu noul său automobil.

Contra:

Durerilor

Reumatice

Contra:

Gripei, Răcelei,

Neuralgiilor

Togal

Tablete

LA FARMACII și DROGUERII PRODUS ELVECIAN

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

CAMPIOANA MONDIALĂ DE PATINAJ, IN STUDIO →

Correspondentul nostru din Hollywood ne trimite această interesantă fotografie, luată în studio, în timpul filmării unei scene din ultimul film al Sonjei Henje, „Thin eyes”.

(Foto Paramount, Warner Bros și 20 - th Century.)

PREMIERĂ LA HOLLYWOOD

Douglas Fairbanks junior și Marlene Dietrich au venit împreună la una din ultimele premiere ale Hollywood-ului. Aceasta dovedește că prietenia lor continuă să fie nealterată.

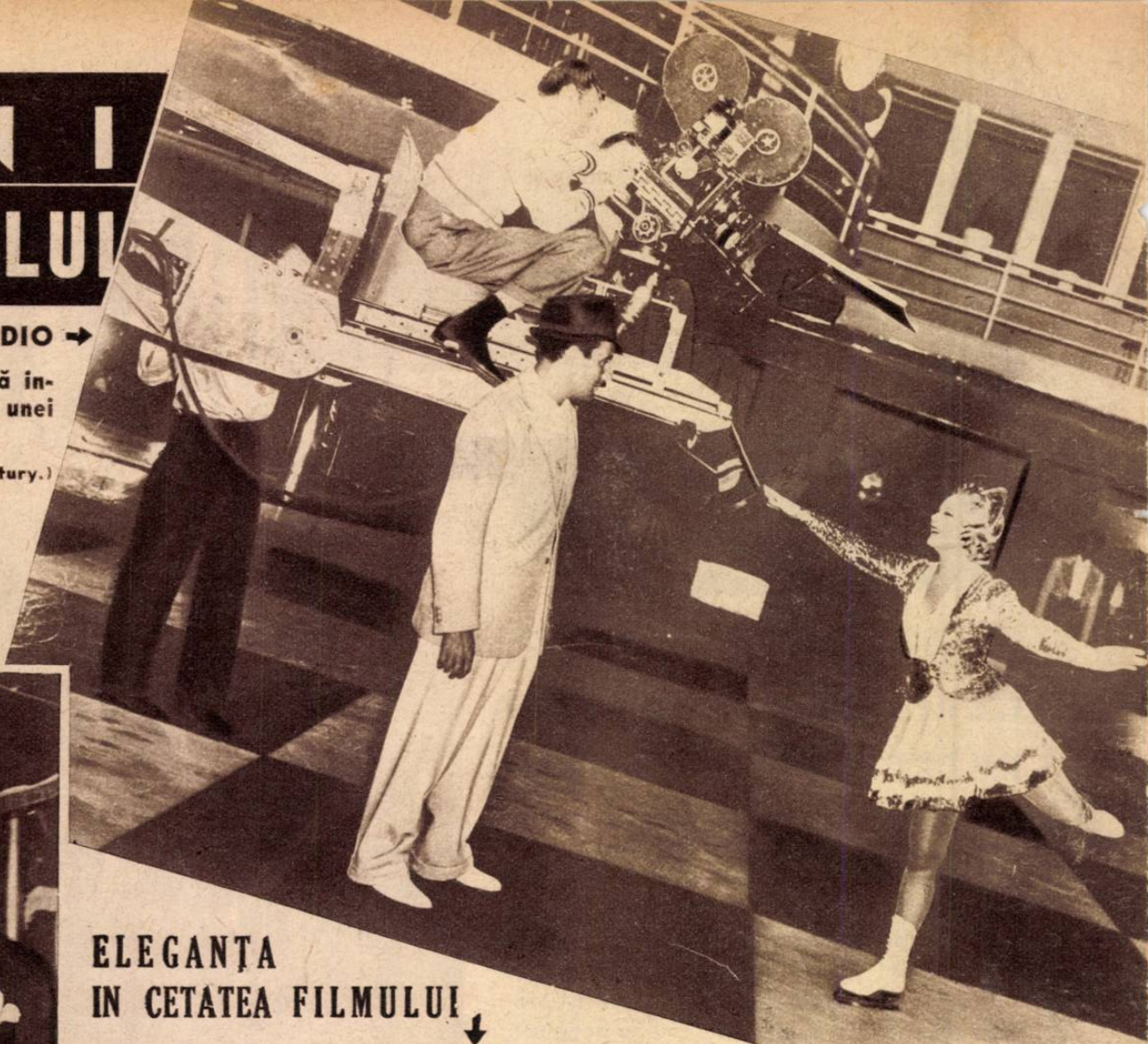

ELEGANȚA IN CETATEA FILMULUI ↓

Această tânără vedetă Verre Teasdale poartă, cu o eleganță desăvârșită, o superbă blană de chinchilla. Studiourile americane pun mari speranțe în această tânără vedetă.

CONSACRARE

Prin ultimele ei creații, Bette Davis și-a înscris numele alături de cele mai mari interprete ale ecranului. Dealtminteri, consacrarea i-a fost întărită în 1937, la expoziția cinematografică din Veneția unde i s'a acordat cupa Volpi, reprezentând filmul de creație al anului. ↓

ANUL XII No. 575

26 IANUARIE 1938

10 LEI

FRUMUSEȚE AMERICANĂ
(Ann Sothern)

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII

14 MAR

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Noi avioane de pasageri

Săp'ămâna trecută au aterizat pe aeroportul Băneasa două avioane destinate aviației comerciale române. Aparatele sunt pentru traficul internațional și fac parte din comanda făcută de statul român în America. Ele au venit dela Amsterdam, unde au fost montate. Fotografiile noastre au fost luate în ziua sosirii avioanelor pe aeroportul Băneasa.

Partidul liberal s'a reîntregit

Un fapt de o deosebită importanță politică s'a consumat săptămâna trecută. Partidul liberal georgist a revenit în partidul liberal de sub președinția d-lui C. I. C. Brătianu. Fotografiile noastre înfățișează: D. Gheorghe Brătianu rostindu-și discursul la solemnitatea reîntregirii. În dreapta d-sale, d-nii Dinu Brătianu și Gh. Tătărescu. Fruntașii partidului liberal fotografiați după ședința reîntregirii.

Liceul Lazăr a sărbătorit 78 de ani de existență

Intr'un cadru de deosebită solemnitate, a avut loc săptămâna trecută la Liceul Lazăr, sărbătorirea aniversării a 78 ani de existență. Fotografiile noastre înfățișează: Asistența, având în primul rând pe foștii profesori și directori ai liceului. D. Prof. Alexandrescu vorbind despre însemnătatea festivității.

Cum se măsoară inteligența

TREBUE să începem cu o lămurire și anume că universitatea din capitala Ardealului are unul dintre cele mai renumite Institute de psihologie din lume. El se numără ca faimă și prestigiu științific al treilea, fiind citat după laboratoarele americane și englezești și considerat ca activitate de o importanță capitală, deținând primul loc în literatura de specialitate. Dl. Fl. Ștefănescu Goangă, directorul institutului, rector al universității din Cluj, a creat din disciplina psihologiei, un instrument de cercetare și lămurire a celor mai tainice trăiri ale sufletului uman și de pătrundere în cele mai complicate manifestări din structura fiziologică și psihică a societății omenesti.

O vizită la acest institut este tot atât de prețioasă și instructivă ca și o zi trăită printre dulapurile cu cărți și documente ale Academiei. Am găsit oamenii laboratorului preocupați de o problemă foarte importantă. Un tânăr de rară distincție intelectuală, studiază atent raportul dintre inteligență și mediu. Condițiunile de viață influențează asupra inteligenței? Din materialul adunat până acum reiese că nu. Ca subiect s'au luat copii gemeni cari s'au dezvoltat în medii deosebite. Examinări minuțioase, rezultatele n'au diferit sensibil. Dar cu acest diagnostic, problema nu e încă soluționată definitiv. Institutul nu va ajunge la concluzia că facultățile sufletești și cerebrale nu au nevoie de condițiuni optime de viață. Din contră, în toate studiile făcute aci, se menționează că unul din factorii cei mai importanți ai igienei mintale, rămâne mediul și încadrarea individului într-o viață disciplinată.

Dar, probabil, voiți să aflați cum se măsoară inteligența, memoria și atenția. Mijloacele de investigație sunt multiple și variate. Nu vom putea să le înșirăm pe toate după cum nu putem cuprinde într'un spațiu redus toate examenele necesare, cari pot stabili un profil psihologic. Vom reda numai câteva exemple.

Astfel, ca temă pentru măsurarea memoriei ți se prezintă un tablou cu motivele unui decor rustic. Ți se descrie și ți se descrie. Memoria își găsește un etalon, după câte amănunte ai reținut și mai ales, după exactitatea lor. Sau ți se rostesc 13 cuvinte pe care trebuie să le repeți în oricare ordine vrei. Iată o grupare de cuvinte pe care o luăm dintr'un tablou al d-lui N. Măgineanu, asistent al institutului: strugure, colectă, evocare, descriere, canibal, divin, arma, farmec, glonte, patron, perdea, hotar, aliment. Iar, dacă ai reținut șase, șapte sau opt cuvinte înseamnă că ai trecut examenul cu bine.

Atenția se stabilește prin textul numit de baraj și care se compune din simboluri pătrate. Se cere ca subiectul să caute de-a lungul șirurilor, anumite pătrate și să tragă o linie peste ele. Se indică marcarea peste un pătrat, fie cu codița în sus, sau în stânga ori în dreapta. Și odată operația terminată, se ține seamă la stabilirea notei — ca să întrebăm o formulă didactică — de cantitatea simbolurilor barate și de numărul greșelilor.

Ca temă pentru măsurarea inteligenței, descriem una dintre cele mai ușoare, destinată elevilor de școală. Un copil jucându-se îi scapă mingea într-o curte. Examinatorul îl întreabă cum o caută și cum ajunge la ea. Iar răspunsul în aparență simplu, devine complicat pentru o inteligență sub-mediocră. Băieții prost înzestrați cu facultatea inteligenței se grăbesc să se rotească de câteva ori prin fața gardului, într'un sbucium specific neputinții.

Căci inteligența în ultima ei definiție științifică, este o adaptare a omului la fiecare împrejurare. Mai amplu, posibilitatea de adaptare o lămurește dl. Liviu Rusu. Cu cât un organism este în stare să se adapteze la împrejurări mai complexe, cu cât el este mai superior. Variația imensă de reacțiuni, pe cari le execută organismul, nu este e întâmplare.

Reacțiile sunt determinate de diferiți factori, de dispozițiile înăscute, împrejurările externe, dispozițiile momentane, experiența pe care o are organismul și treapta de evoluție la care se află. În general se admite ca cea mai elementară formă de reacțiune, cea instinctivă. Instinctul însă nu este invariabil. Reacțiunea se modifică și se perfecționează după treapta de evoluție și bogăția de experiență a organismului. Ea se cizează fără întrerupere, devine tot mai conștientă, cu alte cuvinte, tot mai gândită. Greutatea se ivește însă, în fața împrejurărilor noi. Și în fața acestora, se folosește organismul de experiența sa dar, din experiență alege în primul rând, acele mijloace cari corespund mai bine, împrejurării date. Cu cât se adaptează un organism mai bine la o împrejurare nouă, cu atât spunem că este mai inteligent.

Dintre toate textele ce s'au aplicat până acum în cercetarea asupra inteligenței, imaginea este una dintre cele mai plăcute și cu rezultate mai satisfăcătoare. Marele ei avantaj este că înfățișează fragmente din viața reală, așa încât copilul nu se simte deloc străin în fața ei. Din multiplele cercetări s'a stabilit în unanimitate că la interpretarea unei imagini, copilul trece prin diferite faze. Cam

Universitatea din Cluj.

la trei ani el este în stare să prindă câteva amănunte. Între șase și șapte ani, descrie imaginea, numind diferitele lucruri ce se află în ea, însă nu-i în stare să facă vreo legătură între ele. La 11 ani atenția copilului este îndreptată spre diferite acțiuni exprimate. Iar între 13 și 14 ani merge mai departe prinzând nu numai raporturile de acțiune, ci și însușirile și însemnătatea lucrurilor.

Dar institutul de psihologie experimentală al universității din Cluj nu se reduce numai la punerea unor diagnostice, ci el este și un îndrumător în conservarea și dezvoltarea aptitudinilor sufletești. Dl. Dimitrie Todoran e sfătuitor științific al igienei mintale. Cine e în stare să facă față printr-o adaptare adecuată și efectivă, situațiilor pe cari le prezintă câmpul său de viață, satisfăcându-și trebuințele și tendințele biologice și spirituale și astfel ajungând la o stare de mulțumire interioară, înseamnă că a ajuns la echilibrul psihic. Dimpotrivă, când organismul în general și sistemul nervos în special, nu mai reușesc să mijlocească comportarea în fața situațiilor exterioare și să rezolve problemele vieții zilnice, tinzând spre reacțiuni stereotipe, sau emoționale cu încercări de a evada din realitățile ambiante, ne găsim în fața dezechilibrului mintal, care împiedică pe individ de a se încadra în comunitatea sa de viață. Adaptarea satisfăcătoare la multiplele și variatele cerințe și situații ale mediului cosmic și special, este criteriul de determinare a sănătății psihice. Igiena mintală se impune din ce în ce mai mult, pentru că potrivit unui principiu esențial al concepției moderne, asupra etiologiei bolilor mintale, există o lungă perioadă de incubare, care precede deslănțuirea psihozelor și nevrozelor, în care practicile igienice pot preveni dezechilibrul.

Dl. Fl. Ștefănescu Goangă, rectorul universității din Cluj

Primul sfat al igienei mintale este cunoașterea de sine. Ea îngăduie formarea cadrelor de manifestare, potrivite energiilor și puterilor de creație personală; ea indică limitele a ceea ce se poate realiza și dori; a ceea ce se poate spera dela exercițiul normal și nestingherit al funcțiilor biologice și mintale. Al doilea sfat este de a privi realitatea faptelor direct așa cum e, de a o accepta ca atare și de a activa în consecință asupra ei cu încredere și optimism. Al treilea sfat este realizarea progresului fără grabă. Graba improvizează și alungă temeinicia, căci, cine ține cu orice preț să câștige în suprafață, pierde în profunzime. Al patrulea sfat este dezvoltarea umorului. Seriozitatea atunci când trece peste anumite limite, mărește tensiunea interioară. Ori umorul și gluma subtilă este un tonic al spiritului, un element ce provoacă destinarea afectivă și declanșarea în exterior a unui capital energetic imobilizat, ce alimentează încordarea internă. Al cincilea sfat este trăirea pe planul prezentului. Trecutul și viitorul au importanță numai în măsura în care acesta fortifică și stimulează acțiunea directă și viguroasă pe planul prezentului.

Al șaselea sfat este stăpânirea și eliminarea fricii. Frica nemotivată și neînțeleasă sub raportul consecințelor ei psihice, poate provoca o retragere din câmpul acțiunii chiar și a celor ce posedă aptitudini și capacități reale de creație și muncă. Din acest motiv, igiena mintală ne învață să căutăm toate mijloacele prin cari putem stăpâni și înlătura frica, iar mijlocul cel mai eficace este acțiunea constantă și dărză chiar și în fața celor mai dificile împrejurări. Al șaptelea sfat este crearea unei filosofii active. Fără a-ți da seama de mărimea puterilor proprii, de limitările pe cari ți le impune mediul de viață și de ceea ce poți realiza în cuprinsul unei scurte existențe, nu poți atinge niciodată treapta libertății spirituale și a independenței personale. Ce trebuie să fac în viață cu puterile pe cari le am și în condițiile locale și istorice în care trebuie să trăiesc? Iată problema capitală în jurul căreia se vor organiza convingerile și cunoștințele personale, sentimentele și pornirile noastre afective, din care va deriva activitatea practică.

După cum vedeți nu se vizitează fără folos institutul de psihologie experimentală al universității din Cluj. Cobori scările din strada Regală, unde este instalat, cu revelația atâtor lucruri noi și interesante pe cari le-ai aflat și cu sentimentul de recunoștință, datorat oamenilor ce lucrează în prețiosul laborator al științei moderne. V. MUNTEANU.

Citiți

„MAGAZINUL”
Publicația lumii selecte

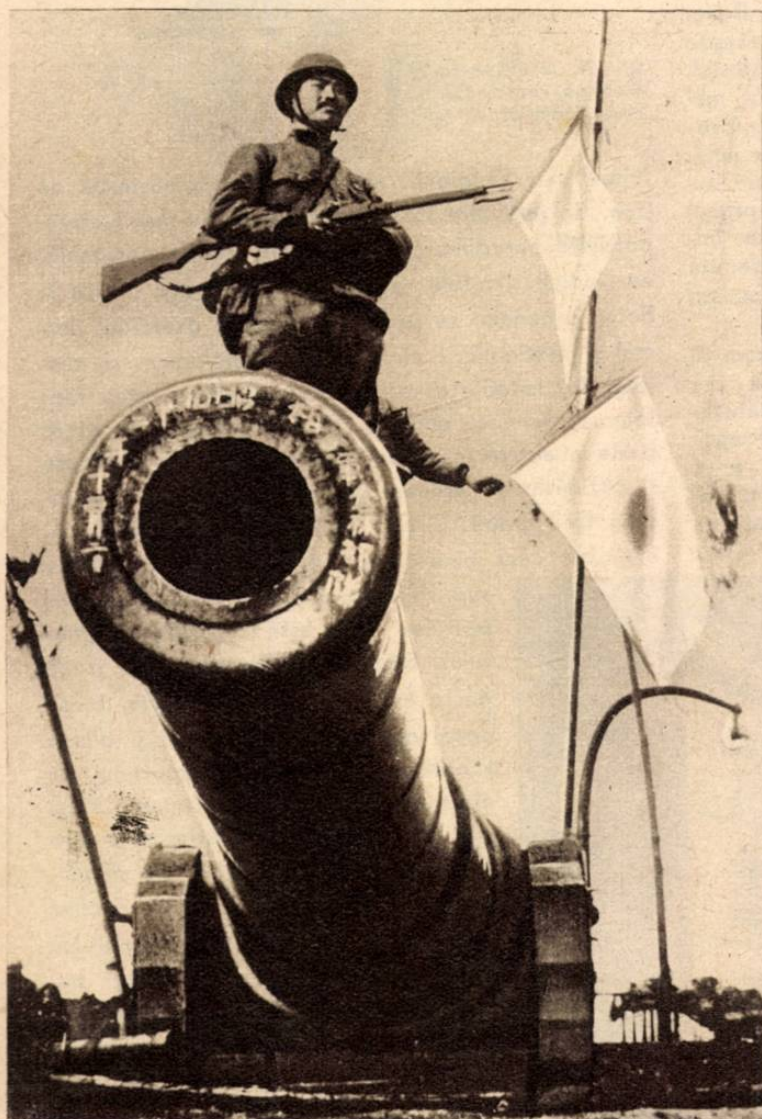
Sanitarii japonezi examinează copiii chinezi, la Peking

După ocuparea Pekingului de către Japonezi, sanitarii japonezi au examinat pe toți copiii orașului cucerit, pentru a evita eventuale epidemii. Fotografia noastră înfățișează examinarea micilor chinezi de către sanitarii japonezi. →

Japonezii cuceresc un tun istoric chinez

← În fotografia noastră vedem un tun chinez, vechi de multe secole, care a căzut în mâinile Japonezilor, la ocuparea fortului Kiangyin, pe malul sudic al fluviului Yangtse. Pe țeava tunului stau de pază două santinele japoneze.

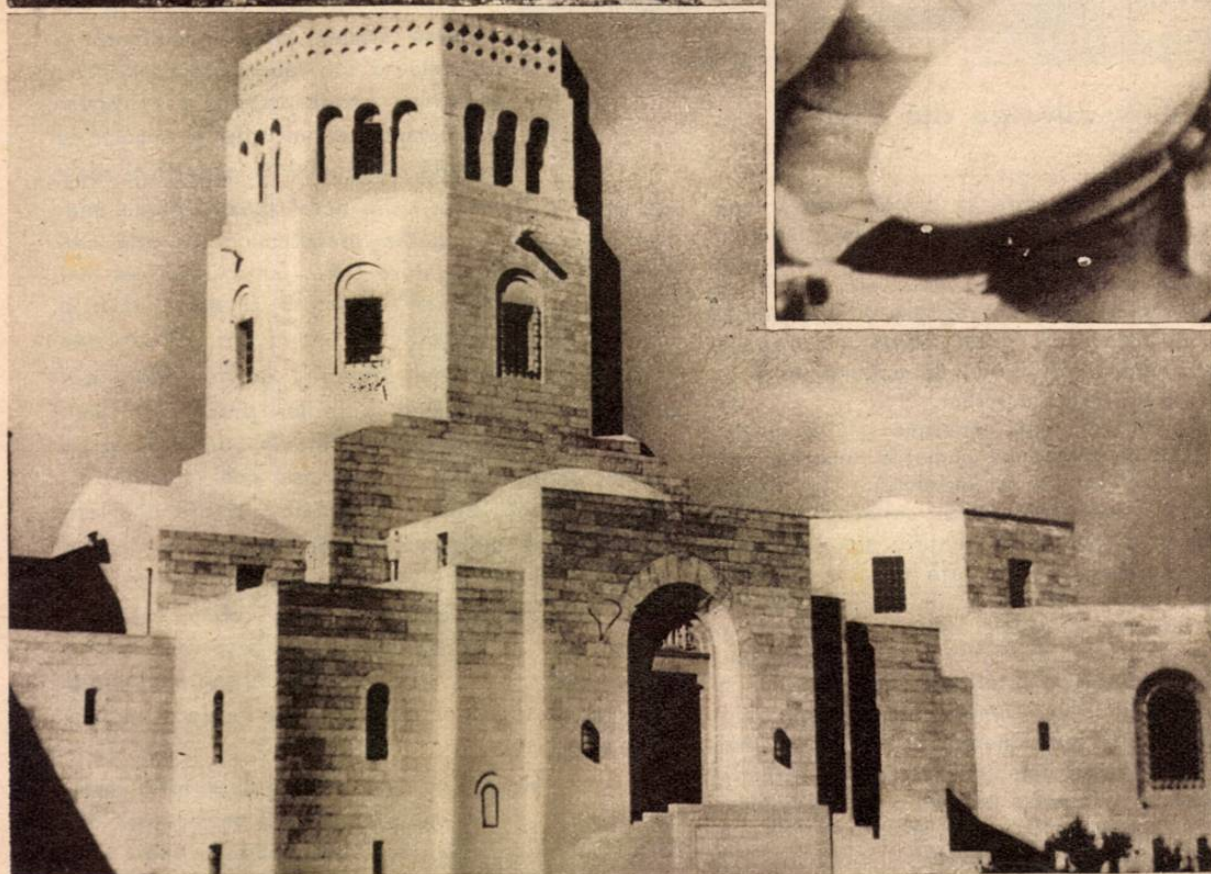

„Omul de fier” al Cubei asistă la un match de polo

Dictatorul Cubei, colonelul Fulgencio Batista, a asistat împreună cu soția sa, la primul match de polo, dintr'un turneu, între echipele ofițerilor cubani și americani. Colonelul Batista poate fi văzut foarte rar la manifestațiuni publice. În fotografia noastră, Colonelul Batista și soția lui (în dreapta sa) asistând la Havana la un match de polo.

La Ierusalim s'a deschis un muzeu Rockefeller

← La Ierusalim s'a deschis, de curând, un muzeu istoric și arheologic. El a fost înzestrat cu două milioane de lire, de către răposatul John D. Rockefeller. În fotografia noastră, noul muzeu Rockefeller din Ierusalim.

Sunt vindecabile bolile de plămâni?

Toți aceia cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânului, tuse învechită, flegmă, răgușeală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum, primesc dela noi pentru lămurire, absolut gratuit, și franco, o carte cu multe ilustrații, scrisă de d. dr. în med. Guttman, asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. Să se scrie o carte poștală francată cu 6 Lei — la adresa exactă PUHLMANN & CIE, BERLIN, 836, MUGGELSTRASSE 25—25a.

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

La Curtea cu Juri din Capitală au început, săptămâna trecută, debaterile procesului avocatului Constantin Tonegaru, acuzat că a ucis pe avocatul Stravolca.

Se pare că a fost vorba de o crimă pasională. Ca toate procesele de acest fel și acesta a stârnit o curiozitate deosebită. Publicul și presa s'au împărțit în două tabere, de apărare și acuzare.

În primele zile ale procesului, reporterul nostru fotograf a prins câteva imagini, pe care le publicăm aci.

1. Curtea sub prezidenția d-lui Foișoreanu. În stânga, acuzatul elegant, demn, cu o ținută ireproșabilă.
2. Jurații fotografiați în timpul depunerii jurământului.
3. Avocații părții civile. Dela dreapta la stânga, d-nii Radu Rosetti, V. V. Stanciu și Costăchescu.
4. Asistența. După cum vedeți, publicul feminin este și de data aceasta bine reprezentat. Doamnele uită o clipă de proces și surâd fotografului nostru.

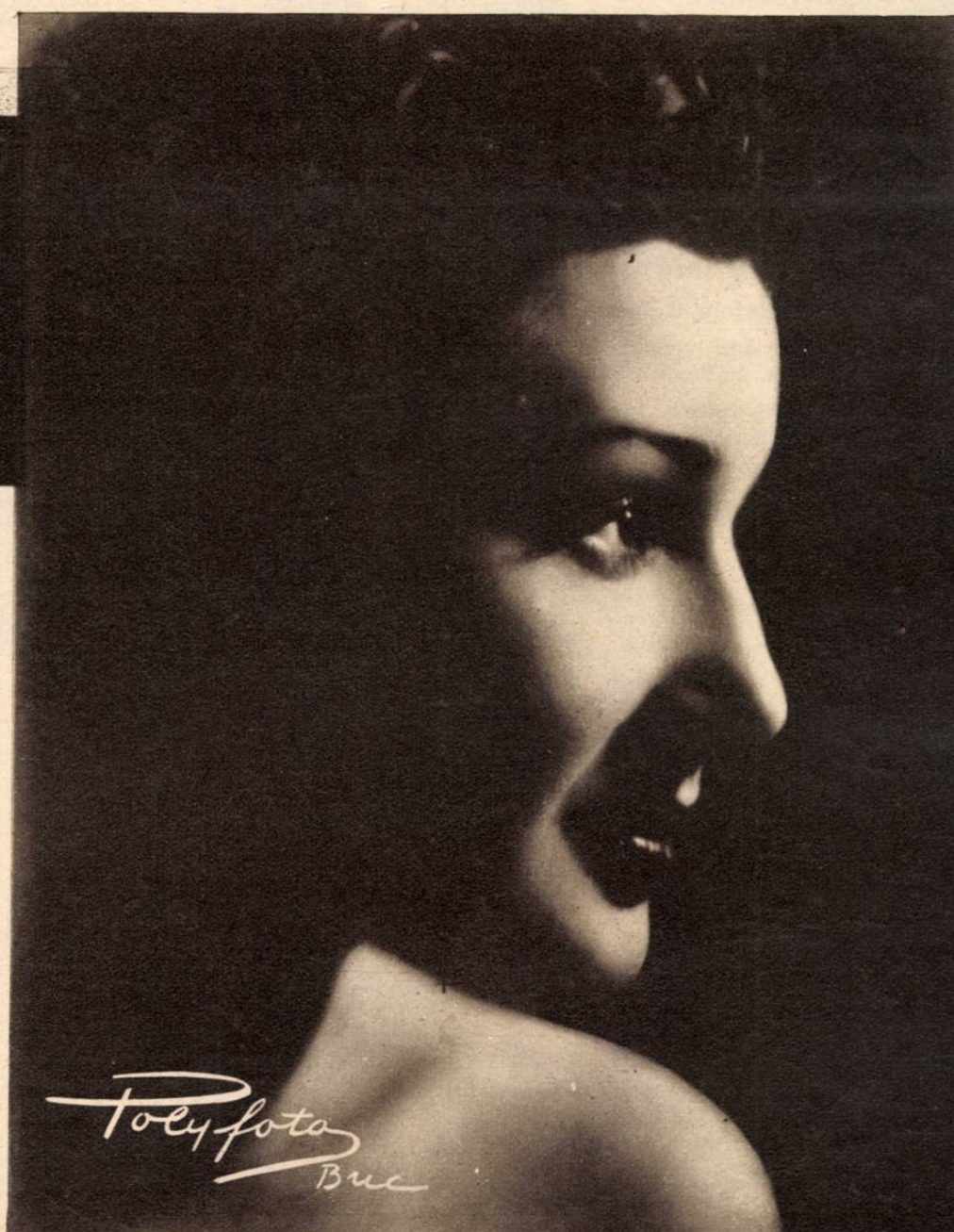
Un zâmbet.
O ATITUDINE FRUMOASĂ

O REȚINEȚI NUMAI ÎNTR'O
**FOTOGRAFIE
POLYFOTO**

Înzestrat cu cele mai moderne aparate, studioul POLYFOTO execută portrete de artă, fotografii de interior și exterior, fotografii de mirese, de copii și orice lucrare de branșă.

48 fotografii 100 lei.

La cererea Dv., operatorul se poate deplasa la domiciliu. Oricine poate anunța studioul prin telefon.

polyfoto

CALEA VICTORIEI 86, VIS-A-VIS DE PALATUL REGAL. TEL. 3.43.65.

Reluarea raporturilor normale între Anglia și Irlanda

De Valera, președintele Camerei Irlandeze, a sosit la Londra la 17 Ianuarie, unde a avut întreveneri cu președintele consiliului de miniștri, Mr. Neville Chamberlain și cu ceilalți membri ai guvernului englez. S'a discutat atitudinea Angliei față de Irlanda, dela războiul vamal declarat în anul 1932 și eventuala lui înlăturare. Un alt punct important al discuției l-a constituit măsurile comune de ordine ale guvernului englez și irlandez. Această întrevenerere între cele două state a fost prima după un lung șir de ani.

Fotografiile noastre înfățișează :

- 1) De Valera, președintele Camerei Irlandeze.
- 2) Mulțimea împresurând trenul în care a sosit premierul irlandez, la Euston Station din Londra.
- 3) Automobilul cu De Valera, înconjurat de polițiști, își face drum prin mulțimea care staționează în jurul stației Euston din Londra.

Papa vorbește unui număr de 62 episcopi și 2000 preoți despre lucrătorii italieni în Germania

Papa a ținut la Vatican un discurs, în fața a 2000 preoți și 62 episcopi exprimându-și speranța că lucrătorii italieni angajați pentru strângerea recoltei germane vor ști să-și facă datoria către biserică tot atât de pios ca și în patrie. Fotografia noastră înfățișează: Papa ținându-și discursul la Vatican.

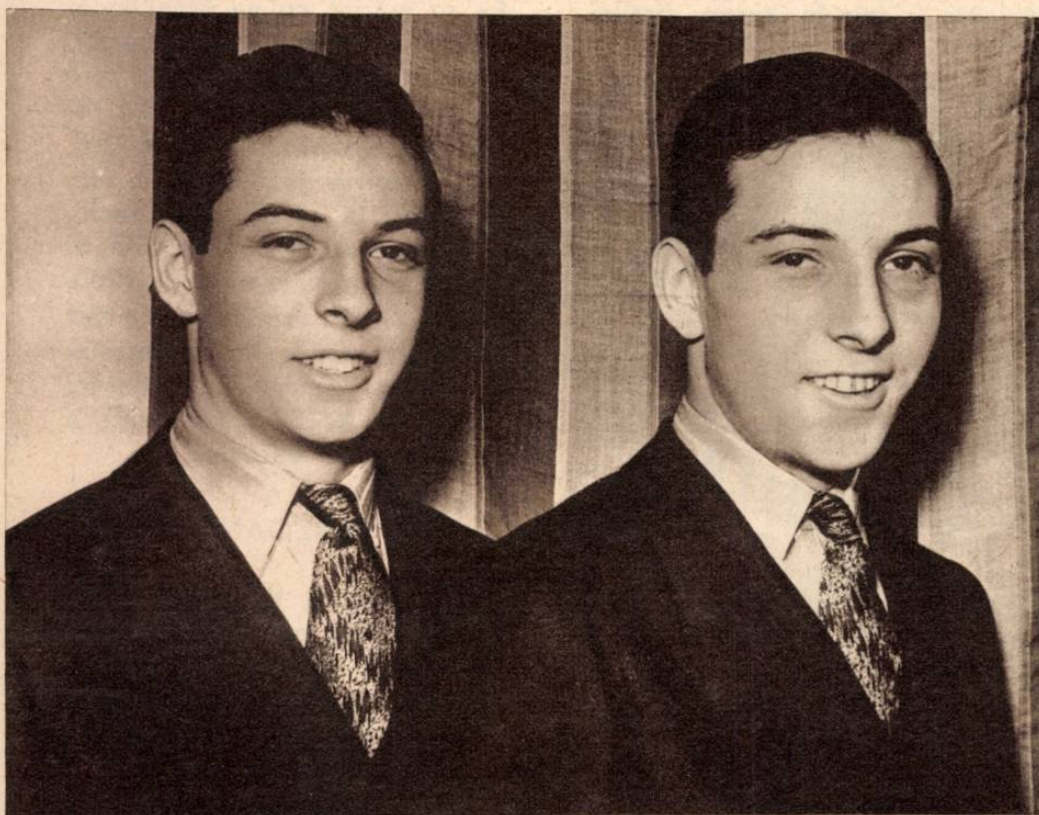
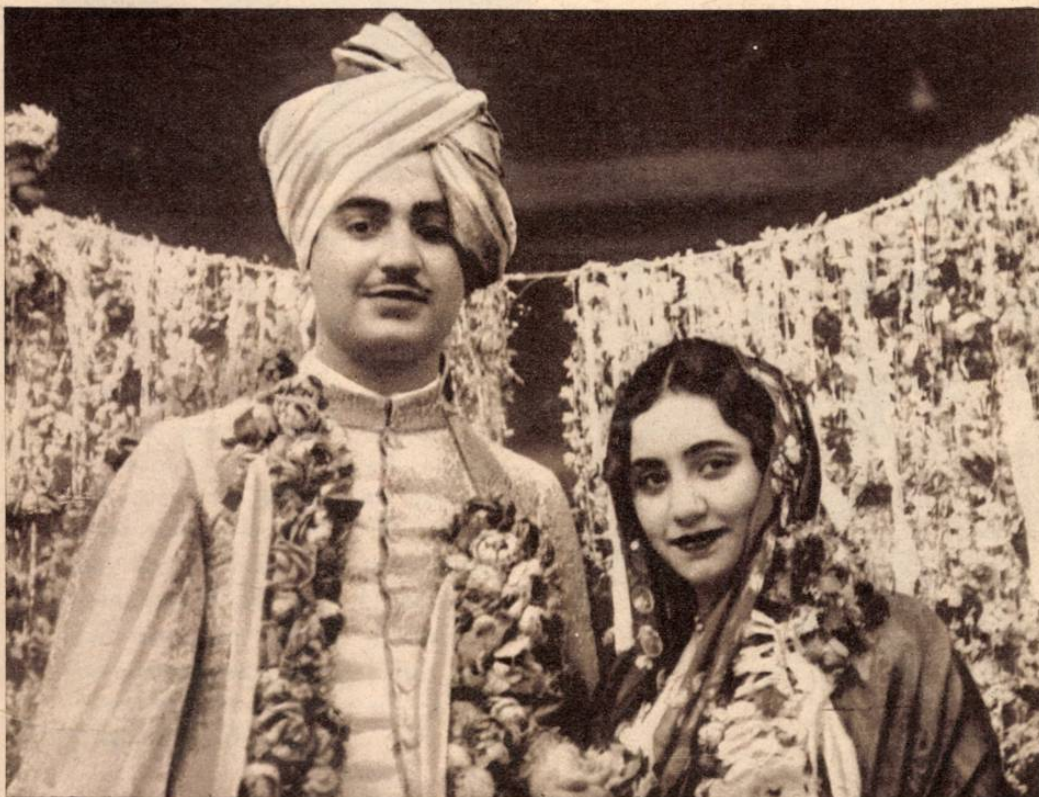
O NOUȚATE: PATINAJ PE PICIOROANGE

Cunoscutul patinor american Bert Taylor, care în 1932 a făcut parte din echipa olimpică a Americii, face acum exerciții serioase de patinaj pe picioroange. Il înfățișăm aci pe Bert Taylor, patinând pe picioroange în Yosemite National Park.

S'A CĂSĂTORIT O NEPOATĂ A LUI AGA KHAN.

A fost socotit ca un eveniment important în înalta societate indiană, căsătoria nepoatei lui Aga Khan, Bibi Mulook cu d-nul Yusuf Abdulla Haroon din Harachi, ceremonie la care a asistat și Aga Khan. Tânărul soț a fost, în 1932, delegatul Indiei la conferința imperiului britanic din Ottawa.

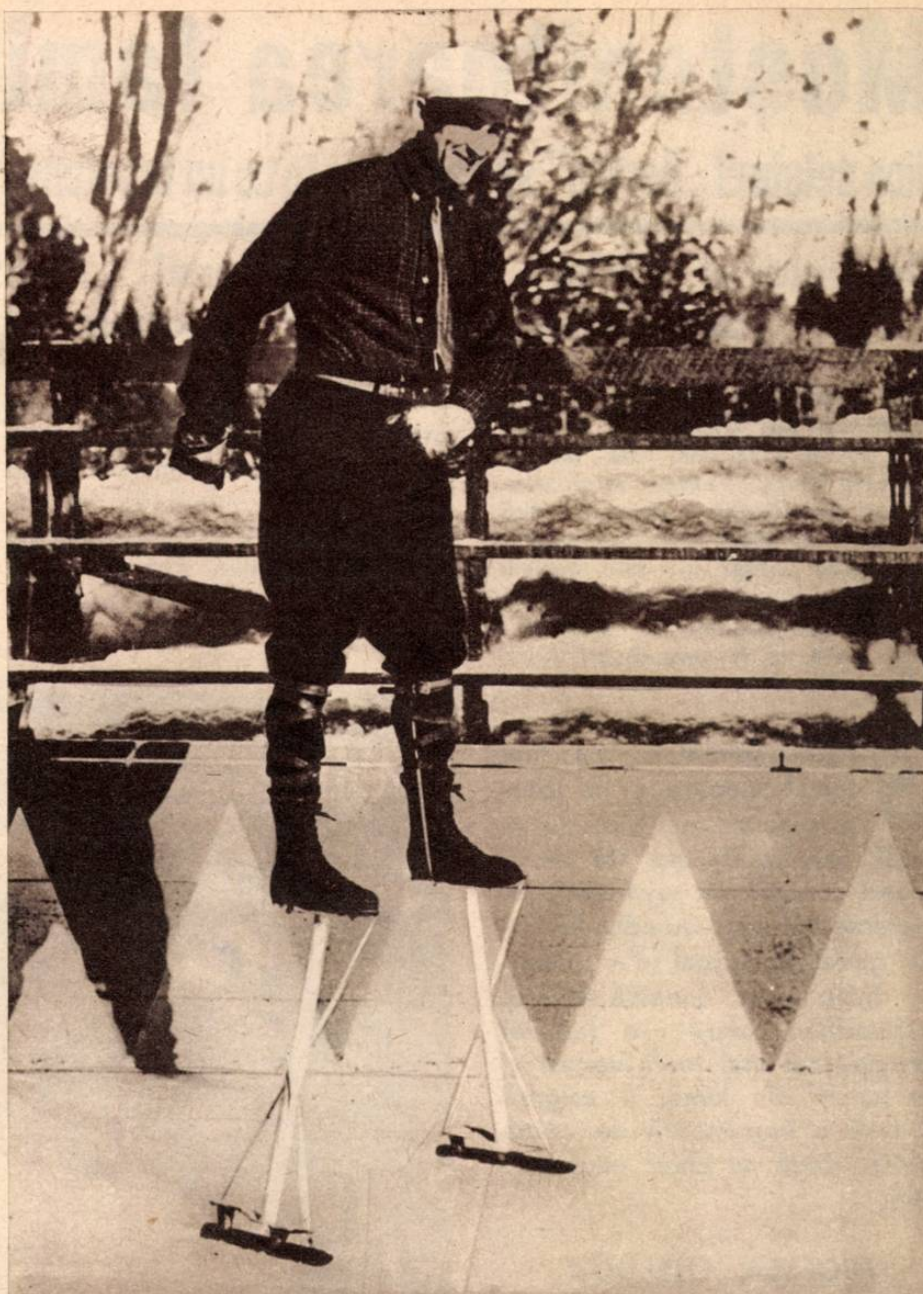
În fotografia noastră, tânăra pereche după cununie.

ASEMĂNARE FRAPANTĂ!

Cei doi gemeni Leland și Lyle Cohea din St. Louis seamănă atât de bine unul cu celălalt, încât chiar părinții lor nu-i poate distinge. Chiar și amprentele lor digitale sunt identice — ceea ce este foarte rar. Cei doi trec drept cei mai leiți gemeni din Statele Unite.

Înfățișăm aci pe cei doi gemeni Leland și Lyle Cohea din St. Louis. (Nici fotografii noastre n'a mai știut să ne spună care este Leland și care este Lyle!!!)

TREBUE SĂ ȘTII SĂ TE AJUȚI!

Cunoscutul sportiv nautic Carl Bryson din Florida, s'a trezit într-o bună zi că nu mai are nici o scândură pentru sportul său favorit: Călăritul valurilor. Cum ținea să ia neapărat parte la concurs, în loc de scândură, el a luat masa din bucătăria sa și întorcând-o pe dos, a remorcat-o la o barcă cu motor. Vă puteți închipui ce senzație a făcut! În fotografia noastră, renumitul acrobat nautic Carl Bryson întrebuițând masa din bucătăria sa ca „surf board“.

Moștenitoarea familiei Krupp

fiica celebrei „Bertha” se căsătorește cu un locotenent din „Batalioanele de asalt”

Cancelarul Hitler va fi martorul „Prințesei tunurilor” după cum Wilhelm II a fost acela al mamei sale.

S'a logodit cea mai bogată moștenitoare din Germania, Irmgard Von Bohlen—Halbach, din marea dinastie Krupp. Vestea unui asemenea eveniment a stârnit vâlvă în sânul aristocrației germane; dar când însuși d-l von Bohlen-Halbach a anunțat, în cursul unei serbări grandioase, că martorul fiicei sale va fi cancelarul Adolf Hitler, nimeni nu s'a mai mirat.

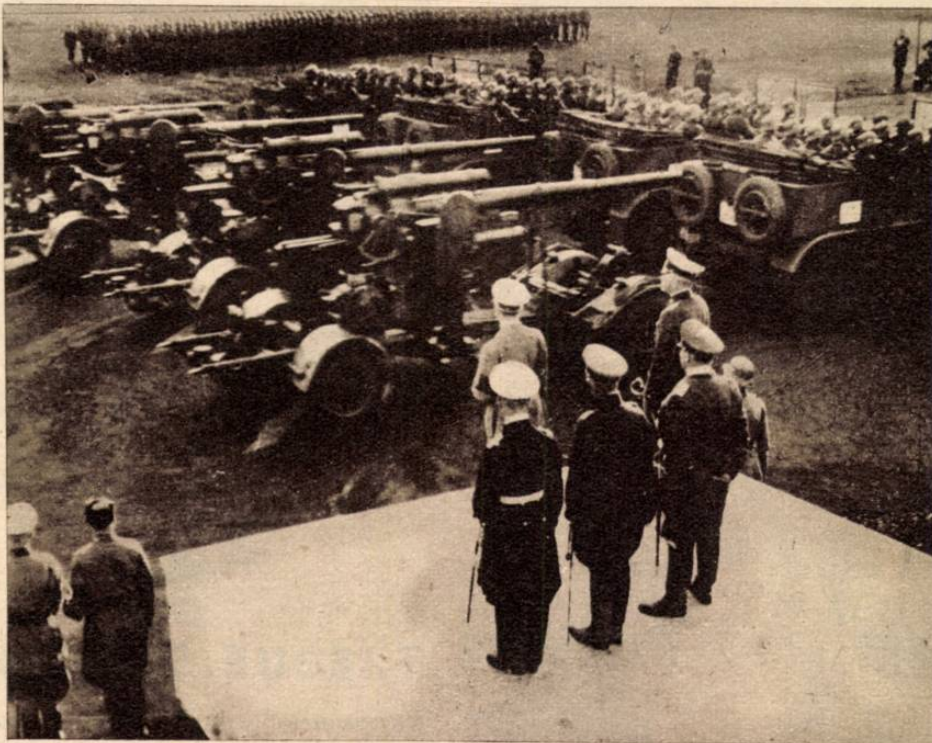
SPUN, nimeni nu s'a mai mirat, deoarece în Germania, de mai bine de un secol, familia **Krupp** stă pe aceeași treaptă cu suveranii; iar evenimentul care au adus la cârmă guvernul actual n'a schimbat întru nimic această situație strălucită: industria familiei **Krupp**, cei mai mari negustori de tunuri din lume, îi asigură în țară o importanță de mână întâia, dacă nu chiar excepțională.

EPOPEEA OȚELULUI

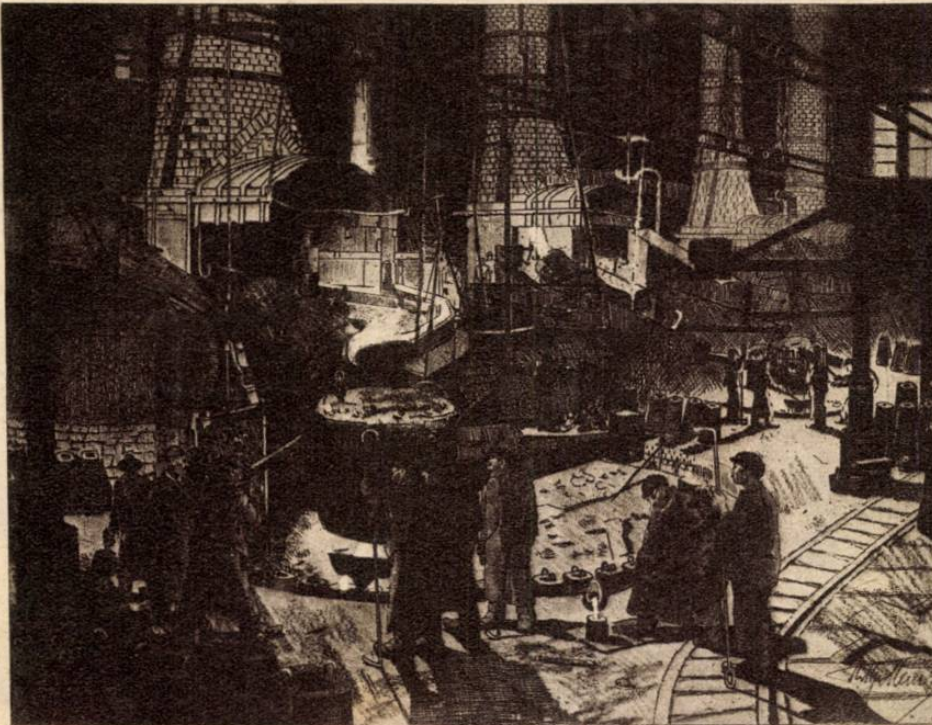
Istoria dinastiei **Krupp**, a cărei ultimă reprezentantă este această tânără logodnică, ale cărei fotografii ticsesc astăzi vitrinele tuturor magazinelor germane, căreia saloanele și recepțiile mondene îi dispută prezența, datează de aproape două sute de ani. La drept vorbind, ea înfrunghie epopeea oțelului. Vreme de un secol, se transmit în împrejurimele orașului Essen, din tată în fiu, un grup de uzine, fără o stare prea înfloritoare dar pe cari o seamă de conducători pricepuți le înzestreză din an în an cu sisteme noi de perfecționare. După șase generații, familia **Krupp**, muncind fără preget, a adunat o avere fabuloasă când, al șaptelea răspunzător al patrimoniului, **Frederic Krupp**, spirit larg, dar întru-câtva aventuros, iată că ruinează această agnisiere. Incercând aplicarea unor procedee noi de topire, el risipi întreaga avere, ceea ce-l silește să reînceapă aproape cu nimic. Dar geniul puternic al familiei îi vine într'ajutor când situația lui pare să fie disperată. Ca să aplice noile invențiuni, **Frederic Krupp** împrumută bani, riscă totul spre a câștiga totul și uzinele din Essen redobândesc viață, în chip fulgeră-

tor. Când **Frederic Krupp** moare la patruzeci de ani, lăsând conducerea întreprinderii fiului său în vârstă numai de 14 ani, imboldul pentru izbânda supremă era dat: familia **Krupp** va fi cea mai puternică din întreaga Germanie.

important încât, aflându-se la Nisa în vilegiatură, el dăruiește câte un tun fiecărui suveran străin întâlnit acolo. Ca răsplătă, comenzile încep să se îndrepte spre Essen. Dela începutul acestui secol dinastia e considerată, în mod

Parada tunurilor antiaeriene, fabricate în uzinele Krupp. Defila-rea este primită de cancelarul Hitler.

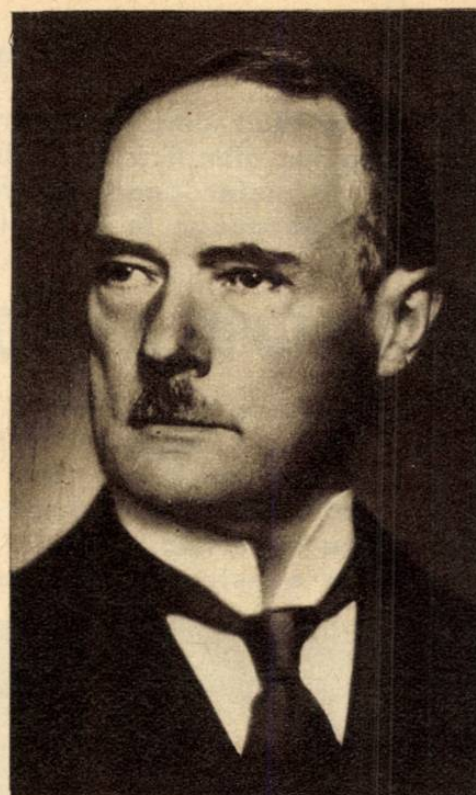

Interiorul uzinelor. Atelierele de topire a oțelului. (Aqua-forte de A. Mendel).

BERTHA KRUPP

În cursul veacului al XIX-lea ascensiunea se desfășoară în chip regulat. Din mijlocul dinastiei, începe să se desprindă o figură, aceea a lui **Alfred Krupp**, care este un personaj atât de

oficial, ca una din marile puteri mondiale. Dar lipseau urmașii masculini. Și de aceea, de două generații încoace, femeile sunt acelea cari păstrează temuta tradiție a familiei **Krupp**; măritișul lor îmbracă astfel caracterul unei adevărate chestiuni

Dr. Krupp von Bohlen-Halbach, unul dintre conducătorii uzinelor.

de stat. Mama d-șoarei **Irmgard** este **Bertha Krupp**, aceea care în timpul războiului a dat numele său faimosului tun cu bătaie lungă care trăgea asupra Parisului. La nunta ei, avusese ca martor pe însuși împăratul **Wilhelm** al doilea. **Irmgard** este una dintre cele mai frumoase femei din Germania: e brunetă, sveltă, plină de farmec, un farmec cam aspru, autoritar, în care se citește energia unei familii trecută prin grele încercări.

Ea se mărită cu un tânăr locotenent din batalioanele de asalt, baronul **Raitz von Frentz**, care aparține uneia din cele mai vechi familii aristocratice ale țării. E o tradiție în Germania ca, din când în când, casele vechi, să reunească într'o anumită zi pe toți membrii familiei. În 1900, familia **Raitz von Frentz** a dat o serbare care a stârnit senzație: se celebra mileniul existenței familiei și a 250-a aniversare a ridicării ei la baronie.

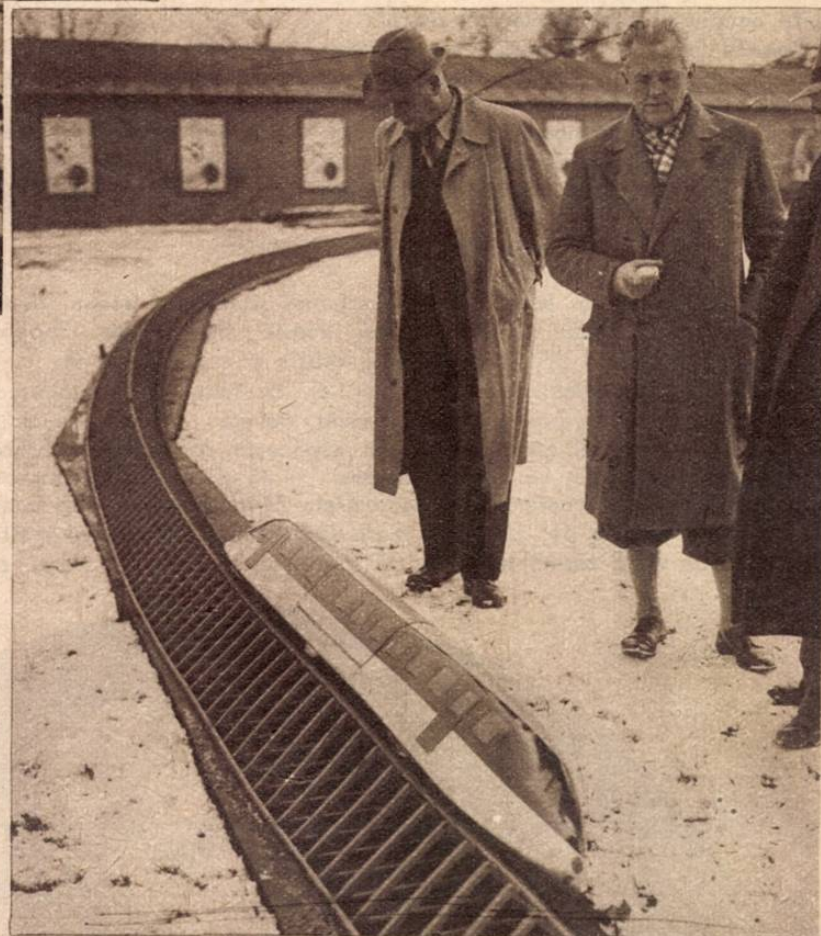
BLAZOANE

De azi înainte, la blazonul propriu pe care e înfățișat un tun, frumoasa **Irmgard** va adăuga armele venerabile ale soțului său: un leu, un zimbriu, trei mierloi și un mistreț, despărțiți de o sabie sclipitoare în aceste arme cari sunt cele mai vechi din Germania.

De pe acum giuvaergii, arhitecții și pictorii au început să lucreze pentru tânăra pereche, pe care o înconjoară desfășurarea unor bogății fără seamăn. Însă data căsătoriei, care va avea loc în vara aceasta, n'a fost încă fixată...

CARELE FUNEBRE ALE ZEITEI INDIENE TRIMURTI

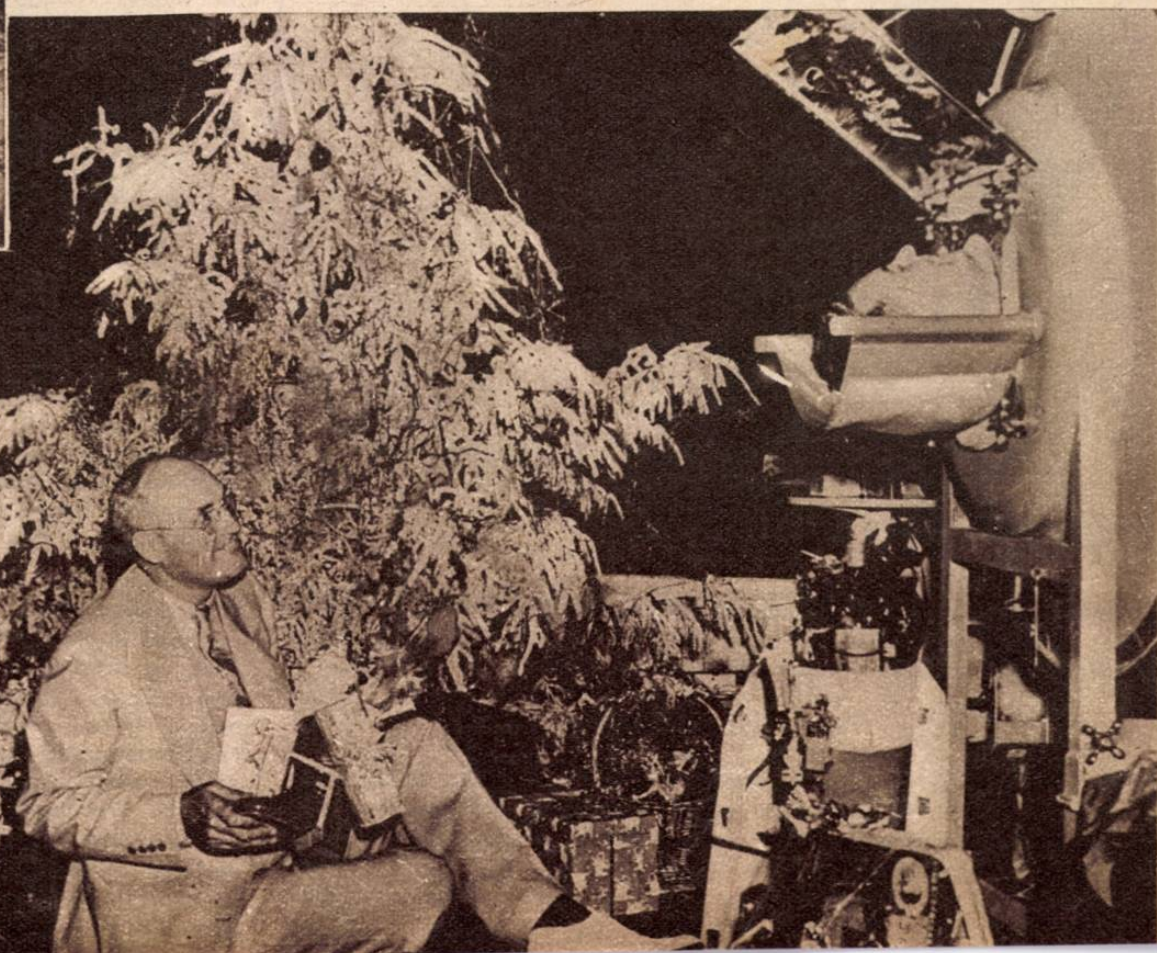
Și astăzi încă, în ziua sărbătoririi zeiței Trimurti, se plimbă pe străzile mai multor localități indiene, care grele funebre. Ele sunt prevăzute cu câte opt până la zece roate masive. Mai de mult — pe când nu interveniseră încă puterile străine — era considerat ca o onoare să te arunci înaintea carului și să mori sub roțile lui grele; astfel își pierdeau viața mii de indieni. Trimurti este zeița imoralității. Fotografia noastră înfățișează procesiunea zeiței indiene Trimurti, cu carele sub ale căror roți își găseau, odinioară, moartea mii de indieni.

UN TREN RAPID SENZAȚIONAL — INVENȚIA UNUI PROFESOR ELVEȚIAN

Profesorul Wiesinger, dela școala superioară tehnică din Zürich, a construit un tren rapid, care cu siguranță va atinge viteza de 400 km. pe oră. Profesorul Wiesinger a construit, la Zürich, o cale ferată în miniatură, de vreo 300 metri lungime, pe care va circula un tren de 1 metru lungime, acționat de un mic motor cu benzină. Roatele trenulețului sunt cu 30 grade înclinate

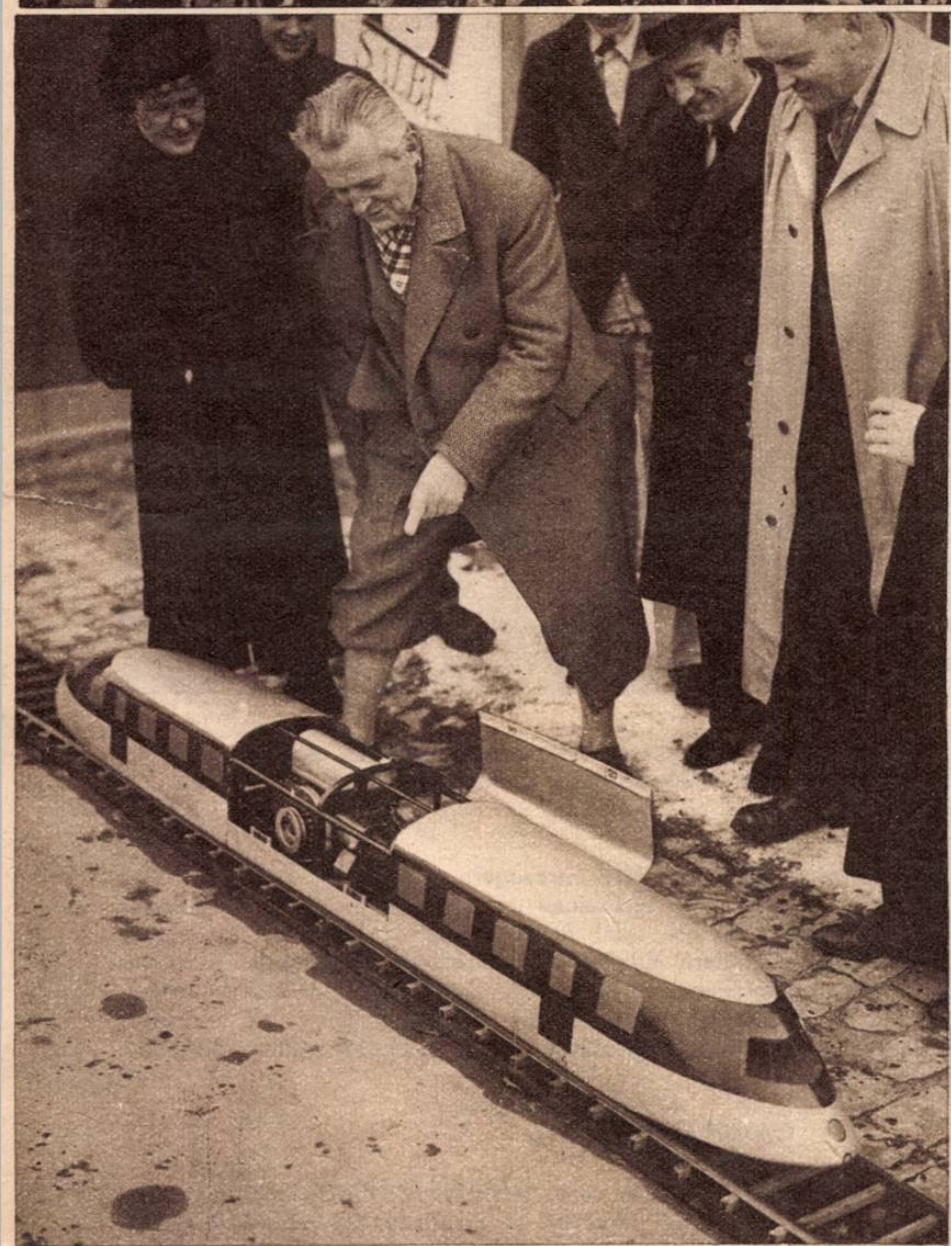
înăuntru, la fel ca și șinele. La curbe, tot terasamentul este mai înalt cu 45 grade și trenulețul de încercare a atins viteza de peste 115 km. Se fac acum încercări cu locomotive prevăzute cu elice. Mai multe companii importante de cale ferată se interesează de invenția profesorului Wiesinger. Fotografiile noastre înfățișează: Trenulețul de încercare trece tocmai la o curbă. În planul întâi, profesorul Wiesinger prezintă presei trenulețul său de experiențe, cu motorul de benzină deschis.

OMUL CU PLĂMÂNUL DE OȚEL SĂRBĂTOREȘTE CRĂCIUNUL

Fred Snite, fiul unui milionar american, care în urma unui atac de paralizie infantilă trăiește de mai multe luni cu un plămân metalic și este deci imobilizat, a căpătat dela tatăl său un pom special de Crăciun și daruri comestibile, ca surpriză, în timp ce dormea. Cu ajutorul unei oglinzi, el își poate admira darurile.

În fotografia noastră, Mr. Fred Snite jun., omul cu plămânul de oțel, sărbătorește Crăciunul împreună cu tatăl său.

O VIZITA LA ELVIRA POPESCU

Cum își petrece ziua marea actriță

ZIARISTUL Leon Groc, scrie în „Le Petit Parisien” un articol despre compatrioata noastră Elvira Popescu, căreia i-a făcut o vizită în elegantul ei apartament din Bois de Boulogne.

Iată conținutul acestui elogios articol:

„Ceeace izbește îndeosebi pe vizitator în vastul apartament din apropierea pădurii Bois de Boulogne, este abundența, profuziunea și splendoarea florilor cari îl împodobesc. Pretutindeni răsar flori: din vase, din cupe, din coșuri. Aici un enorm tufiș de trandafiri roșii, colo liliac, dincolo ramuri de liliac alb și mov, din toate părțile se arată privirii flori din toate climatele, din toate felurile, din toate anotimpurile...”

IMAGINE SEDUCĂTOARE

Și iată că apare în acest cadru parfumat și fastuos, aceea pentru care înfloresc și dau miresme toate aceste flori, Elvira Popescu, floare vie, strălucind prin prospețimea, grația și seducțiunea ei. Ea este atât de asemănătoare rolurilor ei, cu tenul ei strălucitor, cu ochii duioși și cu surâsul miraculos, încât devine aproape ireală. Ea vorbește și verbul ei gunguritor, care zăpăcește regulile și confundă genurile, adaugă încă un farmec acestei ființe și întărește impresia că piesa sau filmul continuă și că adevărata Elvira Popescu este aceea de pe scenă sau de pe ecran. Ea n'are totuși nimic afectat sau teatral. Și totuși, ce viață teribil de ocupată are această actriță. Abia are

timpul să ne încredințeze că iubește tot ceea ce este frumos. Tesăturile fine, cărțile frumos legate și mai ales florile, marea ei pasiune care reclamă din partea ei mii de griji.

PREGĂTIRI DE TURNEU

Elvira Popescu, va pleca în turneu și va juca la Varșovia, la Bruxelles. Trebuie să-și pregătească cuferele... Și asta nu e chiar așa de ușor... Se va reîntoarce dela Bruxelles pentru a pleca chiar a doua zi în spre Mediterană, unde își va continua turneul. S'a sculat dela 8 dimineața și a primit pe coafor, pe pedicurist și două croitorese. Apoi și-a ales geamandanele, ciorapii, mănușile, în timp ce

Compatrioata noastră Elvira Popescu în două scene dintr'unul din ultimele sale filme.

telefonul suna, suna fără întrerupere.

Această trepidantă succesiune de audiențe are loc după împrejurări sau în marele salon în stil tapizat cu satin bleu pal; sau în budoarul modern mobilat cu taburele de piele roșie și cu un divan dreptunghiular; sau în imensa galerie roșie, mobilată cu un fotoliu și cu un pian, sau în sfârșit în salonul Louis XV, al cărui chaise-longue, tapizat cu mătase, este locul de odihnă al seducătoarei artiste.

CAMERA PREFERATĂ

Dar camera preferată, aceea în care deobicei stă Elvira Popescu, este micul birou în care a primit pe reporter. În chemineu, un foc vioi. Pe masă un portret într'un cadru strălucitor, cu o dedicație și o semnătură energică: „Maria”... Este portretul reginei Maria a României, care a manifestat în totdeauna o mare predilecție pentru frumoasa ei compatriotă. Apoi alte fotografii cu dedicații și semnate de: Porto-Riche, Jean Richepin, Schaliapin, Maurice Chevalier, Louis Lumiere, La Duse... Pe pereți afișe ale pieselor în care a jucat Elvira Popescu.

O mare bibliotecă, înghesuită de capodopere clasice și moderne, oferă numeroase legături de preț. Se poate vedea în această bibliotecă, un Courteline de zece volume, iar fiecare este împodobit cu o literă în așa fel, în cât cărțile așezate una lângă alta, dau numele autorului. Toate cărțile frumoasei românce sunt în limba franceză, în afară de un volum al Reginei Maria, scris în limba țării.

CUM ÎȘI PETRECE ZIUA ELVIRA

Între două probe la croitor, Elvira Popescu îmi povestește ce face în timpul zilei. Aproape în fiecare zi iese la plimbare. De preferință se duce la Bois, în tovărășia lui Cick, un câțel basset, tovarăș nedispuș; e un vechiu camarad, are aproape zece ani. Elvira Popescu ia rareori masa la ea și foarte rar singură. Are numeroși amici, nu numai în lumea teatrului, ci și în lumea politică și diplomatică. În după amiezile când Elvira Popescu nu turnează, se duce cu plăcere la curse. La curse face joc mare și deseori are șansa de a câștiga. Cam aceasta este întrebuințarea unei zile a Elvirei Popescu. Vacanțele ei?... N'are nici una. Dacă i se întâmplă să-și revadă țara, se duce pentru a lucra. Acum trei ani, Bucureștii i-au făcut o primire entuziastă. Elvira Popescu se gândea să se reîntoarcă în țară în anul viitor. Elvira Popescu muncește enorm cu excepția rarelor momente de odihnă, când se poate retrage în proprietatea sa dela Mantes în apropiere de Paris. Această delicioasă fiică a României, adoră peisagiile armonioase din Ile de France.

Un mort își povestește aventurile

Senzaționalul caz clinic al unui pacient din Anglia

RELATAREA de mai jos n'a fost făcută în cadrul ședinței unei societăți spiritiste, ci cu ocazia unei reuniuni a societății medicale din Glasgow. Referentul, un cunoscut chirurg englez, a făcut o dare de seamă asupra operației pe care a suferit-o pacientul său, d. Charles Tune, în vârstă de 37 de ani, care fusese internat într'un sanatoriu, din pricina unei boli a bășicii fierii. Medicii au constatat că Mister Tune poate fi vindecat printr'o operație relativ ușoară, iar cum pacientul nu s'a opus intervenției, s'a procedat la efectuarea ei.

Cazul în sine nu era cu nimic excepțional. În mod normal, operația ar fi trebuit să se termine după jumătate de oră, iar pacientul ar fi trebuit să părăsească sanatoriul după două săptămâni. Iată însă că neprevăzutul a jucat un rol senzațional. În timp ce chirurgul principal îl opera pe Mister Tune, medicul care controla narcoza pacientului, constată că inima acestuia a încetat să mai bată, după câteva svăcniri neregulate. Clinic, Mister Tune trebuia să fie considerat drept un om mort.

Desigur că emoția operatorilor n'a fost mică. S'au încercat imediat toate mijloacele științifice pentru ca pacientul să fie readus în viață, însă zadarnic. Medicul chirurg socoti atunci că nu mai poate face decât un singur lucru, anume o intervenție disperată, printr'un masaj direct și injecții în inimă. Cum în acest caz nu se putea pierde nimic, deoarece Mister Tune era mort deabinelea, ci dimpotrivă, în cazul unei reușite s'ar fi obținut readucerea lui la viață, medicii au procedat imediat la cea de a doua intervenție chirurgicală.

Coșul pieptului celui bolnav a fost deschis, iar după un îndelungat masaj efectuat direct în inimă și după repetate injecții cu adrenalină, inima pacientului începu din nou să bată, cât se poate de normal. Operația la bășica fierii a fost dusă la bun sfârșit, fără nici un alt incident, iar pacientul a fost pus sub observație, pentru ca nu cumva să mai facă un pocinog medicilor.

Și cu toate acestea, pentru a treia oară, Mister Tune a emoționat pe medicii care-l îngrijeau. După trecerea timpului de narcoză, pacientul rebel refuză să se trezească. Toate intervențiile medicilor, spre a-l readuce în simțiri, au fost zadarnice. În cele din urmă, se renunță la orice intervenție, Mister Tune fiind ținut sub perma-

nență observație, pentru ca la nevoie să se intervie imediat. Timp de 40 de ore, pacientul a dormit fără întrerupere, într'o stare similară letargiei. După trecerea acestui răstimp s'a trezit și fără să arate nici cea mai mică turburare, în afară de cele logice, după o operație, a cerut amănunte asupra evoluției bolii sale.

Ceeace este însă foarte interesant, e că Mister Tune a declarat imediat ce și-a revenit în fire, că-și dă perfect de bine seama că un răstimp oarecare, a cărui lungime n'o poate preciza, a fost mort. Iată cum zugrăvește aventura sa, în timpul cât nu mai era în viață.

— „Imi amintesc de clipa în care am adormit, adică atunci când cloroformul și-a făcut efectul asupra mea. Ce-a urmat apoi n'aș putea spune. Imi este cu neputință să-mi amintesc. Știu numai că după o vreme m'am pomenit plutind prin odaie. Aveam senzația că-mi pierdusem orice greutate materială și că mă asemuia unui abur sau unui nour. N'am părăsit această încăpere, însă nu-mi dădeam seama că trupul meu se află pe masa de operație. N'aveam niciun fel de dorință, niciun fel de bucurie și nici o suferință. Era o stare de completă indiferență, căreia nu-i doream sfârșitul și de al cărei început nu-mi dădeam seama.

Nu știu câtă vreme m'am aflat în această stare. În conștiința mea era însă prezent gândul că nu mai fac parte dintre ființele vii, materiale. Aveam conștiința că sunt mort.

La un moment dat, starea aceasta de dematerializare a încetat. Mă rematerializam treptat. Aș putea spune că în intervalul de timp care mi-a fost necesar spre a-mi lua în stăpânire trupul, m'am aflat în călătorie, într'o călătorie al cărei rost și țintă imi sunt necunoscute.

După un alt răgaz, care ar fi putut dura luni, ani sau numai secunde, am avut senzația că sunt învăluit într'o atmosferă caldă am resimțit o profundă oboseală și o greutate nespusă a membrilor, ca după un efort fizic extraordinar. Am auzit voci în jurul meu, dar n'am putut distinge cuvintele. Într'un târziu, am reușit să deschid ochii și m'am văzut în camera de spital, înconjurat de medici.

Relatarea domnului Charles Tune este desigur prima în acest fel. S'ar putea spune chiar că originalul pacient al sanatoriului din Glasgow este primul mort care a revenit în viață, spre a-și povesti impresiile.

*la Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACA 1 / STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 / STR. HALELOR 21

**O LECTURĂ PASIONANTĂ:
„ROMANELE CAPTIVANTE”**

In fiecare lună un nou roman.

**CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU”**

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Copilașul...

Serbarea datinelor la liceul Național din Iași

**CITIȚI
MAGAZINUL**

pe luna Ianuarie

160 pagini 25 lei.

1

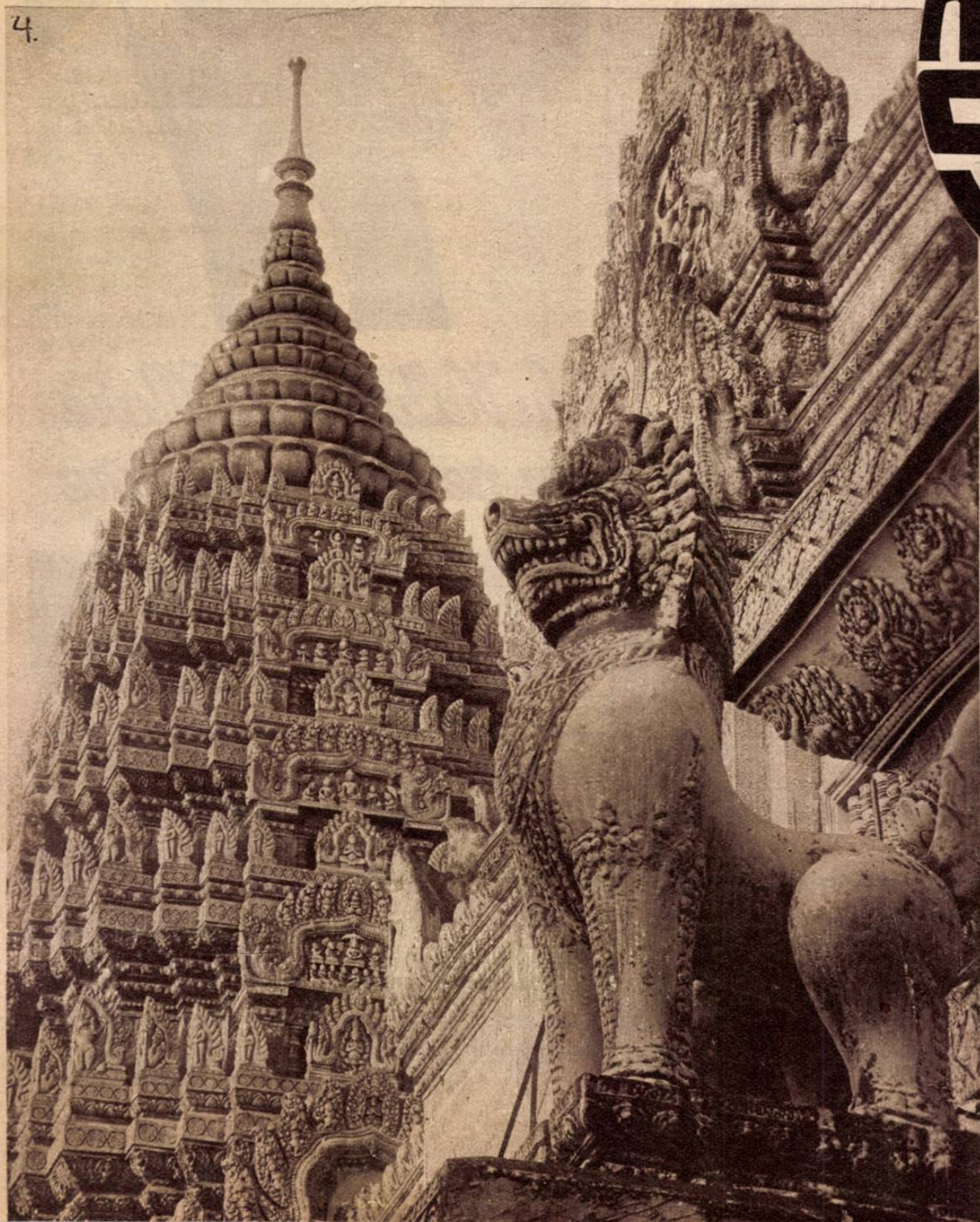
veni un călugăr budist care, deschizând sarcofagul, găsi în el nu numai capul, ci și corpul streinului, ale cărui brațe și picioare fuseseră despărțite de trunchi și apoi așezate lângă cadavru. — Este un „*Siin*” — zise călugărul. Apoi arată că în Siam și în Cambodge se dă numele de „*Siin*” cadavrelor tăiate în șase părți și îmbalsamate după prescripțiile cultului. De o-

satoare car
talentul ei
Intr'o zi D
săptămână
monie, în
costume tre
împrejurări

1. Dansul fetelor din Siam.
2. Tip de tânără siameză.

ACUM câțva timp, două turiste europene, vizitând *Nakorn Svitamara*, orașul sfânt al templelor Siamului, au făcut o descoperire impresionantă. În vreme ce admirau un sarcofag de piatră, una dintre călătorese se gândi să-i ridice capacul; dar îl lăsă numai decît să cadă la loc: înăuntru văzuse capul bine conservat al unui bărbat de rasă albă. Cele două doamne chemară ajutor:

RAZBUNARE SIAMEZĂ

4.

biceiu, „*Siin-ul*” e victima unui asasin care, lucrând după regulile religiei sale, crede că va scăpa de pedeapsa divină. Cum de rîndul acesta victima era un alb, autoritățile au deschis numaidecât o anchetă. Cadavrul, după cum s'a stabilit în scurtă vreme, era al unui supus francez, inginerul *Jacques Dardier*, angajat la lucrările de indiguire ale fluviului *Mekong*. Colegii lui îl prețuiau ca pe un om superior, drept și neîntrecut în profesiunea sa. Dar cu un an înaintea faptului pe care-l povestim inginerul *Dardier* se îndrăgostise de o dan-

4. 5. 6. 7. Diferite
temple, interesante
toate din punct de ve-
dere arhitectonic.

mbodgiană, cu numele de *Yriyon*, vestită în tot cuprinsul țării pentru frumusețea și coreografic.

Darlier plecă să facă o plimbare, împreună cu dansatoarea, în orașul *Korat*. La o săptămână după sosirea lor acolo, unei prințese din partea locului i se fura costumul de cerebit cu pietre prețioase, în valoare de un milion și jumătate de lire. Aceste furturi asupra nobililor siamezi din generație în generație și nu sunt îmbrăcate decât în deosebite. Furtul stârni multă fierbere în rândurile populației și bănuelile căzură asupra lui *Darlier* și a prietenei lui. Se făcu o percheziție în camerele lor, dar fără rezultat și inginerul, indignat părăsi orașul. Însă întâmplarea aceasta avu repercusiuni într'un loc înalt: interveni Legațiunea franceză și *Darlier* a fost invitat să rupă orice legături cu dansatoarea; i se oferă un concediu de trei luni în Franța, avansare și dreptul de a-și alege o altă provincie sau țară pentru exercitarea profesiei sale. Însă toate au fost în zadar.

Trecu o lună, când într'o seară, în cursul unui spectacol, lumea constată că frumoasa *Yriyon* purta niște diamante splendide, aidoma celor furate principesei din *Korat*. Poliția se interesă de acest fapt și trimise agenți în căutarea lui *Darlier*; însă inginerul nu era acasă.

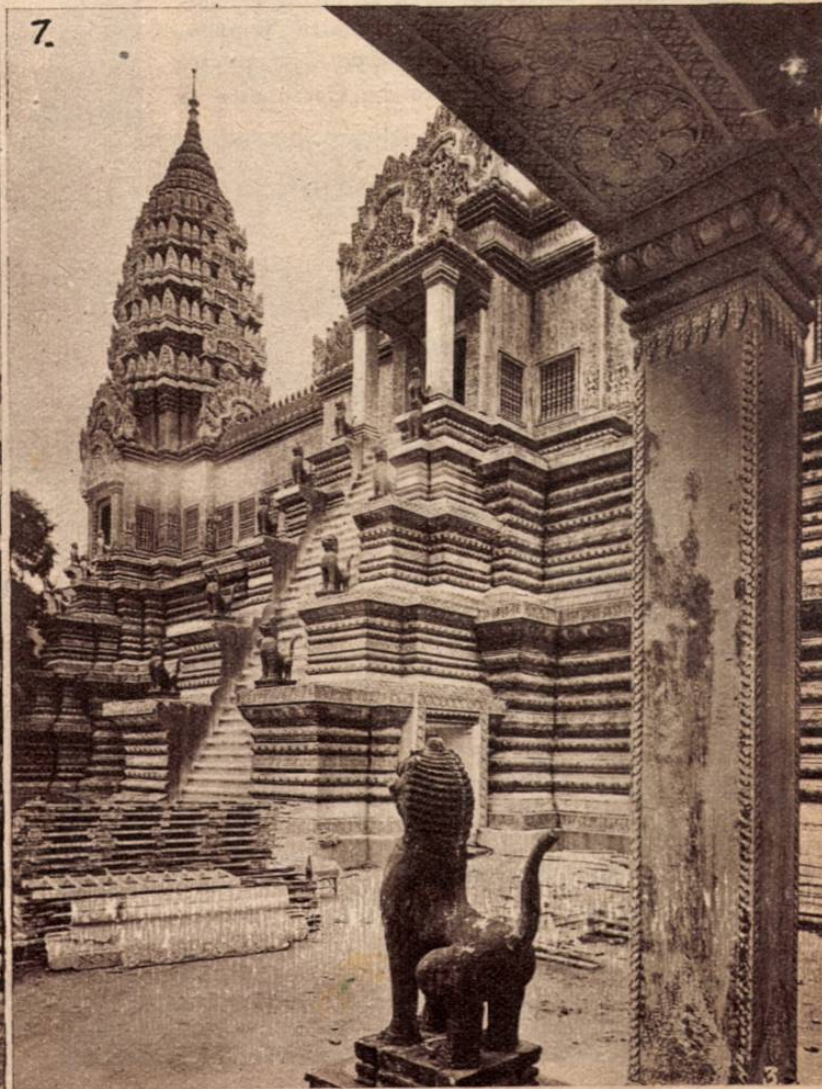
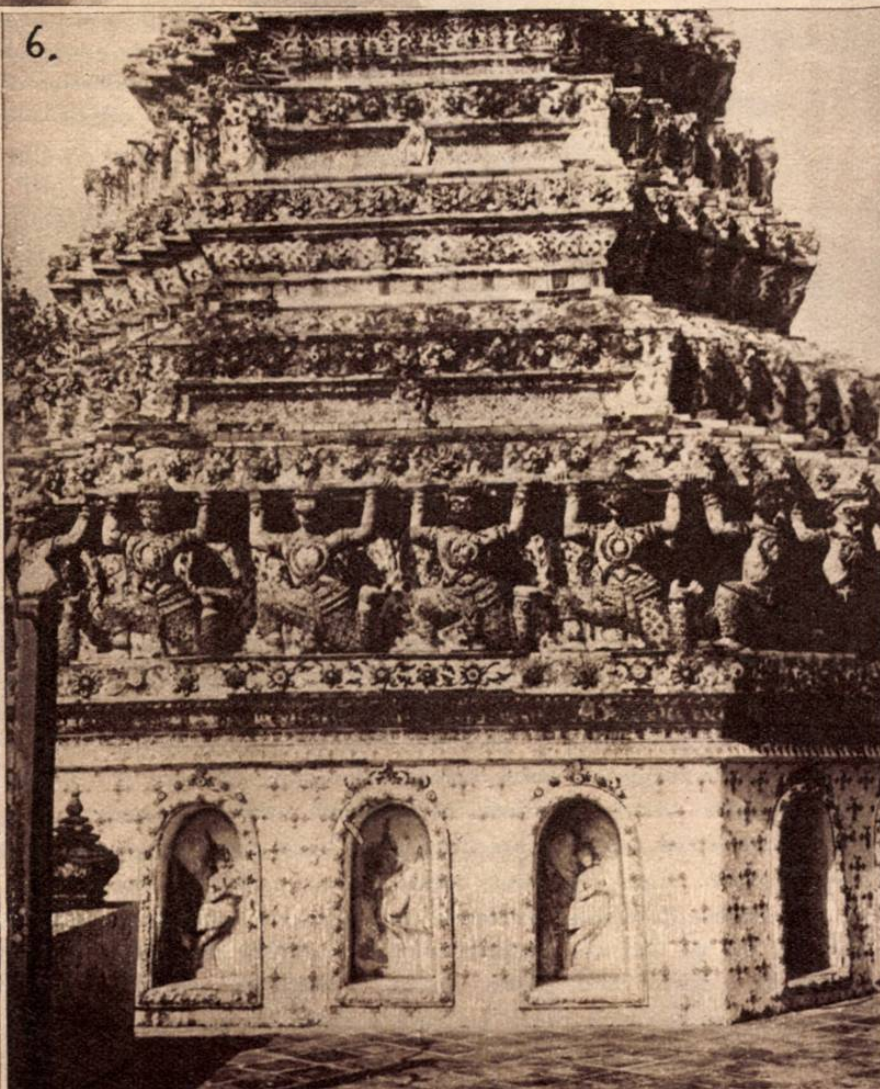
Din momentul acela n'a mai fost văzut de nimeni. Numai descoperirea „*Siin-ului*” de către cele două turiste a dus la deslegarea misterului. Dansatoarea *Yriyon*, interogată în cursul anchetei, declară că niște siamezi răpiseră într'o seară pe *Darlier*, sub proprii ei ochi, amenințând-o cu moartea dacă va vorbi. *Darlier* a fost dus, noaptea, în orașul sfânt *Nakorn Svitamaraj*, ucis, iar corpul lui tăiat în șase părți după ritualul religios spre a fi îmblânziți zeii pentru jignirea adusă tradițiilor țării prin furtul costumului principesii. Punctul tragic al acestei întâmplări este că nefericitul inginer nu știa nimic: adevărații autori ai furtului au fost descoperiți mult mai târziu, iar cât privește diamantele dansatoarei, s'a aflat că aceasta le avusese înainte chiar de dispariția faimosului costum.

3. Doi actori care se produc la Curtea din Siam.

gată în cursul anchetei, declară că niște siamezi răpiseră într'o seară pe *Darlier*, sub proprii ei ochi, amenințând-o cu moartea dacă va vorbi. *Darlier* a fost dus, noaptea, în orașul sfânt *Nakorn Svitamaraj*, ucis, iar corpul lui tăiat în șase părți după ritualul religios spre a fi îmblânziți zeii pentru jignirea adusă tradițiilor țării prin furtul costumului principesii. Punctul tragic al acestei întâmplări este că nefericitul inginer nu știa nimic: adevărații autori ai furtului au fost descoperiți mult mai târziu, iar cât privește diamantele dansatoarei, s'a aflat că aceasta le avusese înainte chiar de dispariția faimosului costum.

G. RĂDULESCU

FARIDA

VIITOAREA REGINA A EGIPTULUI NU VA PURTA VOALUL TRADIȚIONAL

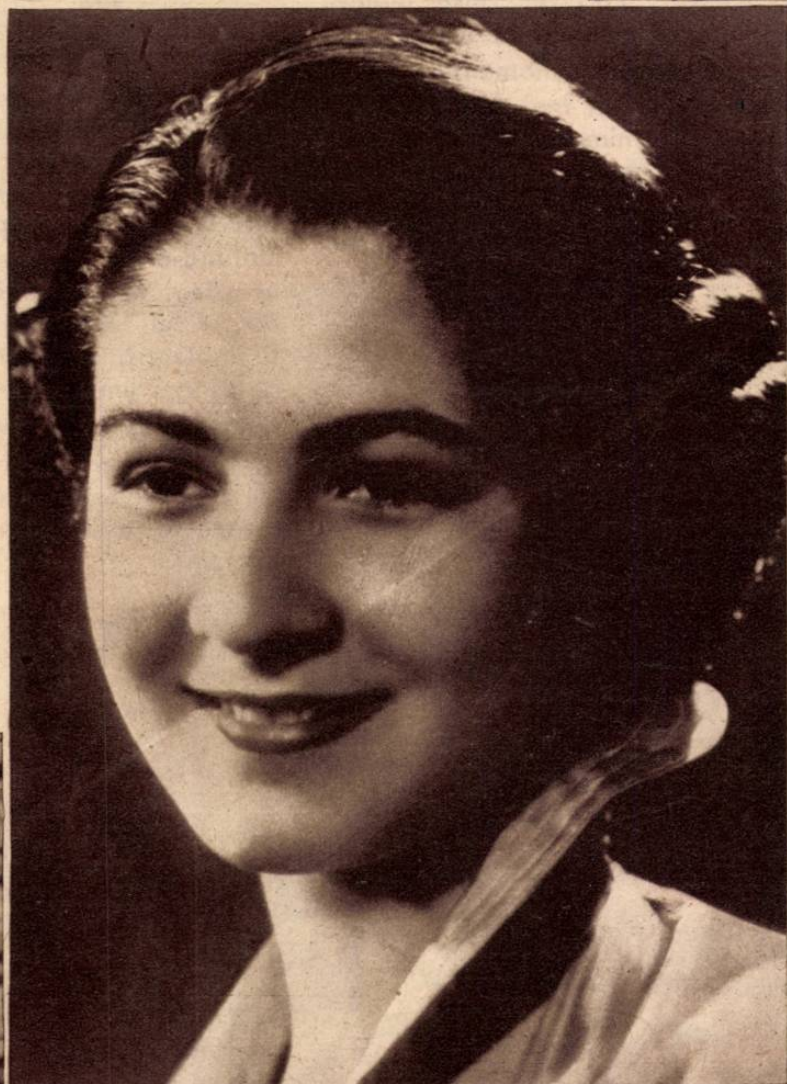
DOMNIȘOARA *Farida Zulficar*, aleasa fericită care, în ziua apariției acestor rânduri, va fi devenit augusta soție a Majestății sale Regelui *Faruk I*, aparține unei familii ilustre care a dat Egiptului războinici, bărbați de stat și magistrați. Viitoarea suverană, la care frumusețea se îmbină cu cele mai înalte însușiri morale, stăpânește o cultură vastă. Cunoaște la perfecție limbile: franceză, engleză și italiană, e o pictoriță talentată, pianistă strălucită, joacă tenis și iubește toate sporturile, cu deosebire skiul. Deși a primit o educație modernă, totuși grațioasa fiică a lui *Yusseff Zulficar Pașa* e profund legată de tradiția musulmană. Data căsătoriei a fost oficial anunțată pentru ziua de 20 Ianuarie și ceremonia nupțială se va celebra în palatul *Abdin*, la Cairo după ritul islamic.

* * *

Acum, o chestiune de mare actualitate frământă spiritele în țara Faraonilor. Vor continua femeile să mai poarte voalul tradițional? Astăzi în preajma căsătoriei dintre Regele *Faruk* și *Farida*, în Egipt și în lumea islamică s'au reaprins — mai însuflețite ca oricând — discuții cavalierești și pătimișe între partizanii și adversarii voalului. Obiceiul de-a se acoperi chipul feminin cu un voal des dăinuște de mii de ani și a purces, la origina lui, din motive strict religioase. La drept vorbind, Coranul nu prescrie în mod categoric uzul voalului pentru femei și de aceea, pe semne, islamicii moderniști susțin că, într'adevăr, nu există nici o lege divină care să silească femeile musulmane să se arate în public cu chipul acoperit. Sunt însă câteva versuri în coran prin cari se spune că orice credincios întru Allah e dator să-și aplece ochii'n jos atunci când întâlnește în cale-i o femeie. De aici, strășnicia discipolilor lui Mahomet a tras concluzia că, dacă din motive felurite, e cu neputință a se impune bărbaților să nu mai privească femeile, lucrul cel mai nimerit și simplu de făcut, pentru respectarea poruncii sfinte din Coran, este să

Regele Faruk al Egiptului.

Farida, viitoarea regină a Egiptului.

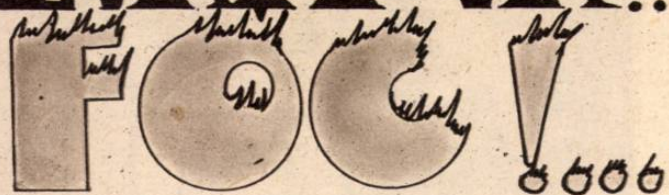
Mama Regelui Faruk al Egiptului.

obiceiurile seculare cari constituiesc patrimoniul cel mai strălucit și sigur al rasei. Partizanii desființării voalului sunt astăzi în număr foarte mare. Printre Arabii din Africa și din Asia inițiativa aceasta a fost primită fără reacțiuni deosebite. În vremea din urmă, femeile albaneze au și început să se arate fără voal prin piețe și pe străzi. Firește, marele neajuns care se opune soluționării problemei este de natură religioasă. Insuși rectorul universității *Ozhar*, din Cairo, a fost rugat să-și expună vederile asupra acestei chestiuni. În răspunsul care, deocamdată, e așteptat cu nerăbdare de întregul popor, el va trebui să precizeze până la ce punct religia musulmană impune femeilor obligația de a-și acoperi chipul. Negreșit, acest răspuns va avea o însemnătate covârșitoare, fiind menit să dea o deslegare definitivă problemei care frământă astăzi lumea musulmană. Dacă rectorul va recunoaște că nici un text din legiurile islamice, divine și pământești, nu prescrie pentru femei obligația absolută de a purta voalul, atunci partizanii desființării vor putea să se bizue pe un element nou și fără pereche în favoarea cauzei pe care o susțin de ani de zile...

G. RĂDULESCU

SALVATI-VA!...

ECOURI DELA ULTIMELE INCENDII BUCUREȘTENE. — FOCURI CELEBRE

ULTIMELE incendii dela Legația austriacă, Ministerul Educației Naționale și mai ales cel dela Teatrul „Vox”, au făcut pe bucureșteni să-și aducă aminte de focurile din veacul trecut, când mahalale întregi de case clădite din bârne, acoperite cu șindrilă, stuf sau chiar paie, dispăreau într-o singură noapte. Trebuia să vie Domnitorul, a doua zi de dimineață ca să judece până unde se întindea locul fiecărui cetățean, căci uneori dispărea orice semn de hotar. Când se isca un foc pe undeva, șindriile aprinse sburau, duse de vânt, încolo și înapoi, iar unde cădeau pe vreun acoperiș uscat de arșița soarelui dogoritor, ațâțau numaidecât un nou incendiu.

*Arde foc în București
Merg scânteele'n Popești
Și dogoarea la Ploiești.
Iar lumina'n Câmpina
La coana Joița!*

Cântecul acesta popular ne spune cât de grozave erau focurile pe acea vreme. Când ardea în Sărindar, gospodinele își făceau boccele prin Văcărești, mai ales dacă vântul bătea în această direcție.

Astfel la 27 Februarie 1793 s'a mistuit Mănăstirea Colții, mai multe biserici și vreo două sute de case.

La 28 August 1804, Bucureștii au fost bântuiți de un foc năpraznic, când au fost mistuite mai multe hanuri celebre și vreo două mii de prăvălii. Cronicarii ne pomenesc de marele foc din anul 1595, când Turcii au ars Bucureștiul într'adins și au detronat pe Mircea Ciobanul.

PITACE DOMNEȘTI

Dealtfel, ulițele erau grozav de strâmte, astfel că un început de incendiu se transforma repede într'un adevărat pârjol. Domnitorii de pe vremuri erau nevoiți să dea diferite „pitace” cu privire la prevenirea focurilor. Astfel, de pildă: „fiecare negustor trebuia să aibă, vara-iarna, câte-un butoiu de apă în fața prăvăliei sale”.

Prin dugheni „nimeni nu avea voie să tragă din ciubuc, iar pe ulițe era oprit să se bea tutun din pipă”.

„Nu e voie de făcut mămligă pe maidane” — spune un alt pitac.

Totuși incendiile se țineau lanț; din această pricină, Bucureștii nu au case prea vechi, nici biserici (afară de vreo două, trei), nici alte așezăminte, care să ne vorbească despre trecutul nostru.

„FOCUL CEL MARE”

Acum nouă decenii, a fost în București „focul cel mare”, care pe lângă numeroase mahalale a mistuit și douăsprezece biserici. Cine va pătrunde prin gangul, oarecum misterios, în curtea interioară a pieții Sf. Anton, va găsi acolo, în partea dreaptă, sub niște pomi, o cruce înaltă, la picioarele căreia pâlpea totdeauna o candelă. Pe soclul de piatră al crucii se poate descifra inscripția cu litere chirilice, roasă de vreme, și care începe astfel:

„In acest loc s'au aflat zidit, încă din vechime, din leatul 1735, o biserică cu numele Sf. Antonie. Dar, în leatul 1847, Martie 23, întâmplându-se un groaznic foc tocmai în ziua de Sf. Paști, s'au mistuit până în temelie totul, rămânând neatinsă numai icoana Sfântului...”.

INCENDIUL DELA EFORIE ȘI CEL DELA COSTEȘTI

Totuși nici unul dintre aceste focuri nu a fost atât de tragic, ca cel

Palatul Eforiei în flăcări.

de acum câțiva ani dela Costești, unde, tot de Paști, au fost arși de vii aproape toți credincioșii, cari se aflau în sfântul locaș.

Deasemeni, a impresionat adânc pe bucureșteni incendiul recent dela „Teatrul Tănase”, unde au murit cinci persoane.

Se ventilează acum ideea ca vechiul „palat” al Eforiei — ridicat acum o jumătate de secol, pe primul bulevard croit la București — să fie ras până la pământ, devenind astfel libere, în mijlocul Capitalei, vreo două pogoane de pământ.

Pe acest teren e vorba să se ridice un grandios blockhouse, cu două impunătoare fațade, spre Bulevardul Elisabeta și spre str. Belvedere.

Clădirea monumentală din inima Bucureștilor, va avea o măreață sală de teatru, o instalație luxoasă de băi, apoi numeroase prăvălii la parter, pe ambele străzi, apartamente la etajele superioare, precum și săli de întrunire și localuri de cinematografe, fiind primul sgârie-nori ce se va clădi în Capitală.

Totuși incendiul de dinainte de Crăciun, care a expus viața spectatorilor din cele patru săli, *Teatrul Tănase, Teatrul Vesel, cinema Darly și cinema Corso*, nu va fi uitat atât de repede. În ochii celor vreo două mii de spectatori va rămâne neștersă priveliștea sărătorească a sălii din seara premierei de la 22 Decembrie, în ajunul Crăciunului din anul 1937.

La ora zece, cu câteva clipe înainte de dezastru, lumea nebănuitoare, în costume elegante de seară, asista bine dispusă, la spectacolul de premieră, care promitea să fie dintre cele mai vesele.

La ora 10 și un sfert panica era în toi, toți se îmbrânceau, înapăimântați spre ieșiri, călcând unii peste alții, pe când în urmă limbi de foc.

După focul dela ministerul Educației Naționale.

Fotografie luată după sinistru, pe locul de unde s'au cules cele mai multe cadavre.

cuprindeau stalurile, balcoanele și lojile, iar tavanul cu policandru masiv, se prăbușea cu sgomot peste locul unde cu câteva minute mai înainte fusese veselie și voie bună. Focul dela Eforie și cel dela biserica din Costești vor rămâne ca niște amintiri triste, neșterse, transmise din generație în generație, ca un exemplu al fatalității, ce domină intențiile noastre cele mai bine.

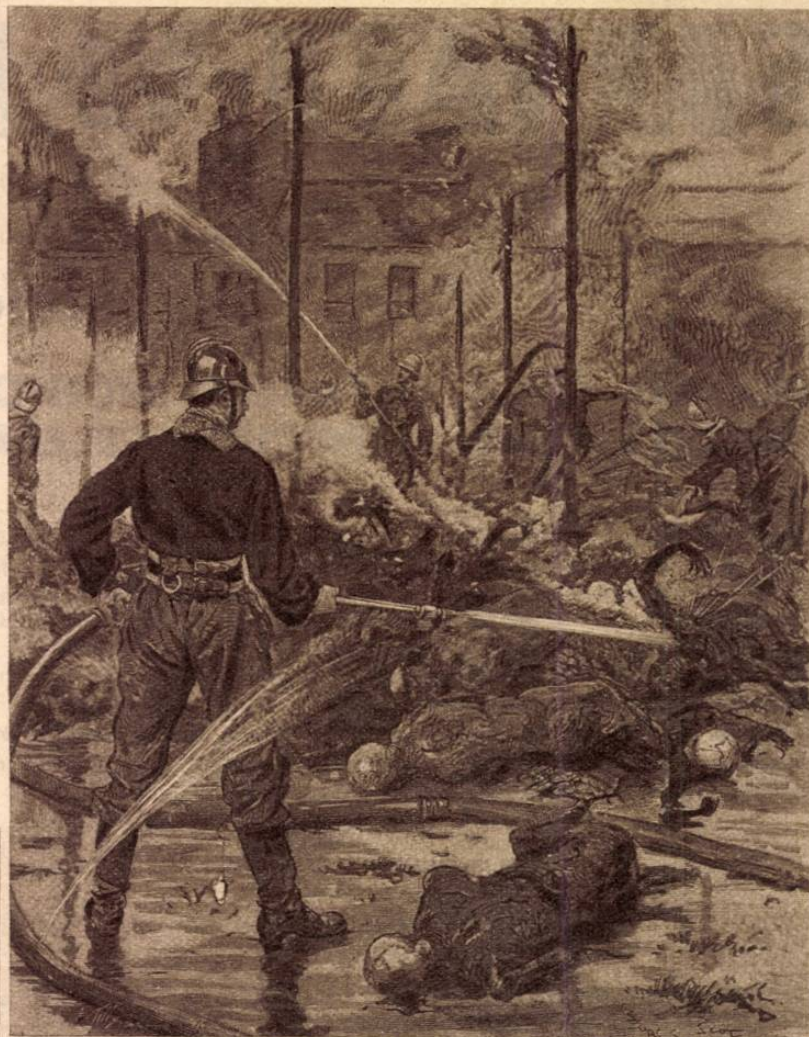
POVESTIREA UNUI MARTOR OCULAR

Unul dintre efori, d. prof. Bălăcescu, care era în sala „Teatrului Tănase” în seara fatalei reprezentații, ne povestește următoarele:

— După primele sdrențe, cari cădeau ca niște bucăți de vată aprinsă, peste capul d-lui Tănase, am văzut o limbă amenințătoare de foc, ce s'a abătut asupra capetelor orchesteranților... Era una din cortinele de mătase, ce se desprinsese de sus, fiind atrasă de curent. Dacă în acele clipe s'ar fi dat drumul cortinei de fier, nu se întâmpla nimic... Ar fi ars doar decorurile și scena, care are plafon betonat, fără ca incendiul să pătrundă în sală și nici să se propage la acoperiș. Dar nimeni nu s'a gândit, în acele clipe, la cortina de fier, după cum au rămas neatinsă și cele 12 guri de apă.

Nu i-a venit nimănui în cap ca, depe scenă, să îndemne publicul să iasă liniștit și în ordine. Dimpotrivă, s'a dat o alarmă necugetată, care a determinat panică și înghesuială, toată lumea dând busna spre uși, îmbrâncindu-se unii pe alții și măbind panica prin strigăte. S'ar fi înregistrat o catastrofă, cu sute de morți, ca la Ring-Theater din Viena, dacă teatrul Eforia n'ar fi avut culoare largi de zid și scări comode de câte 2 jum. — 3 metri lățime, precum și un hol spațios.

Este de notat că ușile batante, căptușite cu mușama, cari dădeau spre culoare, au funcționat bine și — minune! — au rezistat la incendiu. Mușamaua s'a copt pe alocurea, dar n'a luat foc! Aceste uși, atât de simple, au putut protejui, în lipsa cortinei de fier, pe spectatorii, ce se refugiaseră spre garderobă. Toată lumea și-ar fi putut primi în regulă lucrurile, dacă n'ar fi fost zăpăceală”.

Imagine dela unul din cele mai groaznice incendii ale tuturor timpurilor, acela care a izbucnit în Mai 1897, în Franța.

Onoarea bărbaților a fost totuși salvată, la Paris, dar nu de reprezentanții „nobilității”, ci de doi bucătari, d-nii Gomery și Vandier, precum și de birjarul Georges, devenit apoi „Cavaler al Legiunii de onoare”.

Acești modești cetățeni au scăpat dela moarte un mare număr de doamne și domnișoare, făcând parte din înalta aristocrație franceză. Victimele, cu rochiile în flăcări, au fost scoase printr'o ferestruică mică, de unde bravii salvatori înlăturaseră grățiile...

La noi, printre alții, a dovedit sânge rece și prezență de spirit portarul de noapte al Teatrului, anume Moise Mocanu, care — cum a zărit primele petice arzând căzând din tavanul scenei — a și alergat imediat de a deschis cele 12 uși ale teatrului.

Ora 4¼. Serbarea e în toi.

5 minute mai târziu: izbucnirea panice. Fiecare încearcă să se salveze cum poate.

MARTIROLOGIUL FEMEILOR

Ca și acum patruzeci de ani, la „Bazarul de caritate” din Paris, au fost sacrificate și la noi, mai cu seamă femei.

Mecanicul, unicul bărbat găsit carbonizat pe scenă, a făcut o mare imprudență. Reușise să plece. Era salvat! Dar a încercat să se mai întoarcă, spre a-și lua un palton. Și astfel cuprins de vârtoarea focului.

Cele patru bucureștence și-au găsit sfârșitul în aceleași împrejurări tragice ca și în 1897, reprezentantele celor mai înalte familii aristocratice franceze — unele de neam regesc, cum era ducesa d'Alençon.

Aceste doamne sosiseră atunci să ia parte la o serbare de binefacere. Unele dintre dânsle făceau pe vânzătoarele, în cadrul pitoresc al „vechiului Paris”, o stradă refăcută de comitetul organizator într'un spațiu închis de 80 de metri pe 15.

Alții cumpărau fără să se tocmească. Focul a izbucnit și acolo, ca din senin — se spune dela lampa unui cinematograf.

Peste câteva minute totul era o ruină, ca și la teatrul Eforiei din București. Și-au găsit sfârșitul la acel „Bazar de caritate” peste o sută de femei, apoi vreo doi medici, un general glorios... bărbați deprinși de a privi moartea drept în față.

La noi, au fost găsite aproape de nerecunoscut, ne mai având chip omenesc, cu craniul scalpat, corpul tumefiat și oasele calcinate, patru femei.

Proporția dintre bărbați și femei este într'adevăr impresionantă, sugerând concluzii penibile.

Fotografie luată după sinistru, pe locul de unde s'au cules cele mai multe cadavre.

Se poate spune că el a fost astfel unul dintre puținii cari au contribuit la salvarea publicului.

E NEVOIE SĂ SE IA MĂSURI!

Imediat după dezastrul dela „Eforie” s'a vorbit despre controlarea tuturor sălilor publice. Dar se pare că dela Crăciun și până astăzi am uitat de această chestie...

Ajută-te și te voi ajuta! spune Sf-ta Scriptură. Indolentul și nepriceputul nu are dreptul să se plângă de nenorocirile, ce cad asupra capului său, dacă nu face nimic spre a se salva. Este într-adevăr straniu că, după atâtea nenorociri petrecute în țară și în străinătate, nu ne-am învățat încă minte. Bisericele au și azi uși masive, cari se deschid numai într-o singură parte, putând fi blocate în caz de incendiu. Unele mari magazine bucureștene unde — la un moment dat — se pot afla sute, dacă nu chiar mii de persoane, au ieșiri strâmte și uși nesistematice. Iar teatrele și cinematografele, pe unde se vede câte un pompier sau doi, de decor, nu posedă tot utilajul modern, necesar pentru preîntâmpinarea incendiilor. Nu se știe dacă funcționează cortinele de fier și nici în ce stare sunt pompele, furtunurile și gurile de apă. Nu putem ocupa prea mult spațiu în revistă spre a vorbi despre toate incendiile mari din București, cum au fost de pildă: cel dela Palatul regal; mistuirea marelui magazin „Luvru”, care-și avea sediul la parter și în toate etajele clădirii din Calea Victoriei colț cu str. Const. Mile, etc. Putem spune, că am avut totdeauna noroc, deși avertismentele au fost destul de severe. Să nu așteptăm o nouă catastrofă, mai grozavă ca toate, pentru ca abea atunci, frângându-ne mâinile, să luăm măsuri de prevenire cuvenite.

ALEX. F. MIHAIL

Prima zi cu soare la șosea.

Excursioniști pe Muntele Bălea (Făgăraș).

STIMULAȚI INTESTINUL Dv. LENEȘ

și vă veți simți
mult mai tineri

Intestinul Dv. măsoară mai mult de 9 metri. Dacă el nu se golește complet, cel puțin odată pe zi, resturile alimentelor se acumulează, producând toxine și acizi. Aceștia trec în sânge și vă intoxică întreg organismul. Atunci vă simțiți oșorșiți, deprimați. Veți suferi de dureri de cap, dureri de spate, de reumatism și multe alte boli.

Nu încercați să remediați acest rău forțând intestinul cu purgative puternice, ci luați „mica doză” zilnică de săruri Kruschen, care încetul cu încetul va readuce intestinul Dv. la o funcționare normală. Înainte de a fi luat prima jumătate de sticlă, veți fi uimiți de rezultate. Privirea va fi din nou vioale, tenul strălucitor, mersul sprinten — vă veți simți întineriți, într-un cuvânt, vă veți bucura de acea invidiată „sănătate Kruscheniană”.

Prețul unui flacon mare 95 lei unul mic — 60 lei.

Asigurați-vă existența!!! Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate sex și cultură — poate învăța dactilografia, corespondența comercială — stenografia și lucrările de birou obținând diploma de absolvire. Reușita absolut sigură. Inscriseri zilnic „Școala Centrală” strada Academiei, 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Ianuarie cursuri noi.

Dr. ELISABETA MOLNAR MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica
universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă,
coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

Radio-Adeverul

CITIȚI

Adevărul Literar și Artistic

Cea mai răspândită revistă literară
O lectură pasionantă:

„Romanele Captivante”

În fiecare săptămână un nou roman.

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

Automatul DE COMANDĂ MONOBUTON NUMAI LA APARATELE PHILIPS

Cantata Simfonia

Selectivitate variabilă Reglajul volumului Acordarea aparatului Reglajul tonalității

CU O SINGURĂ MANIPULARE

Cereți gratuit la orice revănzător de aparate de radio PHILIPS broșura „ULTIMILE ȘTIRI” care vă va orienta asupra emisiunilor posturilor românești și străine cu indicația timpului și limbei respective

PHILIPS RADIO

Seria Simfonică 1938

ECHIPATE CU RENUMITELE LĂMPI Philips MINIWATT

Cât mai mult SOARE pentru copii Dv.

Razele ultraviolete sunt factorul principal de vindecare în cură de mare altitudine. De aceea rațiunea ne spune în lunile, când radiațiile soarelui slăbesc, să ne înlocuim energia prin „SOARELE de ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU.

Vă veți bucura văzând copilul Dv. dezvoltându-se în plină sănătate.

Careți încă de astăzi la med. gratuit broșura No. 843, conținând 40 pagini ilustrate pentru o demonstrație vădă nău a plăcușii pentru Dv. la: Industria Medico Tehnica S. A.

Prețurile pentru aparate complete de la Lei 8.000.- Lei 28.000. Consumația curentului 0,3 kw.

„Soarele Artificial de Altitudine” — ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TEHNICA S. A. BUCUREȘTI STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

UN SĂPUN EXCEPTIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

Cartea inoirii popoarelor

PĂCĂTURE ȘI INOIRE IN LUME

MULȚI dintre noi sunt ispitiți să creadă că în Sf. Scriptură găsim mai cu seamă legende, mituri, povestiri din vremuri trecute, învrăstăte cu multe închipuiri ale oamenilor fără simț critic, dar nu însuși adevărul istoriei. Deci dacă vorbim despre chipul cum omul a păcătuit înaintea lui Dumnezeu, aceasta poate fi privită ca o urzire a minții neînarmate a omului, dar nu ca însuși adevărul pe care să ne putem sprijini ca o adevărată cheie a istoriei.

Cu toate acestea putem spune că Sf. Scriptură niciodată n'a fost dată de minciună. Dacă au fost unii care au crezut așa, dacă au ieșit la iveală scrieri care au căutat să dovedească greșelile sau neadevărurile pe care le cuprind, cercetările amănunțite, urmărite ca mari stăruințe de mulți învățați, prin săpături în Palestina, Egipt, Asiria, Babilonia au dat la iveală, că toate mărturisirile ei sunt fără greș. Nu avem decât să pomenim, despre scrierea lui Sir Charles Marston „The Bible is true” și altele ale lui, care au arătat toate dreptățile Bibliei. Și alții au urmat pe aceeași cale (vezi scrierea mea „Cartea Cărților”. București, 1937, pag. 68-69)

Cineva însă ar putea întâmpina: „Eh, o fi așa în ce privește stările materiale, lucrul pipăit, dar cum ne-am putea rosti cu aceeași dreptate despre stările sufletești? În privința aceasta, nu putem dovedi nimic din ce va fi fost în trecut, iar pe de altă parte, cele povestite par cu totul sărite din hotarele obișnuite ale vieții. Cum să crezi că omul a greșit înaintea lui Dumnezeu, că a fost dat afară din Rai, că a fost supus la legea muncii, că a început pentru el domnia păcatului... Acestea pot fi rostiri însemnate pentru viața religioasă a omului, pot fi luate ca o tâlcuire a stării lui în sânul firii; dar nu pot fi primite de cugetarea critică a omului trecut prin sita cugetării amănunțite!”

La acestea, trebuie să-i răspundem, mai întâi în de obște, că omul de obicei nu crede ceea ce se înfățișează în chip neobișnuit; dar foarte ușor crede lucruri de altfel grele de crezut, dacă însă ele i-au fost tot spuse și azi și mâine și poimâine. El crede nu pe temeiul cernerii critice a unor stări de lucruri, ci prin faptul că a tot auzit de ele dela mulți și din mai multe părți. Așa au crezut atâtea că omul se trage din maimuță, deși nu trebuie decât puțin duh critic, pentru a vedea subrezenia unei asemenea tâlcuiri a prefacerii ființelor. Deci nu că povestirea despre căderea omului ar avea în sine greutăți mai mari de a fi crezută decât atâtea alte mărturisiri pe care omul le primește cu ochii închiși, ci este întâmpinată cu neîncredere din pricina felului neobișnuit al acestei stări de lucruri.

Nu aceasta însă trebuie să hotărască, dacă poticnirea omului prin păcat la începutul ființării sale s'a petrecut sau nu, ci numai cercetarea critică despre lucruri ca acestea. De aceea, pentru a nu fi numai povestitori, ci și luminători ai cuprinsului Scripturii, trebuie să ne apucăm a face și aceasta.

II

ESTE CĂDEREA OMULUI UN ADEVĂR ?

În loc de a primi cu ușurință vorba că Sf. Scriptură cuprinde numai mituri și închipuiri despre starea lucrurilor dela începutul lumii; că ea răspunde cugetării copilăroase a omului din vremurile de altădată, care nu putea să aibă simț critic al celui de azi; ia să pășim înșine la privirea unor stări de lucruri și numai apoi să ne facem o părere despre ce a putut fi starea omului la începutul omenirii. E adevărat că aici nu ne putem sprijini pe cercetări pipăite care s'au putut face în pământurile răscolite ale țărilor vechi. Totuși noi ne putem apuca de cercetări despre sufletul omenesc, despre chipul lui de a lucra dealungul istoriei. Vom scoate de aci fapte și temeuri, care nu sunt mai puțin pipăite și adevărate decât ce au descoperit marii învățați în

pământurile vechilor țări despre care ne povestește Sf. Scriptură.

Este un fapt pe care-l încercăm zilnic și pe care nu-l putem tăgădui; Omul face răul cu o mare ușurință, ba și cu plăcere, mult mai degrabă decât binele. Nu numai atât, ci-l face, cu toate că știe că e rău și că-i aduce pagubă. El își croiește plăceri mincinoase, care nu răspund nevoii lui ca ființă vie, ci sunt chiar plăceri periculoase și vătămătoare. O știe prea bine și totuși o face.

Să nu fie aceasta o dovadă că în ființa lui este ceva rupt, ceva care stă strâmb? Cum se poate că el își dă seama despre ce este bine, despre ce-i folosește sau îl vatămă, dar totuși, în ciuda acestei înștiințări, pe care o are dela mintea lui, aleargă întins spre păcat?

Oare acesta nu este un fapt adevărat și care trebuie să ne dea de gândit? Oare putem trece cu ușurință peste această încercare a omului și a ne opri numai la faptele pe care le putem prinde cu mâna?

De aceasta este și ea o stare de lucruri ca și aceea pe care o poți prinde cu mâna. Este ceva care te izbește în față. O poți numi jalea vieții omului pe pământ.

De ce, dacă omul are lumina minții, înțelegerea lucrurilor, lucrează ca orbul și se aruncă în vâltoarea păcatului? Știe prea bine că aceasta-l duce la peire? Atunci de ce-o face?

Oare nu s'au petrecut dureri de acestea în toate timpurile? Oare nu suntem marturi la ele totdeauna? De ce oare omul, care știe că jocul de cărți îl duce la prăpăd, că-și primejduiește acolo starea lui și soarta familiei, se mai duce să încerce un noroc care e aruncat în prăpastie pe atâtea?

Dar luați tot așa felurite plăceri ale omului, pe care el le știe că sunt periculoase, cum este beția, cum este destrăbălarea și altele de soiul acesta. El știe bine că acestea sunt mari primejdii, fiindcă doar a văzut pe atâtea alții care s'au nenorocit prin ele înaintea lui.

Orice om, care știe primejdia legată de anumite fapte, se ferește de ea. Nici vorbă să se arunce de voie în lațul ei. Cum se face atunci că în fața primejdiilor legate de anumite plăceri, el închide ochii? De ce, pentru o plăcere de o clipă, el înfruntă primejdii care-l pot nenoroci pe totdeauna? Iată o stare de fapt peste care nu se poate trece fără a trage din ea încheierile cuvenite. Ele însă duc, fără doar și poate, la dovedirea păcatului în viața omenirii. Îl vedem ca o stare străină de noi, furișată printre noi, printr'o vinovată uitare de o clipă a chemării noastre și a stării noastre cuviincioase înaintea lui Dumnezeu.

De unde omul, înarmat cu o înțelegere mai vie decât toate celelalte ființe din lumea lui Dumnezeu, ar fi trebuit să fie mai în stare ca celelalte dobitoace de a ține calea cea dreaptă înaintea lui Dumnezeu, și-a pătat cinstea de a fi slobod și a luat-o razna. Aceasta însă este tocmai starea păcatului, care este cu neputință să fie tăgăduită, fiindcă îl vedem. Oricât am voi să ocolim starea aceasta, să-i dăm cumva altă tâlcuire, nu putem tăgădui un fapt: Tot dela Dumnezeu sunt și dobitoacele. Ele însă își urmează neabătute drumul lor dela Dumnezeu. Să-l fi făcut Dumnezeu pe om mai nemernic ca alte vietăți? Nu e de gândit, fiindcă el este înarmat mai bine. El și-a putut dovedi prin multe această înarmare a lui. Atunci cum putem tâlcui noi nefericirea lui, că, putând fi în culmea culmilor, totuși își face singur osânda vieții lui?

Când omul își privește traiul lui, când se întristează văzând că semenii lui își fac viața amară unul altuia, deși ar putea fi fericiți cu toții, face dovada că numai el e așa, pe când alte vietăți se află mai bine. Nimic însă nu ne poate încredința că aceasta ar fi croiala dintr'un început a omului, ci dimpotrivă, că și în viața lui ar trebui să fie măcar tot atâtea rânduială ca și în viața dobitoacelor. Afunci de ce nu e așa?

III

RÂNDUIALA STRICATĂ

Dacă în sânul întregii lumi a lui Dumnezeu toate sunt cu rânduială și la locul lor, dacă stelele uriașe

își merg drumul lor neabătute de mii și mii de ani, dacă pământul nostru străbate căile fără o clipă de oprire, dar și fără o clintire de un palmar din drumurile lui, este că Dumnezeu a pus în lumile acestea o rânduială, pe care nu o putem privi decât uimiți. Și totuși, în sânul acestei rânduiei covârșitoare, iată un fapt care ne lasă uluiți: Omul a sărit din căile pe care i le-a tras Dumnezeu și s'a abătut. El trăiește o viață altfel decât cea care i s'a rânduit să trăiască.

Poate sta fapta aceasta înaintea noastră fără nicio tâlcuire? Este lucru cugetat a trece peste povestirile Sfintei Scripturi, spunând numai că ele răspund stării de copilărie a omenirii?

Dar iată că starea aceasta a ajuns până la noi. Vedem că omul are toată pregătirea pentru a vedea binele, a înțelege vrednicia lui, folosul lui. Cu trecerea vremii, învățătura lui a sporit, copilăria lui a încetat. El își poate da seama acum mai bine ca altădată despre ce este. Dar starea aceasta de a batere pe care o vede azi netăgăduită înaintea ochilor trebuie să-și aibă o pricină a ei. De ce toate ale lui Dumnezeu umblă de minune, numai făptura lui cea mai aleasă umblă strâmb. Și starea aceasta e cu atât mai ciudată, cu cât el era mai bine înzestrat ca alte vietăți, pentru a-și înțelege rostul lui. Atunci?

Atunci rămâne că a trebuit să se, petreacă ceva cu această ființă a omului, dacă el singur, din toată nemărginirea lumii, umblă pe căi abătute dela rânduiala lui Dumnezeu.

Dar tocmai acesta este păcatul. El este intrarea unui cui străin în lume, care a rupt pe om din urzeala lui Dumnezeu și l-a pus să trăiască după poftele lui.

Starea aceasta nu e dela Dumnezeu, ci dela omul singur. Cinstit de Dumnezeu cu vrednicia slobodei făptuiri, el a folosit starea aceasta repezindu-se și spre ce ar fi putut fi vătămător ființei lui.

Nu mai așa ne dumerim că în ființa omului a intrat o prăbușire, pe care o numim căderea omului. Noi îl vedem însă căzând pe fiecare clipă. În fiecare răstimp al trecutului și până sub ochii noștri, vedem cum omul se prăbușește. Dacă el a sporit atâtea în ce privește dobândirea puterii asupra lucrurilor și astfel în aceasta a îndeplinit chemarea lui Dumnezeu, pe de altă parte, nu se arată în stare de a se stăpâni pe el. Este târit încoace și încolo de fel de fel de pofte, ispitele lucrează asupra lui cu putere și-l doboară dureros. Stăpân pe de o parte, este un biet rob pe de altă parte.

Istoria omenirii este povestirea neîncetatei căderi a omului dealungul veacurilor. În adevăr, el și-a făcut viața cât mai amară, prin poftele pe care le-a lăsat slobode să bântuie în sufletul, său.

IV

CĂDEREA ȘI ÎNĂLȚAREA

Dacă însă istoria obișnuită ne face marturi ai unei asemenea stări a vieții oamenilor, Sf. Scriptură ne arată ceva mai mult. Ea ne dă nu numai priveliștea căderii, ci și pe cea a ridicării. Îl vedem pe om nu numai căzut la pământ și neputincios a se ridica, îl vedem nu numai doborât prin abaterea lui, ci ajutat și prin leacul pentru a se mântui.

Acesta i s'a dat prin Isus Hristos. După cum spune Sf. Evanghelist Ioan (1, 17), *darul și adevărul prin Isus Hristos s'au făcut*. El este punctul culminant din istoria omenirii, fiindcă prin el toată istoria trecutului nu este numni priveliștea nenorocirilor pe care omul le-a îngrămădit deasupra capului său prin păcatele lui, ci și privirea ridicării omului și căutarea mijloacelor pentru a se scutura de păcat.

Marea noutate a istoriei dela Hristos încoace nu este numai aceea de a vedea cum oamenii se chinuesc unul pe altul, cum își fac viața de nesuferit unul altuia, ci și a se hrăni încă și cu mângâierea de a vedea că pâlcuri de oameni se ridică, care nu au altă chemare decât a îmbuna pe semenii lor, croindu-le un cuget nou: acela că sunt frați.

Astfel prin Isus Hristos istoria se împarte în două: de o parte istoria pășirii prin păcat; pe de

alta, istoria lucrării împotriva păcatului prin noua semănătură adusă de Iisus Hristos și deprinderea lumii de a lucra cu armele lui.

Păcatul se înțelege că n'a încetat, fiindcă el se ține de știrbirea pe care omul și-a adus-o lui însuși prin abaterea dela calea lui Dumnezeu. Dar după cum unele boale au bătuit cu putere numai atâta vreme cât nu s'a găsit un leac împotriva lor, tot așa nici păcatul n'a perit, dar omul a găsit leacul de a-l înlătura: părtășia lui vie cu Iisus Hristos. Acesta a adus în sânul omenirii un nou soi de desfătăre; acelea de a trăi în unirea cu Dumnezeu. Cine a gustat din acestea a socotit cu totul mai pre jos toate plăcerile mărunte după care obișnuit oamenii înnebunesc.

Omenirea, se înțelege, a avut vremuri strălucite și înainte de Iisus Hristos. Dar acelea au fost numai străluciri omenesti, care au dat dovada minții lor meștere a plăsmui lucruri minunate; dar nu și arma de a înfrânge păcatul. Omenirea nici nu avea cugetul limpede despre starea sa păcătoasă. De acela ea a avut cele mai mari străluciri în latura pământească, dar totodată și mari scăderi în cea sufletească.

Chiar de câte ori se lucrează cu ele, până în ziua de azi, omenirea încearcă zvâcniri și înoiri, care rodesc cu mare belșug și cu sănătoasă îndreptare. Astfel Iisus Hristos este mântuitor și în înțelesul acesta, că obștiile omenesti pot înainta oricât de mult în strălucirile omenesti, dar în ce privește alungarea păcatului din sânul lor, ele nu pot izbândi fără Hristos.

Dacă cineva va sta împotriva acestor arătări, voind să le înfățișeze numai ca înfloriri ale cugetului religios înflăcărat, noi îi vom aduce mărturia lui *Hippolyte Taine*, care nu era nici înflăcărat religios și nici chiar om religios. El însă a mărturisit numai ce a descoperit în sânul omenirii ca istoric: „Totdeauna și pretutindenea, îndată ce oamenii strică aceste aripi (ale creștinismului), purtarea obștească și cea casnică a lor se dărapănă și ea... Numai creștinismul este în stare a ne opri din alunecarea nesimțită, prin care, cu toată greutatea ei din naștere, rasa noastră se prăbușește spre viața cea mai de rând”. Această le spune vestitul autor al scrierii *les Origines de la France Contemporaine*. Când istoricul mirean mărturisește, spune aceasta, nu este cu tot dreptul a privi fapta lui Hristos ca adevărată mântuire a lumii? Așa cum a spus odată Sf. Scriptură, așa este lucrarea sa asupra omenirii până în ziua de azi. Cu toate mijloacele ei omenesti, lumea nu se poate tămădui singură. Ea cade din nou spre păcatele de baștină. Zmulgerea din lațul păcatului nu-i vine dela ea. O spune tot Taine prin cuvintele: „Nici cugetarea filosofică, nici cultura artistică și literară, nici chiar onoarea feudală, militară sau cavalerescă, nicio administrațiune, niciun fel de gospodărire a unei țări, nicio cărmuire nu pot înlocui creștinismul în această slujbă” (tot în *les Origines de la France Contemporaine*).

V

INCHEIERE

De aceea, când Sf. Scriptură ne vorbește despre păcat și despre mijloacele de a-l înfrânge, pe care ni le-a adus Iisus Hristos, nu trebuie să privim acestea numai ca rostiri cucernice ale sufletului plecat înaintea lui Dumnezeu, ci ca deplină stare de fapt. Ea este adevărată de însuși mersul lucrurilor omenesti. Dacă Sf. Scriptură ne vorbește despre această stare de lucruri, dacă ea ne luminează asupra jalnicei stări a omenirii fără Hristos, trebuie s'o vedem drept ceea ce ea este cu adevărat, adică singurul mijloc prin care popoarele se pot înoui și păstra la o înaltă treaptă de cioplire și învrednicire a lor.

Nici păcatul nu este o închipuire goală, o scornire a oamenilor cu un tremur mai viu înaintea lui Dumnezeu, nici mântuirea nu trebuie privită ca o gogoriță străină de viața pipăită de a obștiilor de azi. Mărturisirea lui Taine e o dovadă. Toate au nevoie de mijloace de dincolo de ele, pentru a-și păstra o sănătate sufletească și a dobândi suirea pe treptele celei mai mari înălțimi unde se poate sui un popor.

Sf. Scriptură ne îndrumază să ne ținem pe asemenea trepte. De aceea ea nu este cartea unui popor și nici numai povestirea unui trecut obișnuit al unui neam de oameni, ci este cartea tuturor popoarelor și cămara înoirii lor prin Iisus Hristos. Numai ea ne lămurește asupra primejdiei păcatului, pe de o parte, și asupra mijloacelor de a-l desființa, pe de altă parte.

Iată de ce ea trebuie să se găsească în sânul fiecărui popor, iată de ce cuprinsul ei trebuie să se afle în inimile noastre ale tuturor. Departe de a-l simți ca străin de noi, îl vom simți ca acel ce răscolește în chipul cel mai viu adâncurile noastre și ne cheamă spre întărire și nemurire. Trebuie pomenită pre-

tutindenea rostirea chinezului căruia, cetindu-i-se din Sf. Scriptură, a strigat deodată, răpit de cuprinsul ei: „Vai! cine a scris cartea aceasta a cetit în sufletul meu!” Atâta potrivire găsea el între scăderile lui sufletești și oglindirea pe care i-o dădea Sf. Scriptură. Cartea aceasta e darul lui Dumnezeu între oameni, pentru că ne arată ce greșit am zidit noi casa vieții noastre, depărtându-ne de Dumnezeu

prin păcat; dar cum o putem clădi nou trainic și sănătos, în-torcându-ne spre el și primind astfel mijloacele noi vieții pe care ni le-a adus Iisus Hristos.

Așa este Sf. Scriptură și cu astfel de încredințare trebuie să alergăm spre ea pentru o cunoaștere mai înainte de orice alte cetiri.

Arhim. SCRIBAN

Doi tineri îndrăgostiți și-au pus capăt zilelor, asfixiindu-se cu mangel.

O impresionantă dramă amoroasă s'a întâmplat săptămâna trecută în Capitală. Doi tineri și-au pus capăt zilelor, încuindu-se într-o cameră, în mijlocul căreia au așezat un lighean cu mangel. Tânărul era soldat. În buzunarele lui s'a găsit un bilet de voie pe numele Traicoff Ion. Tânăra era originară din Ceta-tea-Albă, avea 23 de ani și se numia Parascovia Boicenco.

Fotografiile noastre înfățișează: Infiorătorul tablou al celor două cadavre, așa cum au fost găsite. Mulțimea — mahala dornică de senzație — staționează în fața casei unde s'a petrecut drama și, bineînțeles, comentează...!

În casa unde se află Togal

Nu pătrunde boala Peste 7000 medici și spitale confirmă în scris eficacitatea tabletelor Togal la:

Togal

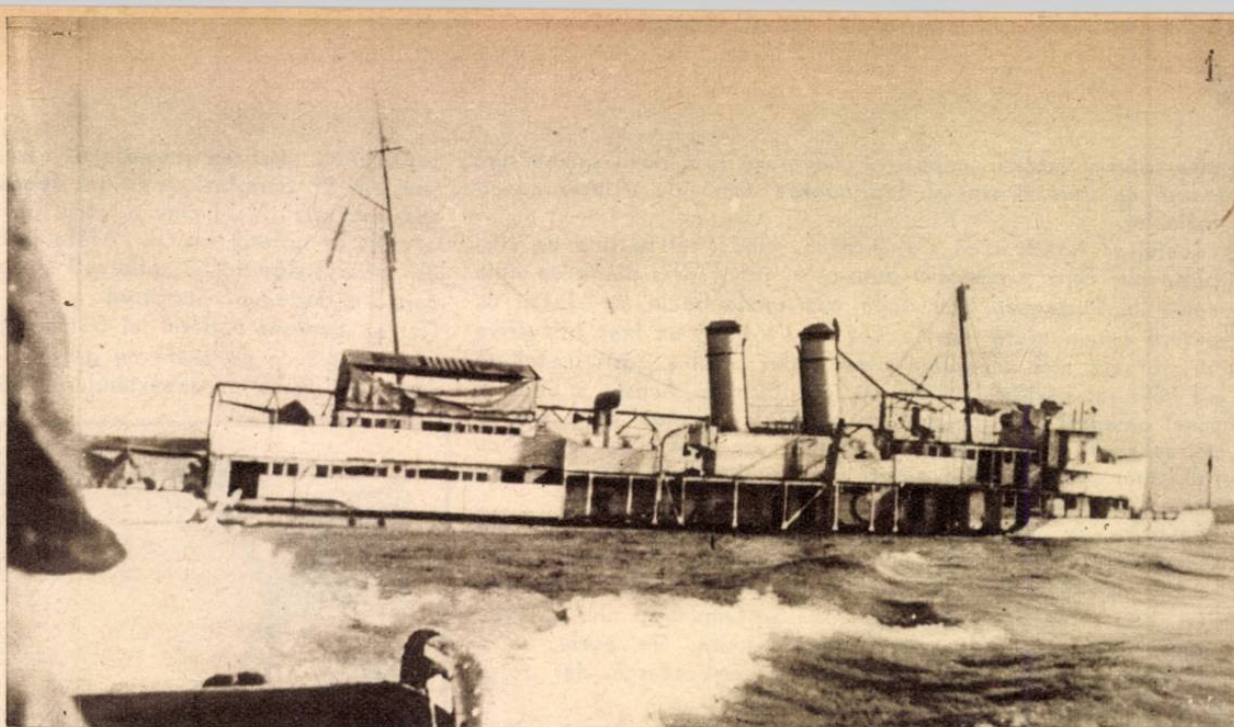
Reumatism, Gută, Sciatică, Răceli, Nevralgii, Gripă, Dureri de cap.

O SGUDUITOARE D R A M Ă A RĂSBOIULUI M O D E R N

Cum a fost scufundată canoniera americană „Panay” de către avioanele japoneze, în Extremul Orient

O DRAMĂ, un fragment al marei tragedii, care se desfășoară actualmente în Extremul Orient, s'a petrecut, nu de mult, pe apele turburi ale fluviului Yang-Tse. Este vorba de scufundarea canonierei americane „Panay”, de către aviația de război niponă. Faptele au fost relatate la timp de telegramele agențiilor de presă. Intreaga lume civilizată a înregistrat cu oroare brutalitatea cu care au procedat aviatorii japonezi. Și cu toate acestea, nu s'a știut decât foarte puțin în legătură cu acest incident, care ar fi putut duce la o incendiere a întregii lumi.

La bordul canonierei „Panay”, pe care se refugiase întreg personalul ambasadei Statelor Unite, din Shanghai, se afla în momentul atacului și reporterul cinematografic Norman Alley, care lucra pentru casa Universal-Film. În momentul începerii atacului, curajosul reporter nu și-a pierdut capul și a filmat, cu sânge rece, întreg incidentul. E un document unic în istoria

1. Vasul „Panay” se scufundă, după bombardare.

2. Ridicarea răniților de pe vasul „Panay”

3. Răniții sunt transportați cu alte vase, la primul post de ajutor.

războaielor, căci Norman Alley a fost dintre aceia cari au părăsit ultimii bordul canonierei.

Într'un emoționant articol de ziar, Norman Alley povestește impresiile sale din timpul atacului. Este mărturia cea mai de preț pentru marele proces pe care, cu siguranță, că lumea civilizată îl va desbăte, în legătură cu această agresiune nemotivată.

„Impresiile mele în timpul acelui moment înfricoșător, când primul obuz a căzut la bordul canonierei „Panay”, sunt încă confuze.

Sunt imagini disparate, încă neclare, unele mai tragice decât celelalte, din care am reținut, în mod surprinzător și numeroase elemente secundare.

Vitejia ofițerilor și echipagiului canonierei „Panay”, agonia marinilor răniți de moarte, eroismul și curajul fiecăruia dintre ei, drama retragerii noastre către malurile fluviului Yang-Tse mi-au rămas întipărite în minte, cu atâta claritate, încât mi se pare și astăzi că revăd imaginea înspăimântătoare a negrelor bimotoare de bombardament japoneze, care se desprindeau ca niște siluete pe cerul clar al Chinei.

Mă aflu pe puntea canonierei, admirând peisagiul iluminat de soarele amiezii, un soare palid și nu prea călduros. În clipa aceea am observat escadrila de avioane japoneze, care venia asupra noastră, în linie de atac. În prima clipă mi s'a părut că sunt victima unei halucinații. Nu putea fi decât un vis urât. În clipa următoare însă, s'a produs prima explozie. Vreme de o clipă nu mi-a venit să cred că Japonezii bombardează canoniera, care avea arborate la catarg numeroase drapele americane. În prima clipă s'a produs un sgomot infernal, care a fost străpuns de îndată de comenzile scurte

ale ofițerilor. Echipagiul se pregătea de apărare cu slabele sale mijloace.

Din înaltul cerului porni un plâns ascutit, care se întări mereu mai mult, până ce deveni un urlet impresionant. Erau avioanele care plonjau asupra noastră, iar urletul motoarelor sporea în fiecare clipă. Fiecare plonjon era întovărășit de căderea unei mulțimi de bombe, care, după părerea mea, erau din acelea de 50 kg. O mulțime de explosive au căzut pe punte și în jurul canonierei. Era un uragan de fier și foc. Aproape să 'nnebunesc.

Cu toate acestea, echipagiul n'a fost cuprins de panică și, cu toată situația grea, nu m'am putut opri să nu admir pe marinari, cari, fără să se miște de la posturi, trăgeau cu mitraliere ușoare, asupra avioanelor ce sburau în imediata noastră apropiere, încât simțeam curentul de aer provocat de elice bătându-ne obrajii. S'a încercat și imposibilul, pentruca canoniera „Panay” să fie salvată. În jurul meu se ridica o perdea orbitoare de flăcări și fum, străpunsă de șueratul șrapnelor, care explodau în toate direcțiile și care mă făceau să cred că ultima oră, atât a noastră cât și a miciei imbarcațiuni, sosise.

A urmat apoi o scurtă acalmie. Avioanele se depărtaseră pentru câteva clipe, pentru a reveni în goană nebună asupra noastră și pentru a ne ataca cu mai multă furie. Păsările ucigătoare deveneau mereu mai mari, iar metalul aripelor străluceau în soare; avioanele păreau niște balauri infernali, ieșiți din legende. Erau atât de multe, încât nici nu le-am putut număra, iar în urma primei escadrile, sosiau la răstimpuri egale, mereu alte avioane. Puncte negre se desprindeau din carlinge și cădeau asupra noastră, descriind în aer spirale. Cerul era plin de șuerăturile sinistre ale bombelor care ne erau destinate.

Prima rafală a căzut în apropierea punții canonierei, rupând piciorul comandantului Hughes. Mulțimea avioanelor japoneze înnegrea cerul. Din când în când, apăreau și avioane de vânătoare, ca niște viespi furioase. Fulgerele exploziei se succedau într'un ritm de iad. Am văzut căzând lângă mine, mutilați într'un chip îngrozitor, pe cadetul Biwerse și pe ofițerul secund Anders.

APARATUL CINEMATOGRAFIC INTRĂ IN FUNCȚIUNE

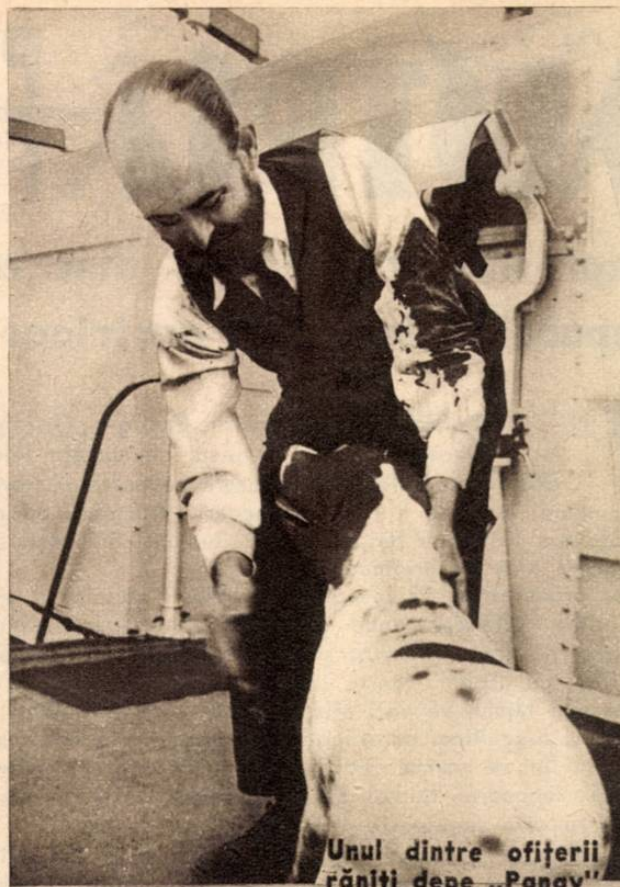
În pofida ororilor nu mi-am uitat meseria și am încercat să prind în raza obiectivului avioanele care se năpusteau mereu mai furioase asupra noastră. Am reușit să le cinematografiez în timpul unui plonjon, când mitralierele împrăștiu moartea în jurul nostru. O cută a drapelului ce flutura pe catargul mare a acoperit apoi obiectivul.

Reflex, fără să mă gândesc la pericol, am părăsit colțul adăpostit unde mă refugiasem și am făcut câțiva pași pe puntea sguduită de fiecare explozie. Gloanțele biciuiau aerul în jurul meu și loviau cu sunet sec oțelul cabinelor. La un moment dat auzii o detunătură formidabilă. Am fost ridicat în aer și aruncat ca prin miracol sub o scară de fier. Un om mi-a căzut pe umeri. Privindu-l în față, am văzut că este Sandro Sandi, ziaristul italian, care fusese rănit de moarte. Canoniera se scufunda cu încetul. Linia de plutire era acoperită de valuri. Câteva minute mai târziu, căpitanul a dat ordin de imbarcare, având grijă să puie în primul rând pe pasageri. Într'un prim sampan (barcă chineză), au fost mai de grabă aruncați decât imbarcați — atât de iminent era pericolul — răniții și pasagerii. Am dat unei persoane aparatul meu cinematografic și filmul turnat. Dar nici acești oameni nu au reușit să ajungă în liniște la țarm. Sampanul era la jumătate distanță între cano-

loc unde se întindea o mlaștină ierboasă, care nu ne putea oferi nici un fel de adăpost, în cazul în care am fi fost din nou atacați. Teama se putea citi lesne pe fețele noastre. Din fericire, avioanele Japoneze nu ne-au mai urmărit, astfel că am avut răgaz să pansăm pe răniți.

AGONIA CANONIEREI

De pe mal am asistat la sfârșitul dramei. O cano-nieră japoneză s'a apropiat de „Panay” și i-a dat lovitură de grație. Bolnavi, clănțănindu-ne dinții într'un

Unul dintre ofițerii răniți de pe „Panay” își mângâie câinele credincios, care a scăpat teafăr.

hal fără de hal, ne-am ascuns în ierburile umede. Printr'o perdea de trestie am văzut cum prora cano-nierii „Panay” s'a ridicat deodată către cer, pentru a se infunda în apele murdare ale fluviului Yang-Tse. Drapelul american a plutit mai mult la suprafața apei.

La căderea serei, mica noastră trupă de răniți și muribunzi a început să facă pregătiri, pentru a părăsi aceste locuri îngrozitoare. Un chinez ne-a închi-riat un caic, astfel c'am reușit să ajungem, extenuați, la Hansban. Ajunși în sat, sătenii și soldați chinezi s'au grăbit să ne ajute. După iadul prin care trecusem, ni se părea că e paradisiul.

S'a hotărât ca Hall Paxton, secretarul ambasade

americane, să ne părăsească și să încerce, prin orice mijloc, să comunice telefonic cu ambasada sa. Paxton a străbătut astfel mai bine de 40 de mile, dus și întors, reușind să vorbească la telefon cu ambasada americană din Hangkow. În felul acesta, întreaga lume a aflat de atacul sălbatec, căruia i-au căzut victimă cano-nierii „Panay” și pasagerii săi.

Pe de altă parte, ne-a adus la cunoștiință că la Hoshien ne aștepta cano-nieră britanică „Lady Bird”, precum și cano-nieră japoneză „Oahu”.

Ne-am grăbit să plecăm într'acolo. Țin să-mi exprim încăodată stima și admirația mea profundă față de căpitanul Hughes, de ofițerii și echipagiul cano-nierii Panay, cari, datorită sângelui lor rece au reușit să ne aducă în siguranță, la Hoshien”.

După „MAYERLING”, cel mai frumos roman de dragoste:

„PRINȚESA TARAKANOVA”

cu noua vedetă a cinematografului francez:

„ANNI VERNAY, PIERRE RICHARD WILM, ROGER KARL, SUZY PRIM, JANINE MERREY, etc. în regia lui FEDOR OZEP. O producție „Nero-Film”, Paris. Filmul „PRINȚESA TARAKANOVA” va rula în curând la Cinema „ARO”.

Un nou succes al cinematografiei franceze:

DITA PARLO și PIERRE BLANCHAR
în filmul „CURIERUL DE LYON”

Cunoscuta eroare judiciară ce va rula în curând la noi.

AUSTRIA PATRIA FUNICULARULUI

Impresiile unui turist dintr'o călătorie dealungul republicii federale austriace.

I NAUGURAREA funicularului din Galzig—„Galzigbahn“, cum a fost numit—care a avut loc la 19 Decembrie 1937, a făcut ca numărul telefericelor aflate în Austria să se ridice la 12. Desigur că informația aceasta va naște multora gustul să întreprindă o călătorie în Austria, cu singurul scop de a cunoaște această frumoasă duzină de ascensoare alpestre; desigur că acest record n'a fost încă bătut și va fi deajuns să urmați sfaturile noastre ca să puteți înfăptui o performanță atât de originală.

Dacă proiectați să vă începeți prin Viena pelerinajul acesta de un gen cu totul nou, e indiscutabil că prima vizită ce trebuie s'o faceți e la *Rax*, munte familiar vienezilor. Veți lua apoi un rapid al liniei numite *Südbahn* și după mai puțin de o oră, veți coborî la *Payerbach-Reichenau*; un tren, cu aspect foarte cochet, vă va depune în câteva minute la gara telefericului. Câteva clipe mai târziu, vă veți afla la 1500 metri altitudine și sub ochii d-voastră se vor desfășura niște întinderi magnifice, care făgăduesc promenade interminabile pe un vast platou. Rămâne doar să vă decideți în ce anume epocă acest ținut vi se va părea mai încântător: sub acoperământul alb al zăpezii, în cadrul florilor de primăvară, sub soarele arzător al verii sau în timpul toamnei, pictor măiestru care zugrăvește regiunea cu mii de culori?

Reveniți apoi la Payerbach și, după 5 ore și jumătate de drum pe cale ferată, veți fi străbătut Styria plină de verdeață, ca să ajungeți apoi în Carinthia însorită. La *Annenheim*, pe malul Ossiachersee, lac cu înfățișare gravă și visătoare, veți lua telefericul de *Kanzel* (1480 metri). De acolo, de sus, veți putea admira întreaga Carinție, ce se întinde la picioarele voastre ca un joc minunat de copii, cu mii de lacuri, mărginită de zidul stâncos al *Karawanken-ilor*, dominat la orizont de piscurile albe de calcar ale Alpilor Julieni. Deastădată luați trenul liniei feroviare a Tauernului și, după ce ați trecut de Villach și de Spital, coboriți la Ober-Villach, unde un teleferic vă permite să vizitați o veche localitate, dintre cele mai interesante, situată la 300 metri mai jos. Aici veți aștepta autocarul poștal cu destinația: *Heiligenblut*. Veți prânzi apoi la 2362 metri altitudine, sub *Franz-Josefs-Höhe*, iar seara, dacă inima vă dă brânci, vă veți plimba dealungul lacului *Zell am See*, dacă nu preferați cumva să faceți, fără prea mare osteneală, ascensiunea lui *Schmittenhöhe*, 1968 metri, în fața căruia vi se oferă privirilor pline de admirație munții uriași ai lui *Hohe Tauern*, aliniați într'o ordine perfectă, ca un regiment model. Dacă cumva căderi mari de zăpadă au făcut impracticabilă autostrada alpestră a lui *Grossglockner*, luați la Villach trenul liniei Tanern până la *Schwarzscht. Veit* și, de aci, veți ajunge foarte ușor la Zell am See.

O oră de mers vă este de ajuns ca să ajungeți la *Kitzbühel*, stațiunea cu renume mondial, și, un sfert de ceas mai târziu, iată-vă pe culmea lui *Hahnenkamm*, la o altitudine de 1665 metri, în inima verdeții Alpilor *schistoși*, în fața masivului *Kaisergebirge* al cărui profil ciudat evocă turnurile unei fortărețe. Mai târziu, în mai puțin de două ore, rapidul în care vă aflați, intră în gara din

Plecarea cu funicularul din stațiunea de pe munte, în Tirol.

Funicular în sudul Austriei.

Innsbruck. Aci, rămâne să alegeți între două teleferice: acela din *Hafelekar* (2334 metri), pe care îl puteți lua la stația *Hungerburg*, ca să faceți cunoștință cu pitorescul sălbatec al lui Nordkette și acela din *Patschar-Kofel*, care se află în fața celui-lalt și de unde veți putea admira splendoarea munților din față. Pe acest din urmă munte, al cărui vârf e de 2260 metri și pe care-l urci în scurt timp, punctul de plecare fiind satul Igls.

Și acum, hai! să pornim spre cel mai înalt teleferic din Austria: să luăm deci la Innsbruck un autocar, care străbate *Mieminger-Plateau*, cu perspective minunate și vârful din *Fernpass*, cu lacuri de smarald. Il vom părăsi la *Ehrwald*, ca să ne suim într'un teleferic care ne va depune la o înălțime de 2806 metri, cu puțin deasupra vârfului *Zug-*

spitze; vederea ce ni se înfățișează aci, la înălțimea acesteia amănitoare, e de o frumusețe extraordinară.

Întoarcerea se efectuează în autocar, prin *Imst*; aci, vom lua trenul, ca să sosim, 50 de minute mai târziu, la *St. Anton am Arlberg*, unde se așteaptă telefericul din *Galzig* (2080 metri). Dispozitivul lui e conceput în așa fel, că el poate realiza o mare viteză. Într'adevăr, două ore mai târziu, ne aflăm cu toții la *Bregenz*, ca să întrebuițăm telefericul *Pfänder* (1060 metri) și să contemplăm apusul soarelui pe lacul Constanța.

Mai lipsesc, colecției noastre, două teleferice; le-am păstrat pentru drumul întoarcerii. Nu știați asta, nu-i așa? vă dispensați de o vizită la *Salzburg*, orașul festivalurilor; de aci vom face, natural, turul lacurilor din *Salzkammergut* și, pe marginea lui *Ebensee*, vom lua telefericul *Feuerkogel* (1584 metri), ca să adresăm de acolo, sus, un salut respectuos Majestății Sale *Dachstein*, suveran necontestat al Alpilor calcaroși septentrionali.

Înainte de a ne întoarce la Viena, să nu uităm să coborim la *St. Pölten* ca să ne ducem să găsim, într'un cerc de munți, țința seculară a pelerinajului, care poartă numele: *Mariazell*. Telefericul său își termină călătoria la *Burgeralpe* (1300 metri), unde turistul se bucură de o priveliște fermecătoare.

E deajuns o mică plimbare în automobil, ca să ajungem la stațiunea de jos a telefericului din *Rax*...

M.

Cu funicularul la Mariazell.

ACEASTA este povestea unei doamne X care dorea să aibe un corp bine proporționat. Ea s'a dus într'o zi la o casă de confecții ca să-și aleagă câteva toalete dar toate rochiile pe care le încerca îi erau prea mari în umeri și prea strâmte pe șolduri. Zi de zi, proporțiile sale sporiseră pe nesimțite, dar dădea mereu vina pe modă care făcea ca talia să pară mai groasă decât era. Acum însă, adevărul nu-i mai scăpa. Corpul ei pierduse proporțiile tinereții — avea acum linii greoaie de femei tomnatecă. Și d-na X. hotărî să se refacă.

Ea făcu o vizită unei specialiste în ale frumuseții, care de ani de zile învăța femeile cum să-și conserve tinerețea.

Mai întâi a fost cântărită și măsurată. Apoi a fost pusă înaintea unui ecran luminat, fotografiându-i-se silueta. I se spuse să stea ca de obicei și apoi, așa cum credea ea că ar fi trebuit să stea, iar în cele din urmă i se arătă cum să ia ținuta corectă. Ea fu fotografiată în toate aceste trei atitudini.

Mai târziu, când i se arătară clișeele, d-na X. avu o surpriză nu tocmai plăcută. De unde fusese întotdeauna mândră de ținuta sa, constată că jumătate siluetă nu este departe de a fi perfectă. Dar mai umiltoare fură clișeele care o arătau în atitudini obicinuie. Acestea-i arătară că spatele i se rotunjea între umeri formând acel început de cocoșe a bătrâneții, iar capul îi era întins înainte făcând ca gâtul să pară scurt și gros. D-na X. observă apoi că în poziția pe care i-o imprimase profesoara, coapsele și abdomenul său se observau mai puțin iar gâtul avea o linie foarte frumoasă. Ingrozită de această nouă viziune a siluetei sale, d-na X. se puse pe lucru. I se recomandă mai întâi că nu trebuie nici să mănânce prea mult, dar nici să se subalimenteze. Iar pentru remodelare urma să facă exerciții fizice sau masaj. Însă pentru că voia rezultate ea fu sfătuită să facă de două ori pe săptămână câte o jumătate de oră de masaj și să facă zilnic exercițiile fizice pe care urma să le învețe la institut. Prima lecție a fost una de ținută. A fost pusă să stea cu spatele la perete, lăsând o distanță de 15 cm. între ea și zid, cu genunchii ușor îndoiți și i se spuse să-și strângă pântecul și să-și lipească întreg torsul să rămână lipit de perete. Apoi i se recomandă să-și întindă brațele lateral cu dosul mâinilor lipit de zid și să le ridice cât mai sus cu putință, dar astfel încât torsul să rămâie lipit de perete.

La început, ținea seama la umeri dar se făcea un gol mai jos și vice-versa; dar în cele din urmă izbuti să execute mișcarea corect și acesta fu exercițiul No. 1 care trebuia să fie practicat zilnic. Urmă apoi diferite alte figuri din care dăm și noi aci câteva.

După trei săptămâni, d-na X. observă că în silueta ei se operaseră modificări simțitoare; iar după șase, trebui să-și trimită rochiile la croitoreasă pentru a fi strâmtate.

Dar ea nu era încă mulțumită de rezultate pentru că șoldurile îi erau încă prea mari. Părăsi deci ședințele de masaj și lecțiile de gimnastică rămânând a-și face zilnic jumătatea de oră de exerciții fizice și câte o cursă de 4 km. evitând dulciurile.

DENTRU REFACEREA SILUETEI

După șase săptămâni era triumfătoare. Se simțea mai bine decât oricând, fața-i era luminată iar silueta sa, aproape ideală. D-na X își continuă exercițiile pentru a conserva ceea ce a realizat cu atâta trudă.

1. Cu genunchii îndoiți, precum se vede în fotografie, aruncați picioarele binișor, dintr'o parte într'alta. Admirabilă mișcare pentru reducerea șoldurilor.

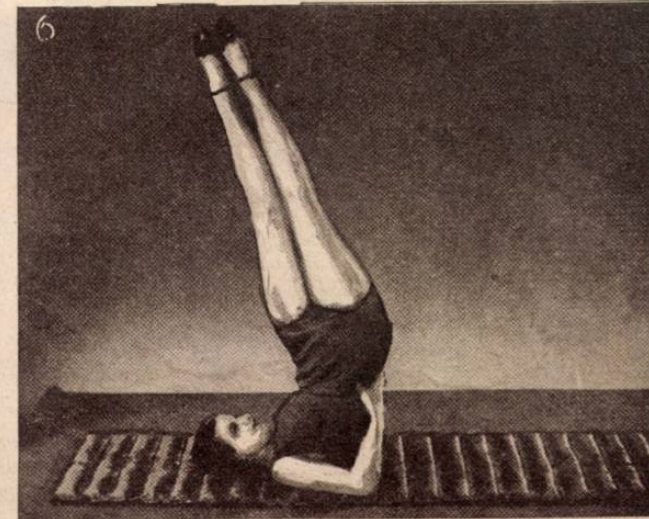
2. Stați întinse pe spate și ridicați picioarele, apoi aruncați-le într'o parte. Acest exercițiu va contribui la subțierea taliei.

3. Aveți grijă ca umerii să fie lipiți de podea în vreme ce încercați a atinge mâna stângă cu piciorul drept. Bună disciplină pentru șoldurile prea mari.

4. Exercițiu care pune tot corpul în acțiune și contribuie la suplețea torsului. Țineți picioarele încordate, dacă vreți să folosiți cu adevărat de pe urma acestei mișcări.

5. Șezând cu picioarele depărtate, aruncați-vă torsul cu brațele întinse căutând să ajungeți cât mai departe, apoi dați-vă brațele spre spate în vreme ce vă ridicați.

6. Când v'ați obicuit cu exercițiile precedente, încercați-l și pe acesta. Incepeți precum se vede în stânga: apoi întindeți picioarele, cu șoldul înclinat spre dreapta, repetați mișcarea îndoină iar picioarele și reîntinzându-le cu plecarea șoldului spre stânga. Nu abuzați de această mișcare.

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

SOȚIA LUI RICHARD TAUBER LA ST. MORITZ

În vreme ce Richard Tauber se află la Viena, unde turnează într'un film, soția sa, Diana Napier, și ea artistă de cinema, se află la St. Moritz unde practică sporturile de iarnă.

UN NUME NOU

Gale Sondergaard este actrița tânără, pe care încearcă s'o lanseze frații Warner. Judecând după fotografia pe care o publicăm aci, tânăra vedetă are toate șansele să cucerească drumul spre glorie.

INCET DAR SIGUR

Prezență timidă, într'un film de acum doi ani, frații Billy și Bobby Mauch, se bucură azi de o reputație bine stabilită. La Hollywood ei contează printre cele mai populare vedete.

(Fotografii M. G. M. și Warner Bros).

UN PASIONAT AUTOMOBILIST

Popularul june-prim al ecranului, Clark Gable, este un pasionat sportiv, iar dintre toate sporturile, acela pe care-l practică cu mai multă plăcere este automobilismul. Fotografia noastră îl înfățișează alături de mașina lui preferată.

IN ACEST NUMĂR:

NUNTA DE BASM,
FAST ȘI STRĂLUCIRE
A REGELUI FARUK ȘI
A REGINEI FARIDA
A EGIPTULUI

TREI PAGINI DE FOTOGRAFII
EXCLUSIVE

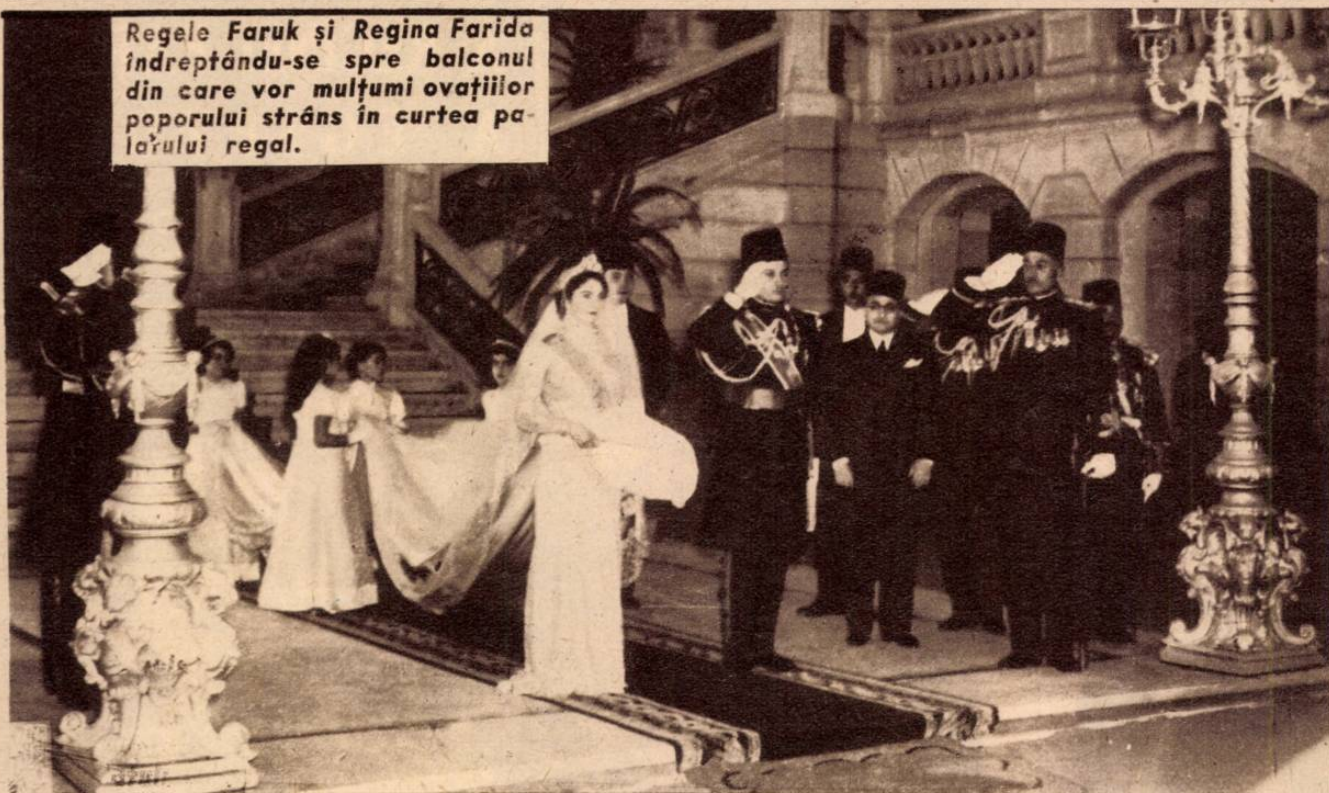

M. S. Regele Carol II, Marele
Voevod Mihai și A. S. R. Princi-
pesa Elisabeta, fotografiați în
seara de 24 Ianuarie la Palat,
cu prilejul reuniunii cavalerilor
ordinului Ferdinand.

(Foto I. B.)

CA INTR'UN BASM DIN 1001 DE NOPȚI, CURȚI EGIPTENE, REGELE FARUK ȘI FRUMOASA

Regele Faruk și Regina Farida îndreptându-se spre balconul din care vor mulțumi ovațiilor poporului strâns în curtea palatului regal.

CEL mai vechi regat din lume are acum cea mai tânără pereche regală. Regele Faruk s'a căsătorit la Cairo cu domnișoara Farida Zulficar, fiica unui înalt magistrat, Jusuf Zulficar Pașa. A fost cea mai sumptuoasă căsătorie pe care a văzut-o Țara Nilului dela Faraoni încoace. Tronul ocupat odinioară de Cleopatra este acum al unei fete de 16 ani, pe care dragostea unui Suveran tânăr a ridicat-o la rangul de regină a țării, în care era o simplă cetățeană. Nunta Regelui Faruk și a Faridei, supranumită Pitulicea, a prilejuit ceremonii strălucite, desprinse parcă din basmele celor 1001 nopți. Egiptenii au ținut astfel să reînvie fastul care domnea la vechile curți regale ale Egiptului.

Ceremonia propriu zisă a căsătoriei a fost foarte simplă, nedeosebindu-se întru nimic de aceea a oricărei femei egiptene. La ora 9 dimineața, domnișoara Farida Zulficar a dat delegație tatălui său s'o reprezinte la căsătoria cu Regele. Delegația a fost dată în rostirea următoarei fraze:

„Tată, îți dau delegația să mă reprezinți la căsătoria mea cu M. S. Regele Faruk”.

Ceremonia s'a desfășurat în sala de onoare a palatului.

Conform tradiției, nici mireasa, nici o altă femeie n'au asistat la ceremonie. Mireasa a stat tot timpul într-o cameră alăturată biroului Regelui Faruk.

Tatăl miresei, Jusuf Zulficar Pașa, a întrebat pe regele Faruk:

„Consimte Majestatea Voastră să ia de soție pe fiica mea, Farida?”

„Consimt” ia răspuns el.

S'a procedat apoi la semnarea contractului de căsătorie de către Rege și de tatăl miresei, în pre-

O parte din mulțimea de credincioși care a staționat în fața palatului Koubbeh, în timpul ceremoniei nuptiale.

PORTRETUL DE NUNTĂ AL REGEIUI FARUK.

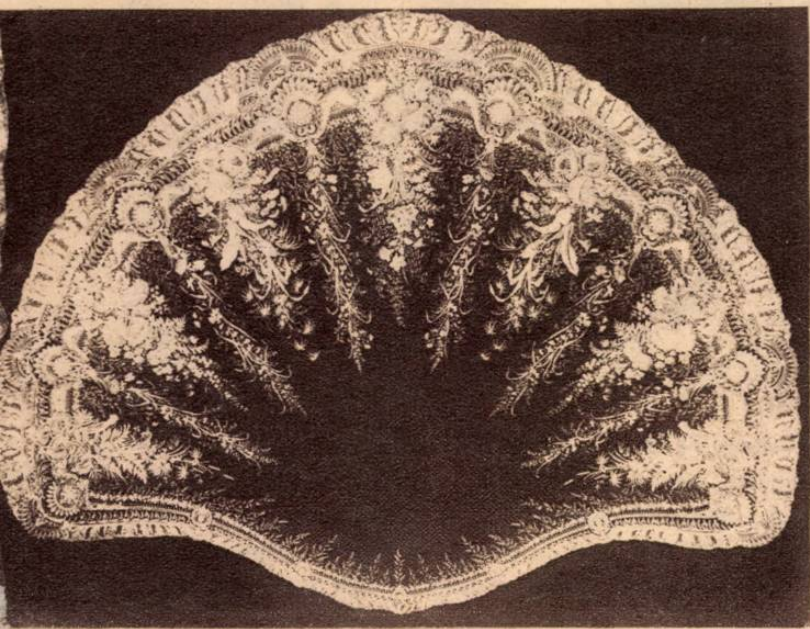
Fotografia noastră înfățișează pe tânărul rege Faruk în uniformă pe care a purtat-o în ziua nunții. Acest portret a împodobit toate străzile regatului său, în ziua ceremoniei nuptiale.

zența a doi martori, Ali Maher Pașa, consilier politic al Regelui și Marele Șambelan. Alături de aceștia au semnat și Șeicul Mustafa el Maraghi, rectorul universității El Azhar, în numele bisericii musulmane. După aceasta, bubuitul tunurilor anunțau Egiptului și lumii că Regele și Regina, în vârstă de 18 și 16 ani, s'au urcat pe cel mai vechi tron din lume.

În tot orașul s'au desfășurat scene de bucurie delirantă. La sărbătorirea evenimentului a luat parte, pe lângă populația orașului, numeroși beduini din deșert și reprezentanți

REINVIÂND FASTUL CE DOMNEA LA VECHILE FARIDA S'AU CĂSĂTORIT LA CAIRO

UN VOAL ISTORIC DE MIREASĂ, PENTRU REGINA EGIPTULUI.

Domnișoara Farida Zulficar, a purtat, la nunta ei, un voal istoric. Voalul din dantele de Bruxelles a necesitat ani de zile de lucru și a fost adus în Egipt de Împărăteasa Eugenia, în anul 1869, cu ocazia deschiderii Canalului de Suez. Voalul se afla în posesiunea Principesei Fatima, o mătușă a Regelui Faruk, apoi s'a pierdut. Casa domnișoare egipteană a reușit însă, de curând, să-l regăsească și să-l răscumpere.

Fotografia noastră înfățișează voalul istoric purtat de Regina Egiptului, în ziua nunții.

ai provinciilor, veniți anume. În curtea palatului se ridicase un pavilion, împodobit cu draperii albastre. Pentru decorarea interiorului acestui pavilion, s'au întrebuințat 5000 metri mătase. Regina s'a înapoiat în casa tatălui ei, iar după opt ore s'a îmbrăcat în rochia de mireasă și s'a împodobit cu magnificele bijuterii, date ca dar de nuntă de Regele Faruk. Apoi Regina a plecat cu automobilul la palatul Koubbeh, unde va avea de acum înaintea reședința oficială.

Grădinile palatului erau feeric iluminate. După ce-a fost prezentată membrilor familiei regale, Regina Farida a tăiat, cu

Cu ocazia nunții lor, Regele Faruk al Egiptului a dăruit tinerei sale soții, colierul de diamante pe care-l înfățișăm mai sus, în valoare de 15.000 lire sterline.

Prima fotografie a mirilor — opt ore după celebrarea căsătoriei, primind aclamațiile mulțimei de supuși, depe scările palatului Koubbeh din Cairo.

IN EGIPT S'AU VÂNDUT BROȘA CU SINGURA FOTOGRAFIE A TINERILOR SUVERANI, FĂCUTĂ ÎNAINTE DE NUNTA LOR.

Redăm în această fotografie broșa care s'a vândut în tot Egiptul, cu singura fotografie a Suveranilor Egiptului, făcută în timpul logodnei lor.

RECTORUL CELEI MAI VECHI UNIVERSITĂȚI DIN LUME, LA SEMNAREA CONTRACTULUI REGAL DE CĂSĂTORIE, LA CAIRO

Șeicul Mohamed Mustafa el Mara-ghy, rectorul universității Al Ahzar din Cairo, a semnat — în calitate de judecător — contractul de căsătorie între Regele Faruk și d-ra Farida Zulficar. Redăm aici, ultima fotografie a Șeicului Mohamed Mustafa el Mara-ghy.

Soldați din armata egipteană trimițând Regelui lor, imediat după ceremonia căsătoriei, salutul de 101 tunuri.

O sabie împodobită cu pietre scumpe, o turtă înaltă de 6 metri, pe care i-a prezentat-o tânărul Rege.

Printre nenumăratele daruri primite se semnalează:

O minunată diademă, ale cărei bijuterii sunt prețuite la 15.000 lire sterline, dăruită reginei de regele Faruk. Guvernul egiptean a dăruit reginei un colier de rubine și perle. Domnul Lebrun, președintele republicii franceze, un serviciu de ceai fabricat în manufacturile naționale dela Sèvres, iar cancelarul Hitler, un automobil de mare lux.

Turtă de 6 metri oferită în ziua nunții Reginei Farida de către Regele Faruk.

Iar trei zile mai târziu, perechea regală a plecat la un castel de vânătoare al regelui, situat în apropiere de Cairo, pentru a-și petrece acolo, luna de miere.

CASA ÎN CARE-ȘI PETRECE LUNA DE MIERE, TÂNĂRA PERECHE REGALĂ A EGIPTULUI.

Fotografia noastră înfățișează castelul Inchass — ridicat la o distanță de 65 km. de Cairo — în care-și petrec actualmente luna de miere, tânărul rege Faruk și regina sa, Farida.

